

GENÇ FİKİR İVRİZ DERGİSİ

ONLINE kültür sanat bilim edebiyat dergisi

S
a
y
ı

10

Kasım / Aralık 2020

*“yaşı kaç olursa olsun
fikri hep genç kalanlara”*

ALİYE NUR AKARSEL - AYSUN SERTDEMİR - BİRSEN EKER - DEMİRHAN ATILLA
DOĞUCAN KARDAŞ - EMEL BULUT - EYLÜL DEMİR - HACER AKTAŞ - HALİL
ORDANKAYA - HASAN ELALMIŞ - HASAN YILDIZ - HATİCE DUŞAR - HATİCE UĞURLU
İBRAHİM ŞAŞMA - İKRA YÜKSELER - İLKER KELEŞ - İREM YERLİ - KEZİBAN KELEŞ
M. BARAN ASLAN - MURAT BİROL - MURAT KOÇAK - OĞUZHAN GAZİ OKUMUŞ
OLGUN ÖZKAN - ÖZLEM ÇUKUR - RECEP ŞEN - RIZA YILMAZ - SAFA AKÇAY - SEDA
ŞADIYE DUM - SERAP FİDANCI - TALHA REÇBER - TUNCEL ALTINKÖPRÜ
TURGAY ÇİTÇİ - TUTKU ZAMBİRGAM - YUNUS EMRE BAL - YUSUF BAYRAM

GENÇ FİKİR İVRİZ DERGİSİ

*İvriz yazısı çizeri: AYŞEGÜL HEZER

Dergimizin ana merkezi: <https://www.gencfikirivriz.wixsite.com/siiredebiyat>

İletişim & eserleriniz için adreslerimiz:

gencfikirivriz@gmail.com

instagram:

<https://www.instagram.com/gencfikirivrizdergisi/>

facebook:

<https://www.facebook.com/gencfikir.ivriz>

twitter:

<https://twitter.com/gencfikirivriz>

youtube:

<https://www.youtube.com/channel/UCLfMksxDMZZiXE5o>

**Bu sayımızda yer alan
fotoğraf sanatçılarımız
& çizerlerimiz:**

Ahmet Can YALÇINKAYA
Ayşegül ADALI
Ayşegül HEZER
Beyza GEZEN
Damla KOCATÜRK
Enes KOÇ
İlayda KELEŞ
Kübra Nur BEYAZ
M. Baran ASLAN
Mürsel TAŞ
Sercan TUNALI
Yusuf ARSLAN

Sosyal medya sorumlularımız

Melda BİLGİÇ
Kardelen KÖSE
İlker KELEŞ

Editör & Genel Yayın Yönetmeni

İlker KELEŞ

-EDİTÖRDEN-

SAYI 10!

Değerli dostlar, sevgili sanatseverler;

“**Her şey bir adımla başlar!**” İşte bu sloganla çıkmıştık yola yaklaşık 2 sene önce. Evet küçük bir adımla başladık her şeye; **İvriz Sosyal Bilimler Lisesi**’nde. 9. sınıfa gidiyordum o zaman. Birikmişti yazdığım şiirler, öyküler. Çevremde bir sürü öğrenci arkadaşım yazıyor, çiziyor, üretiyor ama olduğu yerde kalıyordu yaptıklarımız. Bunların sergilenmesi lazımdı. *Defter köşelerinden, resim defterlerinden dışarı çıkmalıydı ürettiklerimiz.* İyi ama nasıl olacaktı bu? Görmüyor muyduk büyük dergileri; kendilerine bir yazar grubu oluşturmuşlar, ne genç sanatçılara yer veriyorlar, ne bir şans tanıyorlardı yenilere. İlla adı duyulmuş yazar istiyorlardı. Yayınevleri de öyle değil miydi? Gençliğinde yayınevi kapılarından kovulan, değeri bilinmeyen kaç sanatçımız vardı kim bilir?

Yavaş yavaş olgunlaşıyordu zihnimde kendimize ait özgür bir dergi oluşturma fikri. Lakin basılı, süreli olmamalıydı. Bu işe ticari amaç girmemeliydi. Ne kadar sattık, ne kar edeceğiz... Sanatın ruhuna aykırıydı bunlar. Dergimiz -*genç sanatçıların özgür dergisi*- **online** olacaktı!

Böylece hem takılmayacaktık sayfa sınırına, istediğimiz kadar paylaşacaktık eserlerimizi; hem de ücretsiz, geniş kapsamlı bir dergi olacaktık tüm dünyanın ulaşabileceği.

Arkadaşlarıma ve hocalarıma açtığımda bu fikrimi; gerçekten destek verdi birçoğu. Neden olmasındı? İlk baştan beri yanımda duran, yola birlikte çıktığımız sevgili **Yusuf Arslan, Kardelen Köse, Oğuzhan Gazi Okumuş**, her zaman arkamızda duran değerli edebiyat hocam **Nuran Kılıçarslan** ve adını saymakla bitiremeyeceğim daha birçok emektar dostu buradan tekrar teşekkürlerimi iletiyorum.

İlk adımı atmış olduk böylece. Sınıf sınıf dolaşıp paylaştık kafamızdaki dergi fikrini. Sıfırdan website kurma çalışmalarına başladık bir yandan da. Teşviklendirici yarışmalar düzenledik okul içinde. Adım adım gerçekleşmeye başlıyordu “gizli yetenekleri ortaya çıkarma” amacımız.

Yazdıklarını, çizdiklerini getirmeye koyuldu herkes dört bir koldan. Önümüzde ‘gençlerin sesini taşıyan’ sanat dolu koca bir yığın bulduk iki ay içerisinde. Web site çalışmalarını bitirdik. Artık Genç Fikir İvriz Dergisi fiilen yayındaydı!

Yeni sloganımız “genç sanatçıların yükselen sesi, Genç Fikir İvriz Dergisi” idi. Evet Konya Ereğli’de 400 nüfuslu bir okulda ilk adımını attığımız dergi, kısa zamanda Türkiye’nin birçok yerinden şair ve yazarların ilgi odağı oldu. Yakın zamanda dergimiz okul, şehir sınırlarını aştı. Sayılarımız ayda bir, iki ayda bir çıkıyordu ve gittikçe *daha çok genç sanatçının sesi genç fikir’de yükselmeye devam ediyordu.*

Sanatın sadece bir yanını değil, olabildiğince çok türünü bir araya getirmeye çalışıyorduk. Sanat sadece şiirden, öyküden ibaret değildi. Resim, fotoğraf, deneme, tiyatro, sesli şiir, müzik gibi içeriklerin yanı sıra roman bile yayınlamaya başlamıştık. Ülkenin dört bir yanından bizim gibi genç sanatçılar eserleriyle dergimizi büyütme sürdürüyorlardı.

5. Sayımızda sevgili **Yusuf İslam**’ın sayesinde dergimiz çok önemli bir sığa daha kavuştu: Bilim! Kaleme aldığı “*Uzay Tarihi*” serisiyle dergimize büyük nitelik kazandırdı. Böylece artık hem sanat, hem bilim bir aradaydı: **online kültür sanat bilim edebiyat dergisi**’ydik artık!

Yine 5. Sayımızda dergimiz bir romanla buluştu. Evet online bir roman. **Demirhan Atilla**’nın yazdığı “*Umut Yolcuları*”. Şimdilerde Ritim Sanat Yayınları tarafından kitaplaştırıldı. Umut Yolcuları romanı sayesinde online bir dergi olmanın bir avantajını daha tatmış olduk.

Sonrasında altıncı, yedinci sayılar... Hepsinde onlarca şahane eser... Sekizinci sayımızda aramıza **74** yaşındaki psikolog yazar **Tuncel Altinköprü** katıldı. 9. Sayımızda **82** yaşındaki halk şairi **Hasan Elalmış** katıldı dergimize. Ve böylece Genç Fikir İvriz Dergisi "**yaşı kaç olursa olsun fikri hep genç kаланlara**" hitap ettiğini kanıtlamış oldu.

Ve şimdi değerli dostlarımız; 10. Sayımızdayız! Her şeye bir adımla başladık, nice yollardan geçtik, adımlarımız çoğaldı, sesimiz yükseldi... *Genç sanatçıların yükselen sesi* tam 10. sayısında!

"yeni nesil neler üretiyor, yeni nesli takip edemiyorum" diyenler için dergimizle birlikte artık bu sorun ortadan kalkmış oldu.

Sevgili **Serap Fidancı**'nın "**Şiir Gibi**" eseriyle başlamak istiyorum eser yorumlarıma. Açık söylüyorum, mest oldum bu yazıyı okuduğumda. Devrik cümleleri, akıcı üslubuyla tekrar tekrar okudum ve farklı bir duygu seline kapıldım her okuduğumda. Şiir gibi olan bir insanı anlatıyor Serap Fidancı gerçekten *şiir gibi* bir anlatımla. Saçları, elleri, kulakları, gülüşü, kokusu... "*..tüm şiirleri denedi onu anlatabilmek için. tüm şiirler eksik kaldı. üzülecekti şairler, onu içinde saklamasaydı..*"

Peki ya "**Elbette Sen**"e ne demeli? "*O anki hislerimi sorsalardı bana.. Yanardağlar, derdim, patlıyordu. Çınarlar sökülüyordu içimden. Sehpalar devriliyordu. Kuşlarımdan vuruluyordum, peşi sıra serçe kuşlarım ölüyordu.*" Evet, öyküyü okurken de tam bu hisse kapıldım :))

"*Beni bu güzel insanlar mahvetti / Böyle insanlardan öğrendim şiir yazmayı..*" Ben sizlere "*Oğuzhan Gazi*"yi anlatamam. Sizin onu, şiirlerinde bulmanız gerek. Öyle ayrı bir yeri var ki benim için, diyorum ya anlatamam. Neyse ben de şiirlerini anlatayım o halde. Öncelikle ilk dizelerini başta verdiğim, bıkmadan onlarca kez okuduğum "**Güzel İnsanlar**". Sonra "**Kadınma Dokunma**" ile kadına şiddete öfkesini dile getirirken, **Toprak Kokusu**'yla köyünün insanlarını anlatır bize. "**Ben Seni Severken**" ve "**Seni Beklerken**"de 2016'da yazdığı iki müthiş aşk şiiriyle buluşturur bizleri **Oğuzhan Gazi Okumuş**. "**Bahtiyarlık**" şiirini ise şöyle bitirir şair: "*Ruh bahtiyarlık içinde değil / Bahtiyarlık ruhun içinde!*" Ve en favorilerimden biri: "**Sigaramdın**" "*Ben senin neyinim?*" diye sorardın hep. *Sen benim sigaramdın. Zararlıydın ama bırakamıyordum.*"

Gelelim "**Senin İçin**" şiiriyle sayıya damgasını vuran **Demirhan Atilla**'ya. "*Çünkü sen/daha büyüleyiciydin şiirden*" diyerek tüm şairlere yazdığı aşk şiirlerini ve tüm sevgililere kendilerine yazılmış şiirleri sorgulatacak bir eser **Senin İçin**. **Orhan Veli**'nin halkla iç içe olduğunu "sen ben gibi" diyerek anlatır Demirhan Atilla. **Boyacı Çocuk** şiirindeki şu mısralara bakın: "*Ey taburesi koltuğunda boyacı çocuk /Senin yaşıtların/Şimdi okulunda /Ana kucağında /Süt kuzusu..*"

Ucu açık eleştirilerde bulunur şair; **Bazıları** ve **Ağaç Kabuğu** adlı kısa şiirleriyle ironiler yaparken.

Geçen sayıda aramıza katılan **82 yaşındaki genç halk şairi Hasan Elalmış**, bu sayımızda eşsiz bir eserle; "**Kekliğin Ağdı**"yla eşlik ediyor bizlere. Müthiş bir uzun hava türküsü olabilecek eserde şöyle feryat eder Aşık Hasan: "*Öter keklik kayalarda kayada / Yavrularım benim kaldı dünyada / Hasret kaldım yavrulara dünyada / Yedi gurbet yedi bitirdi beni / Yavruları çalığışu götürdü*"

“Ufaklık Serüven Peşinde” serilerinin efsane yazarı **Psikolog Tuncel Altınköprü** bu sayımızda ebeveynlere sesleniyor: acaba çocuklar üzerindeki övgü ve eleştirilerimizi ne kadar doğru kullanıyoruz? Övgünün ve eleştirinin sınırları neler? Yanlış övgü ve eleştiriler çocuklarımızı nasıl zedeliyor? Tüm bu sorular ve daha fazlası sevgili Tuncel Altınköprü'nün “*Eğitimde Övgü ve Eleştirinin Yeri ve Önemi*” yazısında!

Bu sayımızda **Yunus Emre Bal**, “*Alacaklarım Var*” diyerek haykırıyor öfkesini. “*Kutsal Şarap*” öyküsünde “aşk acı veren bir şey değildir, aşk insana huzur veren kutsal şaraptır.” diye tanımlıyor aşkı. Kuşlarla bir makinenin savaşını anlatıyor “*Küçük Kuşlar*” adlı etkileyici şiirinde. Akılda kalan, akıcı anlatımıyla sevgili'yi tasvir ediyor şair; **Mi, Ben Seni, Sevgilim, Rüya, Ahu** şiirleriyle. “*Memleket*” şiirinde ise şöyle anlatıyor kavgasını: “*bu kavgada aşk var / sevda var, hasret var/ bu kavgada Anadolu var*”

Sevgili **Olgun Özkan** hâkime sesleniyor *Düşünce Hapsi* şiirinde: “*Söylesene Hâkim Bey! Parlak fikirler eskir mi?*” *Gelecek* şiirinde “Bulutlarla giden, yağmurlar ile gelecek” diyerek umut aşıyor yüreklerimize. Müthiş kelime oyunları ile okurları mısraların büyümesine kaptırıyor Olgun Özkan; *A'skıya* ve *Düş'ünce* şiirleriyle. *Kırık Kalpler Hurdalığı* ve *Yaş'ta* aynı akıcılık ve duruluğu sürdürürken; *Cinayet* şiirinde yine hâkime sesleniyor şair bu kez ince bir alayla birlikte: “*Öyle içten güldü ki/Oracıkta vuruldum.../ Şimdi söylesene Hakim Bey/ Cinayet kaç yıldan başlıyor?*”

“*Mücadelemiz*” yazısında “*Dünyayı sen kurtaracaksın*” diyerek Koronavirüsle mücadelede bireysel önlemlerin ne denli önemli olduğunu bir kez daha hatırlatıyor hepimize sevgili **Tutku Zambirgam**. Efsane kaleci **Cihat Arman**'ın ilginç hikâyesiyle gözler önüne seriyor yazar; birçok kişinin ağzından düşürmediği **kanarya** lakabının Fenerbahçe'ye nereden geldiğini.

Dizelerin arasında kendinizi bir nehre bırakmış gibi yol alacaksınız **Tutku Zambirgam**'ın “*Çal Usta Çal*” ve “*Benim İçin Güneş Beşte Doğar*” şiirlerinde; kendine has üslubu ve akıcı anlatım tarzıyla şairin.

“*Gönül Penceresinde Huzur*” şiiriyle kendi gönül penceresinden huzuru tanımlayan değerli yazarımız **İbrahim Şaşma**'nın “*Baba Mektubu*”nda da aynı huzuru hissedeceksiniz. Devrik cümleleri ve fevkalade akıcı diliyle tekrar tekrar okuyacaksınız İbrahim Şaşma'nın dergimizdeki tüm eserlerini.

“*Sis*” şiirinde mısralar merdiven basamakları gibi inerken, kendinizi şiirsel zevkin doruklarına tırmanırken bulacaksınız.

“*Yalancı*” adlı şiirini “*küçük bir çocuğum ben/uzun bir şiir yazmaya yemin ettim*” diyerek başlatan **Safa Akçay**, “*Kayalıktan Duvar*” şiirini şu dizelerle bitirir: “*kızıl bir kefen sarılı sanki yüreğime*”. Onun şiirlerinde düşünecek, tarifsiz duygulara kapılacaksınız:

“*Siyah beyaz gözlerin vardı /Tarihsilen yüz hatların/Rüzgârla birlikte gelirdin/Yağmurlar seni kovalardı*”

Sevgili **Talha Reçber** yüreklerimize dokunuyor “*Uzat Elini Anne*” ve “*Göremiyoruz*” şiirleriyle. *Uzat Elini Anne*'de bir çocuğun gözünden annesine, *Göremiyoruz*'da bir kadının çölgüleriyle vicdanlarımıza sesleniyor şair: “*Bu dünyadayken duyun beni / Ne olur görün beni...*”

Geçen sayıda aramıza katılan, bugüne dek 10'dan fazla kitaba imza atan yazar **Murat Koçak** bu sayımızda “*Pencere Kenarında*” şiiriyle eşlik ediyor bizlere. Bir pencereden sokağı anlatırken, kendi yaşamıyla bütünleştiriyor sokağı şair. Geçen kırk yılına dem vuruyor şiirin farklı yerlerinde: “*Küçük bir*

kız/neşeli/ seksek oynuyor kırk yılının üzerinde/.../ bir kız umarsızca /gülüyor kırk yılının arkasından/.../ bir kadın hiçlik makamında/içli içli ağlıyor kırk yılının sonunda”

“Düşünmenin kapısını zorluyorum / Kolu elimde kalıyor” Bu dizeler Halil Ordankaya’nın “**Kıyamazken Kıy Canıma**” şiirinden. İnsanı kendine mat eden anlatımıyla “dinlemedim beni uydum kendime” diyor şair “**Ruhumun İflası**” şiirinde. Soruyor aynı şiirde tüm okurlara: “Acaba bunca menzil kaybolmak için midir?”

“**Dilhunun Katresi**”nde Allah’a seslenen sevgili Halil Ordankaya, “**Ağlamak**” şiirine şu mısralarla başlar: “Gözyaşı çok olan değil / Pişmanlığı bol olan ağlar.”

“**Ölümine Değil Doğumuna Bak**” yazısında bizlere sorunların temelinin aileden geldiğini anlatıyor değerli Aliye Nur Akarsel. “Yetiştirdiğiniz nesillere sağlık ocaklarında merhamet, vicdan aşısı yaptırın.”

“**Saudade**” şiirinde hiç bilmediği birisini “insan özler mi yürekten” derken, “**Üç Buçuk Soyuz**”da “şimdilik mazlumlar susacak” diyerek dindiriyor öfkesini. “sorulacak bu haydutluğun bedeli.”

“**Ana Sütü Kokulu Bir Memlekete**” şiiriyle can şehrimiz Konya’yı anlatıyor bizlere sevgili Muhammet Baran Aslan. Yazmanın olağanüstü gücünü ve basitliğini gözler önüne seriyor su gibi akan “**Yazmak**” metninde. “Kâh gezerim Şarki Türkistan yaylarında. Kâh eserim Kazablanka’nın kesme taştan mürekkep sokaklarında.”

Kitap Tanıtımı yazısında ise **Bir Düş Bir Şiir** ve **Bir Düş Bir Öykü** antolojilerini okurlarımızın beğenisine sunuyor.

Ritim Sanat Yayınları editörü sevgili Doğucan Kardaş “**Boyun Eğiyorum, Teslim Oluyorum, Esirin Oluyorum**” şiiriyle eşlik ediyor bizlere bu sayımızda. Şu dizelerle anlatıyor şair, teslim oluşunu: “Denizler boyun eğmez otoritelere / Fakat ben eğiliyorum saygıyla önünde...”

Gerçekten müthiş bir film olabilecek “**Tünel**” adlı öyküsüyle aramızda sevgili Birsen Eker. Bay Sam göçük altındaki tünelden kurtulabilecek mi? Okunum kolaylığı için linkini öykü girişinin altına verdiğimiz sürükleyici hikayeyi merak ve heyecanla okuyacaksınız. “**Doğum Günümde**”, “**Zehirli Sarmaşık**” ve “**Garip**” şiirlerinde ise Birsen Eker’in kaleminden dökülen dizelerle; kendinizi aşkın, sevginin, hüznün ve özlemin içinde bulacaksınız.

Sevgili Emel Bulut’un **Kimsesizler** şiirindeki şu mısralara bakın: “Yuvasından düşen serçe misali kaybettik kimliğimizi / Biz hiç kimliğimizi bulamadık ki”

Gıryan Gözlerim’de özlemine anlatan şair, **Mütemmim Cüz**’de sınırsız bir yol diliyor sevgiliden: “Ezberlerden, kurallardan, bilinen ve bilinmek istenmeyen gerçeklerden uzak”

“**Unut-ama Çiçekleri**” şiirinde duygularını müthiş bir anlam derinliğiyle gözler önüne seriyor sevgili İkra Yükseler. “Kalmakla kalınmışlığın kabullenilmiş kiraz mevsimi maşlubiyeti/Gitmekle kovmaya cüret edemediğim gözlerinin zaferi”

“Sokaktaki çocuk işçinin buz kesen ayaklarıydım/Karayla denizin yer değiştirdiği yağmurdu” dizeleriyle akıp giden “**Herkes Kadar**” ve “**Oflaya Üfleye Yediğin Yoğurtlara da Sana Da**” şiirleri

bu sayımızda aramıza katılan sevgili **Murat Birol**'a ait. **“Modern Yüzsüzlük”** şiirinde içlerimize işlenen hırs, ikiyüzlülük ve intikamı gün yüzüne çıkaran şairin şu dizesine bakın: *“dünya, iki ters bir düz”*

Bu sayımızda çok özel bir söyleşiyle buluşuyoruz. Sevgili **Hacer Aktaş**'ın çizer **Sercan Tunalı** ile yaptığı söyleşide Tunalı'nın sanat hayatına, çizimlerine, yeni projelerine, genç sanatçılara yönelik tavsiyelerine, müzikle olan ilişkisine tanık olacaksınız. Oldukça keyifli ve içten geçen söyleşi keyifle okuyacağınızdan şüphem yok.

Değerli **Turgay Çitçi**'nin **“Direnc”** şiirini sizlere anlatabilmem için tümünü alıntılammam gerekir şiirin. Her mısrası ayrı bir şiir çünkü... Dizeler akarken gerçekten *direnc* kaplıyor içinizi, keskin bir umut. *“kırdık zincirleri düşüncelerde /sert rüzgarlarda eğmedik başımızı.”*

“Gökyüzünde Birçok Sen” diyerek bir anneyi anlatıyor sevgili **İrem Yerli**. Gökteki tüm yıldızlara benzetiyor onu. Eksikliğini, yokluğunu öyle derinden işliyor ki yüreklerimize, bu kısacık yazıda kilometrelerce gözyaşı dökmek geliyor içimizden.

Rıza Yılmaz'ın şiirleri gerçekten umut ve mutluluk dolu. Ama bir tanesi var ki, benim gözümde hepsinden ayrı. *“Bir kenarda ingiliz anahtarı / Bir kenarda kargacık /şaşkın hayretler içinde, ağız açık”* diyerek başladığı o isimsiz şiir, evet. Bir depoya atılmış, artık kullanılmayan tamirhane eşyalarını öylesine anlatıyor ki... Gözünüzde bir insana bürünüyor her biri. *“Beklemek zamanların en kötüsü, hepsi şimdi bir depoya kilitli”*

Madem isimsiz şiirlerden bahsediyoruz, sevgili **Özlem Çukur**'un *iki şiirine de dem vuralım.* *“Gece sessiz / Yıldızlar sessiz / Ağaç ve rüzgârsa bu sessizlikten habersiz”* mısralarıyla biten şiiri, *“Kedi yavrusu gibi meraklı / Oyunu seven / Ne kadar güçlü görünse de / Bi o kadar savunmasız”* dizeleriyle başlayan yeni bir şiir karşılıyor. Etkili uyaklarla akıp giden mısraları bir çırpıda bitireceksiniz.

Sizleri bir dertli kuşa, **Recep Şen**'e götürüyoruz bu sayıda. **“Ben Ki Dertli Kuşum”** şiiriyle kendini deryanın orta yerinde kalmış olarak tanımlayan Şen'in şu dizelerine bakın: *“dalgalar yol vermez menzilim uzak / taşıyamaz beni yorgun kanadım”*

11'li ölçüyle yazdığı şiiri şöyle bitirir şair: *“ak köpüklü tülle gizlenmiş sanki/dalga dalga mavi gözlerinde sır/durulanıp durur yosunlu rıhtım/sabahların senin nurunla ıştır”*

“Gönüller Bir” şiiriyle müthiş bir toplumsal eleştiri yapar değerli **Hasan Yıldız**. Arkadaşlığın, ahlakın olmadığı, kibrin doldurduğu insanları topa tutar. Ve sonda şöyle seslenerek bitirir şair: *“Ne medeniyet, adamlık/Ne de senin işindir madamlık/Önce ilim öğrenmektir/Önce ahlaktır bu hayatın kuralı.”*

Tekrar tekrar okumak isteyeceksiniz sevgili **Hatice Uğurlu**'nun **“Meyustan Bir Gece”** şiirini. Her bölümde müthiş vurgular ve güçlü sorularla zihnimize kazınan şiirde yine en beğendiğim yeri gözler önüne sereyim: *“Namludan çıkan art arda kurşunlar /Söyle! Hepsi ilk hedef kalbime mi rastlar?”*

Bozkurta sesleniyor bu sayımızda sevgili **Aysun Sertdemir**. İçindeki Turan düşüncesini dışa vuran **“Asenanın Aşkı Bozkurtuna Çağırışı”** şiirinde *“gülüşün tam bir kızıl elma”* dediği reise *“ah vatanını sevişin kadar seviyorum seni”* diyerek haykırır sevdasını.

Değerli **Seda Şadiye Dum** “**Şiir Yüreklim**”le eşlik ediyor bizlere bu sayımızda. “*biliyorum döneceğini/ yine göğsümün kafesine geleceğini*”

“**Ölümsüz Dünya**” şiiriyle çocukların cennetini seriyor gözlerimizin önüne sevgili annem **Keziban Keleş**. “*burada ölüm yok çocuklara / burada kirliler yok*” Çocukların yaşaması gereken dünya, sonsuz gülen çocuklarla *ölümsüz dünya* olmalı diyor şair.

Sevgili **Eylül Demir** bu sayımızda “**Teşekkür Ederim**” şiiriyle aramızda. “*Teşekkür ederim her şey için/teşekkür ederim hayatıma/gün doğmadı henüz gökyüzünde/ama güneş hep benim kalbimde*”

Yusuf Bayram ise “**Aşk**” adlı şiiriyle sayımızda yerini aldı: bildiğim bir şey var senin gözüne baktığımda gördüğüm aşk.

Ünlü şairlerin duygulu şiirlerini seslendiren değerli **Hatice Duşar**’ın sesli şiirlerini dinlerken tarifsiz hüzünlere kapılacaksınız. Dergimizin **sesli şiir** bölümünden online olarak dinleyebilirsiniz.

Gelelim kendi eserlerime... Bu sayımızda **Korna** adlı öykümle aranızdayım. Merakınızın kaçmaması için herhangi bir ipucu vermiyorum buradan sizlere. Öyküyü okuyunca her şeyi anlayacaksınız zaten... “**Bisikletin**”, “**Uğur Böceği**”, “**Morlar İçinde**” kısa şiirlerimle ferahlayacak, “**Adım Celal**” şiiriyle bir bisikletçi çırağının hikayesine tanık olacaksınız.

“**Yarı Gölge Yüzün**”, “**Sana Yazmak**”, “**En Tatlı**”, “**Sarı Kendine**” şiirlerimle bilmem ki neler hissedersiniz... İnsanın kendi eserlerine yorum yapması gerçekten zor. O yüzden bu işi size devrediyorum. Ayrıca dergideki herhangi bir eser için yorum ve eleştirilerinizi de gmail adresimize yazabilirsiniz.

Ancak titizlikle yaptığım bir araştırma makalesi var ki, önemini belirtmeden geçemem: “**Dijital Çağda Devletlerarası Ekonomik Savaşlar**” Bu alandaki makalelerin ve araştırmaların azlığı, dünya genelinde bu kadar geniş bir perspektiften bakılarak yazılmış bir çalışma olmaması makalemin önemini ortaya koyuyor. Son dönemdeki devletlerarası ekonomik savaşları öğrenmek isteyen, ilgili olanlar için önemli bir kaynak. Yazının özetini verip, linkini hemen altına koydum. Ayrıca dergimizin bilim köşesinden de makaleye ulaşabilirsiniz...

Youtube Video Önerileri kısmında birbirinden ilginç ve keyifli videoları, dergimiz yazarlarının youtube kanallarını ayrıca kendi youtube kanalımızı tanıtır, linklerini verdik.

Kitap Önerileri bölümünde ise dergimizin yazar & şairlerinin kitaplarını, temin linkleri ve açıklamalarıyla birlikte tanıtmaya çalıştık.

Bu sayımızın bu denli güzel olmasını eşsiz fotoğraflarıyla dergimizi renklendiren fotoğraf sanatçılarımıza ve çizerlerimize de borçluyuz. Buradan hepsine sevgilerimi iletiyorum...

Bu yolculukta bizi yalnız bırakmayan siz değerli okurlarımıza, sevgili yazar, şair dostlarımıza, ressamlarımıza, fotoğraf sanatçılarımıza herkese en içten duygularıyla teşekkür ederim...

Birlikte nice 10 sayılara...

“yaşı kaç olursa olsun, fikri hep genç kalanlara”

Genel Yayın Yönetmeni

İLKER KELEŞ

İÇİNDEKİLER

<i>senin için</i> – Demirhan Atilla	11
<i>güzel insanlar</i> – Oğuzhan Gazi Okumuş	11
<i>kekliğin ağıdı</i> – Hasan Elalmış	12
<i>alacaklarım var</i> – Yunus Emre Bal	13
<i>bisikletin</i> – İlker Keleş	13
<i>ölümüne değil doğumuna bak</i> – Aliye Nur Akarsel	14
<i>kayalıktan duvar</i> – Safa Akçay	15
<i>gönül penceresinde huzur</i> – İbrahim Şaşma	16
<i>çal usta çal</i> – Tutku Zambirgam	17
<i>gökyüzünde birçok sen</i> – İrem Yerli	18
<i>sonsuz</i> – Murat Birol	18
<i>düşünce hapsi</i> – Olgun Özkan	19
<i>uzat elini anne</i> – Talha Reçber	20
<i>pencere kenarında</i> – Murat Koçak	21
<i>direnc</i> – Turgay Çitçi	22
<i>ruhumun iflası</i> – Halil Ordankaya	23
<i>kırk kalpler hurdalığı I</i> – Olgun Özkan	24
<i>Fenerbahçe'nin kanaryası: Cihat Arman</i> – Tutku Zambirgam	25
<i>şiiir gibi</i> – Serap Fidancı	26
<i>üç buçuk soysuz</i> – Aliye Nur Akarsel	27
<i>bazıları</i> – Demirhan Atilla	27
<i>giryana gözlerim</i> – Emel Bulut	28
<i>ana sütü kokulu bir memlekete</i> – Muhammet Baran Aslan	29
<i>Orhan Veli</i> – Demirhan Atilla	29
<i>kutsal şarap</i> – Yunus Emre Bal	30
<i>unut-ama çiçekleri</i> – İkra Yükseler	32
<i>gönüller bir</i> – Hasan Yıldız	33
<i>uğur böceği</i> – İlker Keleş	33
Rıza Yılmaz'dan şiirler	34
<i>küçük kuşlar</i> – Yunus Emre Bal	35
<i>baba mektubu</i> – İbrahim Şaşma	36
<i>meyustan bir gece</i> – Hatice Uğurlu	38
<i>gelecek</i> – Olgun Özkan	38
<i>boyun eğiyorum, teslim oluyorum,</i> <i>esirin oluyorum</i> – Doğucan Kardaş	39
<i>saudade</i> – Aliye Nur Akarsel	40
<i>benim için güneş beşte doğar</i> – Tutku Zambirgam	40
<i>ağlamak</i> – Halil Ordankaya	41
<i>eğitimde övgü ve eleştirinin yeri</i> – Tuncel Altinköprü	43
<i>kadınıma dokunma</i> – Oğuzhan Gazi Okumuş	45
<i>morlar içinde</i> – İlker Keleş	45
Özlem Çukur'dan şiirler	46
<i>göremiyoruz</i> – Talha Reçber	47
<i>toprak kokusu</i> – Oğuzhan Gazi Okumuş	47
<i>sis</i> – İbrahim Şaşma	48
<i>sigaramdın</i> – Oğuzhan Gazi Okumuş	49
<i>modern yüzüzlük</i> – Murat Birol	49

çizer Sercan Tunalı ile söyleşi – Hacer Aktaş	50
<i>yalancı</i> – Safa Akçay	53
<i>ben ki dertli kuşum</i> – Recep Şen	54
<i>mi?</i> – Yunus Emre Bal	55
<i>adım Celal</i> – İlker Keleş	55
<i>boyacı çocuk</i> – Demirhan Atilla	56
<i>herkes kadar</i> – Murat Birol	57
<i>seni beklerken</i> – Oğuzhan Gazi Okumuş	58
<i>bahtiyarlık</i> – Oğuzhan Gazi Okumuş	58
<i>ben seni severken</i> – Oğuzhan Gazi Okumuş	58
<i>ben seni</i> – Yunus Emre Bal	60
<i>a'skıya</i> – Olgun Özkan	61
<i>memleket</i> – Yunus Emre Bal	61
<i>elbette sen</i> – Serap Fidancı	62
<i>mütemmim cüz</i> – Emel Bulut	63
<i>rüya</i> – Yunus Emre Bal	63
<i>oflaya üfleme yediğin yoğurtlara da sana da</i> – Murat Birol	64
<i>yarı gölgeli yüzün</i> – İlker Keleş	65
<i>yazmak</i> – Muhammet Baran Aslan	66
<i>asenanın aşkı bozkurtuna çağırışı</i> – Aysun Sertdemir	67
<i>kimsesizler</i> – Emel Bulut	68
<i>korna</i> – İlker Keleş	69
<i>dilhunun katresi</i> – Halil Ordankaya	72
<i>ağaç kabuğu</i> – Demirhan Atilla	73
<i>kitap tanıtımı</i> – Muhammet Baran Aslan	74
<i>sana yazmak /en tatlı / sarıl kendine</i> – İlker Keleş	75
<i>yaş / düşünce</i> – Olgun Özkan	76
<i>sevgilim / ahu</i> – Yunus Emre Bal	77
bir mülteci romanı: Umut Yolcuları incelemesi	78
makale: dijital çağda	
<i>devletlerarası ekonomik savaşlar</i> – İlker Keleş	81
<i>kıyamazken kıy canıma</i> – Halil Ordankaya	82
<i>cinayet</i> – Olgun Özkan	83
<i>garip</i> – Birsen Eker	84
~ Rıza Yılmaz	84
<i>şiiir yüreklim</i> – Seda Şadiye Dum	85
<i>tünel</i> – Birsen Eker	86
<i>doğum günümde / zehirli sarmaşık</i> – Birsen Eker	87
<i>ölümsüz dünya</i> – Keziban Keleş	88
<i>mücadelemiz</i> – Tutku Zambirgam	89
<i>teşekkür ederim</i> – Eylül Demir	90
<i>aşk</i> – Yusuf Bayram	90
Youtube Video Önerileri	91
Kitap Önerileri:	96
<i>edebiyatçı, aksiyon ekibi, yazgının gizemli yolculuğu</i>	
<i>umut yolcuları, mafya peşimde, serseri aşıklar</i>	
<i>yaşlar ağacı, elveda, teklik sızısı, efsaneler gezegeni</i>	
<i>sen bana haramsın, zel'e, şiirlerinde bul beni</i>	
dünden bugüne posterlerimiz ve dergi kapaklarımız	103
teşekkür	105

SENİN İÇİN

çok istedim senin için
en güzel şiiri yazmayı
lakin
yarım kaldı sözcükler
kırıldı mısralar parmaklarımda
çünkü sen
daha büyüleyiciydin şairden.

DEMİRHAN ATILLA

*Orhan Veli, Yaşar Kemal, Nazım Hikmet
ve severek okuduğum tüm şair ve yazarlara atfen:*

GÜZEL İNSANLAR

Beni bu güzel insanlar mahvetti
Böyle insanlardan öğrendim şiir yazmayı,
Destan söylemeyi, hikâye anlatmayı.
Böyle insanlardan öğrendim âşık olmayı,
Güzel bir kadının ellerinde tutuklu kalmayı.
Düzene baş kaldırmayı, hapis yatmayı,
Aç kalmayı böyle insanlardan öğrendim.
Böyle insanlardan öğrendim insan olmayı
Ve insan gibi yaşamayı.
Beni bu güzel insanlar mahvetti.

26.09.20

OĞUZHAN GAZİ OKUMUŞ

fotoğraf:

MÜRSEL TAŞ

KEKLiĞİN AĞIDI:

YAVRULARI ÇALIKUŞU GÖTÜRDÜ

Öter keklik kayalarda kayada
Yavrularım benim kaldı dünyada
Hasret kaldım yavrulara dünyada
Yedi gurbet yedi bitirdi beni
Yavruları çalıkuşu götürdü

Yavrularım alaları düzmedi
Anasıyla doya doya gezmedi
Sürme çekip kanadını düzmeden
Yedi gurbet yedi bitirdi beni
Yavruları çalıkuşu bitirdi

Yavrularım kafeslerde beslenir
Kafesler de örtülerle süslenir
Benim yavrum kümeslerde seslenir
Zalim avcı yedi beni bitirdi
Yavruları çalıkuşu bitirdi

Âşık Hasan yazıları yazıyor
Kelimeyi birbirine düzüyor
Ah eder de dünyalarda geziyor
Zalim avcı yedi beni bitirdi
Yavruları çalıkuşu götürdü

HALK ŞAİRİ HASAN ELALMIŞ

ALACAKLARIM VAR

Dünya'dan alacaklarım var
Öfkem, kinim, nefretim, öcüm
Alacaklarım var
Öldürülen kadının intikamı
Taciz edilen çocuğun öcü
İşkence gören hayvanın hesabı
Dünya'dan alacaklarım var
Öfkem, kinim, nefretim, öcüm
Alacaklarım var
Haysiyetsize verilen haysiyeti
Tecavüzcüye verilen erkekliği
Vidansıza verilen vicdanı
Dünya'dan alacaklarım var

YUNUS EMRE BAL

BİSİKLETİN

binsen de bisikletine
sürsen
yıldızlara karşı
savurarak saçlarını;
ben garip de
uzansam çimlere
tadını çıkarsam
manzaranın.

İLKER KELEŞ

fotoğraf:

AYŞEGÜL ADALI

ÖLÜMÜNE DEĞİL DOĞUMUNA BAK

Tütün kâğıtlarındaki yazıları okuyup da sizce içmekten vazgeçen var mıdır? **“Hayat benim hem dostum hem de düşmanım olmakta kararlı.”** Frida Kahlo’nun bu sözleri üzerinden düşünersek, insan aklına koyduğu şeyleri yapana kadar uğraşır. Getirisi olumlu veya olumsuz ne olursa olsun o istediğini mutlaka yapar.

Artık duymaktan yorulduğumuz, klişe gelen başlıklar atayım sizlere, bakalım okumaya vakit ayıracak mısınız? Kadın cinayetleri, çocuk istismarları, hayvan işkenceleri derken bu sayfalar dolar taşar... Ha tabi bu başlıklarla gazeteci cebini doldurur, sanatçı tweetini atar, siyasetçi zaten bildiğini okur. Geride kalan insanlar güçlerinin yettiğince adalet çılgınlıkları ile sokakları inletirken, kalem tutan eller ha bire yazar. Yazar yazmasına da şimdi bu yazıyı anlamadan okuyup geçtiğimiz gibi hepsini okur okur geçeriz.

Sorunları halletmek birilerini cezalandırmak ise ben ilk anne ve babalardan başlamak isterim. Toplumun temel taşı ailedir ve aile her şeyden önce gelir. Ölüm Allah’ın emri ancak yaşayan ölümler! Bakıyoruz çocuğa annesi var ama yok, baba var hakeza al birini vur öbürüne. Çocuk yetiştirmek ağladığında sussun diye dünyayı önüne sermek değil. Ağladığında susana kadar beklemek belki de... Sizler her ağladığında sırf susması için bir şeyler veriyorsanız bir sonra ki ağlamasında daha fazla isteyeceğini bilin. Ya da istediğini alamadığında ağlayarak evi başınıza yıkacağını. Bu çocuk büyüdüğünde istediği kadını öldürene kadar, paraysa çalana kadar durmaz, devam eder.

Laf ebeliği yapmayı sevmiyorum sözü uzatmadan diyorum ki; bu yetişen ahlaksız nesil toplumu çökertir. Yetiştirdiğiniz nesillere sağlık ocaklarında merhamet, vicdan aşısı yaptırın. Kadınlara saygı duymayı öğretilsin. Hayvana merhameti, güler yüzü öğretilsin. Şuurlu yetişen her birey bizlerin eseri olacaktır. Unutmayın tahtalı köyde size yardım edecek üç şeyden birisi de hayırlı evlatlarınız olacaktır. Sizler beni anladınız inşallah diyorum.

Yaşanılan bu olaylara tepki göstermek sonuç vermedi biliyorum. Ama Mevlana’nın şu sözünü aklınızdan çıkarmayın. **“Unutmayın ki insanın kanadı gayretidir.”**

fotoğraf:

ENES KOÇ

ALİYE NUR AKARSEL

KAYALIKTAN DUVAR

Manzaraya karşı oturdum şöyle
Uçurum ayaklarımın gerisinde
Uzanabildiğine deniz
Uzanabildiğine sen
Rüzgâr saçlarımda esiyor
Kızıl bir çanak çakılı sanki yüreğime

Etten sıraların arasında görürdüm seni
Saçların kavruk
Tenin ince
Gözlerin duvardan hallice
Umursamak zoruma giderdi

Bir nefeslik
İnsanın içini karartan bir teneffüste
Karşıma dikiliverdi dilin
Gözlerin yonga çekti önüme
Ateş sıçradı yoluma kollarından

Siyah beyaz gözlerin vardı
Tarihsilen yüz hatların
Rüzgârla birlikte gelirdin
Yağmurlar seni kovalardı

Manzaraya karşı oturdum şöyle
Kavruk bir kahve kokusu
İnce bir rüzgâr
Kayalıktan bir duvar hissettim uçurumun dibine inince
Kızıl bir kefen sarılı sanki yüreğime

SAFA AKÇAY

GÖNÜL PENCEREMDE HUZUR

Bahar gelmedi anne, kaç cemremi yitirdim.
Dedi zora göğsünü, gerebilmekmiş huzur.
Ben umuda inandım, dört mevsimi getirdim.
Karanlıkta ay şavkı, görebilmekmiş huzur.

Ruhunu muhabbetin, sıcak bağına daya.
Gözlerini kapatıp, dokun güneşe aya.
Ademin gücü yeter, bir evde bir odaya;
Dağların eteğini, serebilmekmiş huzur.

Vakit bir olma vakti, otağımın obamın.
Marazlar yok olacak, varlığıyla çabamın.
Gözlerinin rengini, unuttuğum babamın;
Kananın altına girebilmekmiş huzur.

Sığamadığım şehir, dar gelirdi ya bana.
Ağustosun içinde, kar gelirdi ya bana.
Hanemde duramazdım, zor gelirdi ya bana;
Başköşesinde şimdi, durabilmekmiş huzur.

Bir servet bir hazine, baba kardeş ve ana.
Yönüm kenetlenmekten, yönüm birlikten yana
Yuvam bereket yüklü, uçsuz bir ova bana;
Sevgiyi başak başak, derebilmekmiş huzur.

Sabrım şahdamarımdan, daha da yakın idi.
Düşümde Derviş Yunus, kalbinle dokun dedi.
Ve bir mutfak balkonu, altında sarı kedi;
Sevginin lisanına, erebilmekmiş huzur.

Ninem topla yanına, cümle torun ve evlat.
Mazinin kulağını, çınlat ha bire çınlat.
Ben daha büyümedim, bana bir masal anlat.
Aklımı düş dünyamda yorabilmekmiş huzur.

Annemin ellerinin, deruni izlerine.
Baş koymak ne güzelmiş, o dertli dizlerine.
Hiç uzun bakmamıştım babamın gözlerine;
Orada bir saltanat kurabilmekmiş huzur.

Anladım ki o güneş, önce kalpten doğarmış.
Cümle yeisi gamı, bir tek umut boğarmış.
Ben hayattan öğrendim, hayat eve sığarmış.
Kurtuluşun sırrına, varabilmekmiş huzur.

İBRAHİM ŞAŞMA

ÇAL USTA ÇAL

Çal usta çal!
Kafamın içinde çal bu gece!
Sussun denizin hırçın sesi
Mavideki özgürlük konuşsun bir kere
Şarkım olsun gökyüzü
Dertsiz başımın dermanı yine

Çal usta çal!
Bu karanlığın içinde
Sussun yaprakların siniri
Yeşildeki güzellik konuşsun bu gece
Hayat olsun ağaçlar çürüyen bedenime
Yosun tutmuş kalbime merhem yine

Çal usta çal!
Her zaman çal sen içimde
Sussun anlatılanlar
Konuşsun sessiz haykırışlar!

Çal usta çal!
Anlatılmayanları yankılat telinde!

resim: KÜBRA NUR BEYAZ

TUTKU ZAMBİRGAM

ŞİİR

öyle hafif ki şiir
üflesem uçacak kâğıttan.

İLKER KELEŞ

GÖKYÜZÜNDE BİRÇOK SEN

Gökyüzündeki bütün yıldızlar kadar güzelsin benim için. Seni hayatımda hiç görme- sem de her gece rüyalarım giriyorsun. Bir yıldız gibi parlıyorsun hemen. Sesin o ka- dar güzel ki duyduğum gibi hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlıyorum. Ama üzüntüden de- ğil annem, gerçek olmasa da sesini duyabildiğim için.

Gündüzleri geçmek bilmiyor anne. Bir an önce akşam olsun da gökyüzündeki yıldızla- rı seyredip aralarında seni bulayım istiyorum. Sabahları arkadaşlarımı anneleri götürü- yor okula. Bense yalnız... Arkadaşlarım beslenme saatlerinde değişik kurabiyeler, pas- talar getiriyor. Bense her seferinde peynir ekmek... Babama söylesem kızarmı bana anne? Ya da darılır mı? Babamı bilmem ama sen olsaydın kızmazdın annem.

“Bir gün olsun beni okula sen götür.” dedim. “Kızım iş...” dedi. “Bana ne !” dedim, ağlamaya başladım. Hemen çantamı alıp evden çıktım. Okul çıkışı yine yanına geliyo- rum. Ama sadece toprağını öpüp kokluyorum anne. Ne sesini duyabiliyorum, ne de yüzünü okşayabiliyorum.

Birazdan hava karacak ve ben gökyüzünde her akşam olduğu gibi birçok seni izleye- ceğim. Ben uyuyunca da sen geleceksin anne. Seni her gece rüyamda görsem de özlü- yorum. Çünkü ben seni hiç görmedim anne, görmedim...

İREM YERLİ

SONSUZ

Üretici, yaratıcı, sonsuz insanları seviyorum.

Ayırım sevmiyorum, ama bir adım ötede tutmuşluğum vardır böylesini.

Gerisi mi?

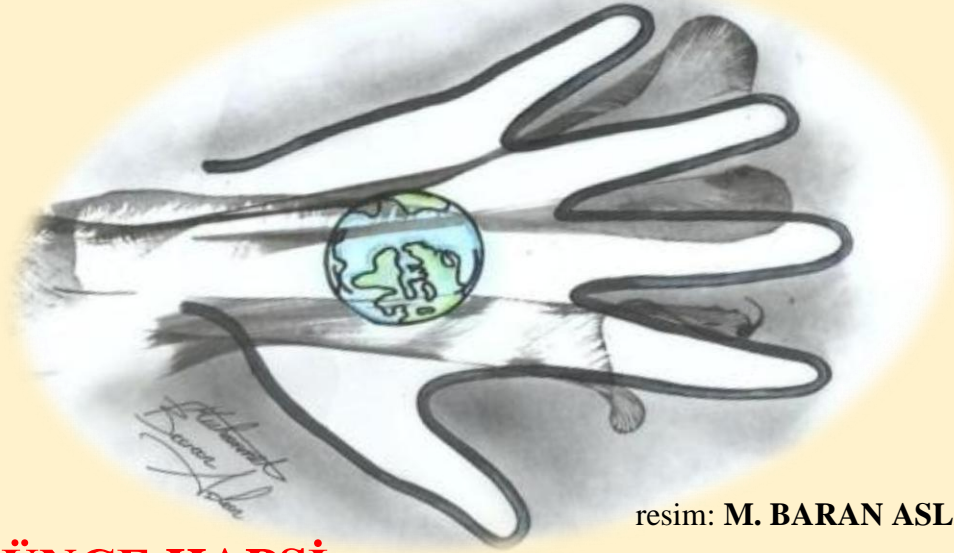
Benim dışımda sonsuz olsunlar...

İçimdekiler mi?

Onlar da benimle sonsuz olsunlar.

6 Ekim 2020

MURAT BİROL

resim: M. BARAN ASLAN

DÜŞÜNCE HAPSİ

Bugün yine gözlerim yanıyor Hâkim Bey!
 Söyle misin, kundakçılık kaç yıldan başlıyor?
 Yine yargısız infazlıyorsunuz Hâkim Bey!
 Ne de seversiniz yargısız infazı?
 Oysa ne de güzel yargılanır sözlerim
 Vurursun prangayı, vurmaz mısın?
 Zincirlere sarınır yine duygular
 Ve duygulara en ağır cezayı uygular
 Biraz hafifinde durmaz mısın?
 Suçludur biraz düşüncelerim, bilirim
 Herkese boyun eğmez öyle kolay kolay
 Ama hüküm giydirme bana Hâkim Bey!
 Ayaklarım, ellerim üşür parmaklıklar ardında
 Sen çekildin kenara, tütününü sardın da
 Benim sitemim sana değil ki Hâkim Bey!
 Kaderedir sitemim dört duvar arasında
 Gardiyana söverim, neden beni salmıyor
 Değilim bu dünyanın; pulunda, parasında
 Keyfimden mi burdayım, hiç mi akıl almıyor?
 Saçlarım ağardı mahpusta Hâkim Bey!
 Bu yüzümde biriken kir mi?
 Düşünceler özgürse eğer
 Niye düştüm mahpusa Hâkim Bey!
 Sebep aklımdaki fikir mi?
 Niyet fikirleri çürütmekmiş meğer
 Söylesene Hâkim Bey!
 Parlak fikirler eskir mi?

OLGUN ÖZKAN

UZAT ELİNİ ANNE

~
Canım yanıyor anne üşüyorum,
İlgisizlikten donuyor,
Yoksulluktan her gün biraz daha ölüyorum..
Sen bunu görmüyor,
Sigara içmekten zevk duyuyorsun,
Bana yol göstermek yerine,
Bize çukur kazıyorsun...

resim:

DAMLA KOCATÜRK

Yaşıyorum içimdeki son umut çiçeğiyle,
Senin elinde alkol şişesi,
Benim elimde kazma kürek
Oyun oynamıyor, topa vurmuyor,
Çalışıyorum ben anne...

Görerek değil,
Çalışarak öğreniyorum dünyayı,
Hayatın cilvesiyle diş diş,
Elimdeki son su şişemi,
Satmak için dolaşıyorum ben anne..

Çöpten topluyorum para kazanmak için,
Şişeleri ve plastikleri..
İnsanların gülümsemeleri yerine,
Alay etmeleriyle büyüyorum işte.
Uzat bana elini Anne...

TALHA REÇBER

PENCERE KENARINDA

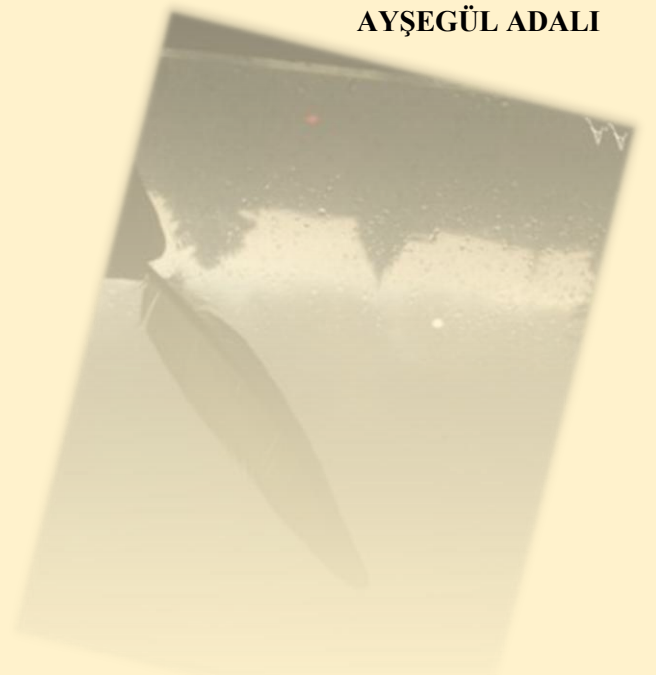
Zayıf bir ışık süzülüyor sokaktan
Bakışlarım kucaklamakta Arnavut kaldırımını
Taşların yüzünde kabukları kırılmış atkestaneleri
Taşların yüzünde
Akşamki yağmurdan kalan ıslaklık
Küçük bir kız
Neşeli
Seksek oynuyor kırk yılımın üzerinde
Sokağı cilalıyor sütçünün sesi
Şimdi fark ettim
Pencerenin demirleri adamakıllı küflenmiş
Denizlikte serçelerin parmakları izleri
Bir türkü duyuluyor uzaktan uzağa
Yakalanıyorum ta içimden
Düşüncelerimin en mahremi
Bir kız
Umarsızca
Gülüyor kırk yılımın arkasında
Kaç güneşi gömdüm ufka
Kaç geceyi emzirdim acılarımdan
Kaç fecri doğurdum burada
Hacı Kamber'in cumbalı, kerpiçten evi
Artık bir yas günü gibi sessiz
Siyah beyaz fotoğraf gibi bakıyor taşlara
Bir kadın
Hiç makamında
İçli içli ağlıyor kırk yılımın sonunda
Bir ibadet günü
Dağlara bakıyorum, bulutlara...
Havada uçan kuşlara...
Denizlerin maviliğinde Zunnûn oluyorum
Hira'da Muhammet...
Merhamet Rabbim! Merhamet

MURAT KOÇAK

fotoğraf:

AYŞEGÜL ADALI

DİRENÇ

Denizin özgürlüğüdür martılar
beyaz güvercinleridir mavinin
vapurların acı sesiyle yarışan
isyanın çığlıklarıdır
alın terinin ezilen çaresizliğine

bir yanda mutlu azınlık
bir yanda sessiz düşünceler
hangi dağa kar yağdı bilen var mı?
güneşe döner yüzünü
aydınlığa doğru ayçiçeği
hangi yağmurlarda ıslandı
hangi ayazlardan geçti
bir tutam kırmızı karanfil kuşatmış
ana yüreklerini

acının kızgın ateşinde
yürüdük yalın ayaklı çocuklarla
ağıt yakısıydı yoksulluk
el ele büyüttük mutluluğu kardeşçe
uzak özlemleri yakın ettik
öyle bir yer ki gök mavi, deniz mavi
göz mavi...

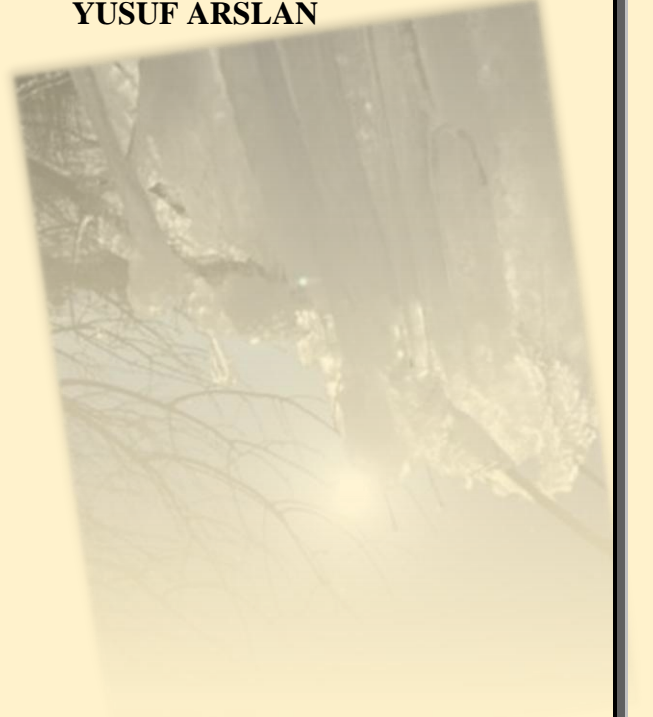
dirençti çeliğin özü
birliğin felsefesi
kırdık zincirleri düşüncelerde
sert rüzgarlarda eğmedik başımızı.

TURGAY ÇİTÇİ

fotoğraf:

YUSUF ARSLAN

RUHUMUN İFLASI

Dinlemedim beni uydum kendime.

Kaç günüm heba oldu kim bilir.

Manen küçülen ruhum,

Büyüdükçe acıkan, nefsimdir.

Az yürüdüm çok yoruldum.

Karanlık çöktü yönüme,

Yol isteyene istikamet verilir,

Acaba bunca menzil

kaybolmak için midir?

Elde var diye,

Bu defa telef oldu evdeki de...

Yüreğim ah etse de,

Aklım dövüyor kalbimi.

Kaç kez dedim etme diye.

Ortasında kaldım uçurumun.

Kim kurtarır gölgemi,

Nedir derdim anlamıyorum.

Çiğnedikçe sözlerimi,

Kimmiş kazanan,

Kimmiş kaybeden.

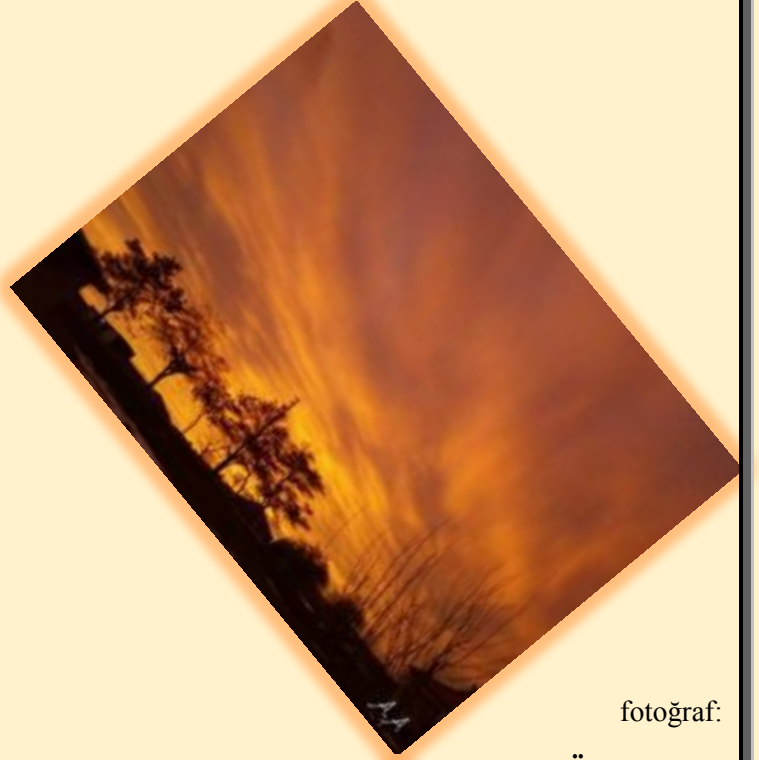
İflasın eşiğine eriştim.

Vazgeçtim her istekten.

Şimdi tescilli bir sözle...

Sevmek de bir, sevilme de.

Yoruldum tüm yüreğimle.

fotoğraf:

AYŞEGÜL ADALI

Sitem var elde ve dilde.
Aleve verdiğim sinemi,
Yardım ya Rab.
Sensin ateş içre gül yeşerten.
Hayreyle akibetimi.
Kurtar içimi, nemrudi afetten.
Giden umudum, gelsin yeniden.
Heva ve heves;
Yolumu kesen iki harami.
Ne olur özüm doğru yolda gez.
Ziya yırtınca karanlığı,
Ziyan gidip kâr gelir mi?
Sende görünce aydınlığı,
Bu benlik davası biter mi?..

HALİL ORDANKAYA

KIRIK KALPLER HURDALIĞI I

Her geçen gece ışıklar biraz daha parlak
Gözlerim mi bozuluyor?
Yoksa insan ayıkken de mi sarhoş geziyor?
Biz unutkan değiliz ki
Hele kafamız hiç güzel değil
Durmuş diyorsun
"Ne karıştırıyorsun ortalığı?"
Burası cennet mi; yoksa,
'Kırık Kalpler Hurdalığı'

OLGUN ÖZKAN

FENERBAHÇE'NİN KANARYASI: CİHAT ARMAN

"Sarı Kanar'yam", "Dişi kanaryalar", "Şanlı Kanarya" vs. kimi zaman Sarı'nın yanına koyduk, kimi zamansa sadece Kanarya olarak adını temsilen konuştuk. Peki hiç düşündünüz mü, tarihe sığmayan destanların sahibi **Fenerbahçe neden Kanarya ile anılır?**

Galatasaray lisesinden mezun olan Cihat Arman profesyonel futbol hayatına Gençlerbirliği takımı ile atıldı. Ve çok geçmeden A takımına yükselişe geçti. Başkent ekibinden 3 yıl oynamanın ardından 1936 senesinde, Güneş SK'ye transfer olarak geçti. Bu kulübün kapanması ile 1939 yılında Fenerbahçe'mize transfer oldu. 1959 yılına kadar da Fenerbahçe'de oynadı. **O dönem ligin en iyi kalecisiydi.** Cihat Arman sahaya çoğunlukla Kanarya Sarısı formasıyla çıkardı. Bir gün 90'a giden topu resmen bir Kanarya gibi uçarak çıkartı. Tam o sırada tribünden bir taraftar **"Hey yavrum Sarı Kanaryama bak, yine uçtu!"** diyerek haykırır. Bu ilk benzetme ile Kanarya insanların zihinlerinde yerini alır. 1952 yılında Fenerbahçe şampiyonlukları kovalar. Ve Kanarya, basında da çıkmaya başlar. Gazetelerde **"Sarı Kanaryalar yine güzel oynadı"** gibi tabirlerle anılır. O yıllar iyi işler çıkaran Fenerbahçe'ye Kanarya benzetmesi basına da sıçramış olur ve Kanarya kalıplaşarak Fenerbahçe'yi temsil eder.

Uçan Kaleci Cihat Arman 14 Mayıs 1994 yılında hayatta gözlerini yumar. Saygı ve sevgiyle Kanaryam...

Gökyüzünde uç daima...

TUTKU ZAMBİRGAM

ŞİİR GİBİ

şiiir gibiydi, diye geçirirdi aklından. sanki kendini bildi bileli ezberindeydi. mih gibi derlerdi ya hani, işte tam da öyleydi. özenle seçilmişti sanki. gözleri.. ulu orta anlatılmazdı. uzun uzadıya bakılmaz, bakmadan da durulmazdı.

şiiir gibi, diyordu onu soran olursa. saçlarına getirmezdi hiç lafı. bilirdi çünkü. saçlarını anlatsa şiiirlere sığmazdı. gönlü kırılısın istemezdi şairlerin. tüm şiiirleri denedi onu anlatabilmek için. tüm şiiirler eksik kaldı. üzülecekti şairler, onu içinde saklamasaydı.

ellerini.. biraz başka severdi ellerini. devirin, derdi. devirin bütün şiiirleri yeniden yazalım. anası olalım tüm şairlerin. hepsini yeniden doğuralım. kuşları yeniden bırakalım göğe. göğe bakmayı ilk biz bulalım. ellerini, başka türlü nasıl anlatayım.

kulaklarına değdiğinde sesi. susardı sevilen tüm şarkılar. kim, hangi şarkıyı sevdiyse; hangi kuş hangi tınıyla öttüyse, susardı işte.. serçe kuşları havalanırdı uzaklardan, duyulurdu kanat sesleri. bir dalga vururdu kıyıya. bir bebek yutkunurdu. anlatamazdı. ne söylese eksik olurdu.

bir gülüşü vardı ki. iç çektirirdi derinden. size ne! derdi, kalkardı yerinden. kıskanmak dedikleri zerresi etmezdi hislerinin. müptelası olmuştu yazılmamış şiiirlerin. sonbaharı gibiydi İstanbul'un, kışı gibiydi Ankara'nın. aklını alıyordu yanında oluşu. akli durmadan karışıyordu. ah, diyordu. yanındayken özlemek de ne oluyordu.

kokusunu getirmeyen rüzgarlara dönmüyordu yüzünü. rüzgara ulan! küser miydi insan. küsüyordu. her nefeste onu çekiyordu içine. boynunda bir yer vardı bir tek o biliyordu. yüzünde bir gamze, bir tek o görüyordu. türlü şehirlerin, türlü türlü sokakları hep ona çıkıyordu. mumlarda o yanıyordu. şaraplarda o akıyordu. her renk ona benziyordu. her saat onda duruyordu.

soran olursa susuyordu. gittikçe susuyor. kaldıkça susuyor. içtikçe susuyordu.

SERAP FİDANCI

Serap Fıdancı

ÜÇ BUÇUK SOYSUZ

Bu bir veda değil
Sessiz bir ayrılık
Gitti mi sahiden omzumdaki ağırlık
Vicdanım çok rahat
Bir kere ruhum alışık
Böyle adaletsizlikler olacak
Ve de böyle soysuzlar
İnsanım diye çoğalacak
Yolun çatarsa bu densizlere
Haddi bildirmek senin ne haddine
Divandaki kaynar aşlar sanarsın kime
Mazlumları sömürüp
Bedenleri çürütenlere
Andolsun ki ruhum yaşayacak
Yüreğimizi yakanlar, yarınlar bize
Geçmiş size askıntı olacak
Sorulacak bu haydutluğun bedeli
Şimdilik mazlumlar susacak

ALİYE NUR AKARSEL

BAZILARI

aldığı rüşvetleri
geri verseler
yediği haramları
mallarından düşseler
ne sarayları kalır
ne gemileri
el açarlar kapımızda.

DEMİRHAN ATILLA

GİRYÂN GÖZLERİM

Bir otobüs camından izliyorum,
Senden bana kalan tüm demleri.
Radyoda bir şarkı ansızın, her şey seni hatırlatmak için ant içmişçesine.
Boğazımda bir yumru,
Avucumda gözyaşları...
Heybemde malihulya.
Pencereyi aralayacak oluyorum; yelin azizliği midir ruhumu dağlayan bu nefha.
Aniden, kokun düşürüyor aklıma.
Ah sevgilim...
Umarsız bir kalp, berduş bir beden şimdi bana kalan...
Önümde uzlet, kalbimde melankoli...
Beynimin içinde cam kırıkları...
Aklımda gözlerin, karşımda hayalin, kulağında sesin,
Şimdi sen uzak, ben müştak.
Nereye gider bu muamma,
Beyhude geçmiş bir aşkla.
İnsaf eyle sevgili,
Kalbim matem yeri.
Çık gel, bir handene hasret bu gönlüm,
Bitsin bu gamlı hazan, bahar görsün giryân gözlerim.

EMEL BULUT

resim: AYŞEGÜL HEZER

ANA SÜTÜ KOKULU BİR MEMLEKETE

Semazen bakışlı bir memleketin
Yeşil kubbeli mescitlerinde
Bağlandı gönlüm Diyar-ı Rum'un
Çini bakışlı kor gözlerine...

Ya Rab bu deli rüzgârlar nedir?
Nedir bu örs ve çekiç sesleri?
Eriyor içimin buzdan lisanı
Mevlevi ayininin son demlerinde...

Çatalhöyük'ten kalma ıssız ninniler
Salınır sonsuzluk tarlalarında.
Alâeddin Cami'nin şadırvanında
Tekbirler işlendi şu yüreğime...

Düşüyor kalemler parmaklarımdan!
Bir pınar kaynıyor çöl kumlarında.
Beyazlar örttükçe renksiz ruhumu
Uyandım mesnevi renkli meşklere...

Muhammet Baran ASLAN (BARANÎ)

ORHAN VELİ

bazı şairler
ulaşılmaz görünürler gözüme
Orhan Veli'ye bakarım
sendeler
düşer
kalkar
sen ben gibi...

DEMİRHAN ATILLA

KUTSAL ŞARAP

YUNUS EMRE BAL

Bir arkadaşım ile Avrupa yakasından, Anadolu yakasına bir işi halletmeye gitmek için otobüse bindik ve galiba gördüğümüz bir yazıdan dolayı aşkın ne kadar acı verici bir şey olduğuna dair konuşmaya başladık. Arka koltukta oturan bir adam da konuya dahil oldu ve aşkın acı verici bir şey olmadığına bizi ikna etmeye çalışırken arkadaşım “böyle bir aşka hiç tanık oldun mu?” diye sordu sordu. Adam dünden hazır bir şekilde “oldum” dedi ve anlatmaya başladı.

“Uzun süredir hissetmediğim duyguları tekrardan hissetmeye başladım. Bir kadın sevmenin, merhametin, şefkatin ve şehvetin tadına uzun süre sonra ilk defa vardım. Ara sıra yaşadığım birkaç ilişki vardı ama hiçbirinden bu denli aşk duyduğumu hatırlamıyorum. Genellikle cinselliğe dayalı, yani hayvansı içgüdülerin, libidoların baskısıyla kurduğum ilişkilerdi. Lakin bu sefer farklıydı, bu sefer yalnızca gözlerine bakmak, konuşup kederimi anlatmak ve kederini dinlemek istiyordum. Sanki bu kadın benim çocukluğumu, masumiyetimi yeniden ortaya çıkarmıştı. Evet evet aynen böyle olmuştu ama nasıl oldu bende bilmiyorum. Çünkü çocukluğumu kaybettiğimde henüz çocuk yaşıyordum. Tam emin olmamakla birlikte sekiz yaşında büyüdüğümü söyleyebilirim ama Eda o günlerde hayatımda bile yoktu, lakin çocukluğumu uyandırmayı başardı.

İlişki yaşadığımızdan onun dahi haberi yoktu ama biz birbirimize koparılamaz bir bağ ile tutkuyla, aşkla bağlıydık. Ben her gün onun garsonluk yaptığı kahve dükkânına giderdim. Bir kahve sipariş ederdim ve kitabımı açıp okumaya başlardım ama her gün aynı saatte aynı masada otururdum. Bilirdim ki o gelip bana selam verecek, halimi hatırlamamı soracak ve ben heyecanıma yenik düşüp saçmalamaz isem biraz daha muhabbet edecektik. Ve ben dünyanın en mutlu insanı olarak dokuz kilometre yolu yürüyüp, evime girip, konuşmamızı düşünerek türlü mutluluk hayalleri kurarak uyurdum. Bazı zamanlar ise dükkan çok kalabalık olduğu için yanıma gelemezdi. Ben de o zamanlarda birkaç kupa kahve içmeyi tercih ederdim. İlk başlarda bunu yapma sebebim daha uzun oturup, onun boş bir anında yanıma gelmesini beklemektir. Ama daha sonralarda bunu yapma amacım değişiklik gösterdi. Çünkü Eda çok fazla kahve içmemi istemezdi. Nedendir bilmem fazla kahve içmenin zararlı olduğu yönünde saçma bir algıya sahipti. Lakin ben yıllardır günde on-on beş kupa kahve içiyorum ve bir zararımı görmüyorum ama işte o bunun zararlı olduğunu düşündüğü için sipariş almıyordu. Hatta bazı zamanlar kızdığı bile oluyordu. Ama en sonunda neden böyle yaptığımı anlamış olacak ki “bardağı önünden almıyorum bak sende yeni kahve istemeyeceksin” derdi, bunun nedenini sorduğumda kaçamak bir cevapla “yazmak için geldiğini biliyorum, fazla oturmak için çok kahve içmene gerek yok” derdi. Her ne kadar eğitimsiz bir kız olsa da her kadın gibi kafası çalışıyordu. Ama fark etmediği bir şey vardı; ben onun telefonuma gizli gizli baktığını biliyordum ve kulağımdaki kulaklığın sesi açık olmadığı için arkadaşlarıyla benim hakkımda konuştuğunu duyabiliyordum. Sizin anlayacağınız onun bana olan ilgisinden haberdardım ama bir türlü emin olmayı başaramadım. Nedendir bilmiyorum ama aşık olan adam korkuyor. Her ne kadar çapkın olursa olsun, hatta benim kadar çapkın olsa dahi korkuyor.

Bir gün geldi ve ben artık onunla birlikte olmak istediğime karar verdim ve bulunduğum ortamı değiştirdim, sıkıntılı arkadaşlarımla ilişki kestim, yöneticiliğini yaptığım kurumdan istifa ettim. Çünkü eğer onunla birlikte olacaksam düzgün bir insan olmam, hayatım-

daki sıkıntılı durumlardan kurtulmam gerekirdi ve bunu yapmaya mecburdum. Çünkü onun yaşadığı en büyük sıkıntı maddiyattı. Lakin benim böyle bir sıkıntımın olmamasına rağmen sahip olduğum sıkıntılar maddi durumun önüne geçiyordu. Hatta uzun yıllar boyunca kendi keyfi zevklerim için hiçbir şey yapma imkanım olmamıştı. Uzun zamanın sonundaysa keyfi olarak yaptığım şey bu kahve dükkanına gelip onu görmektir. Eğer onu hayatıma dahil etmek istiyorsam bu sıkıntılardan kurtulmam gerekiyordu. Çünkü onu, ona ağır gelecek bir yükün altına sokmam bencillikten başka bir şey olmazdı. Biliyorum bu yaptığım da bencillik; sonuçta dostlarımla ve beni seven insanlarla sırf mutlu olmak için bağlarımı koparıyorum. Lakin Eda'yı mutsuz etmektense tüm dünyayı katletmeyi tercih edebilirdim. Bu dediğim her şeyi yaptım ve ona hislerimi açmaya karar verdim. Ama seven insan korkuyor işte, bu sebepten ben de ilk önce bir arkadaşıyla konuşmayı tercih ettim, sonuçta sevgilisi veya sevdiği biri varsa ve ben bunu ona hislerimi açtıktan sonra öğrenirsem bir daha yüzünü görme ihtimalim kalmazdı, hatta olduğu yere yaklaşamazdım çünkü; o benim hislerimi bildiği ve karşılık veremediği için kötü hissedecekti. Şimdi anlıyorum ki böyle yapmam en doğrusuymuş, arkadaşıyla konuştuğumda uzun süreli bir ilişkisi olduğunu ve birbirlerini çok sevdiklerini söyledi, ben bunu öğrenince Dünya başıma geçti ama Allah'tan duygularını belli edebilen biri değilim ki o an her şeyi normal ve olgun bir şekilde karşılamayı becerdim.

Bir süre onun çalıştığı kafeye gitmedim, bir ay kadar bir süre. Ama gitmedim dediysem onun çalıştığı kafeye gitmedim, hemen karşı tarafında beş metre kadar bir mesafe ötede onun çalıştığı kafeyi gören bir kafe vardı, bu kafe de çay üzerine kurulmuş bir kafeydi ama ben o zamana kadar çayı sevmememe rağmen her gün oraya gidip demlikle çay aldım ve onu izledim, ben şanslı olduğumu o an anladım işte bu kız mağazanın içinde bir kafede çalıştığı için uzaktan görme ihtimalim bir hayli fazlaydı. Bir süre sonra, yani bir ay sonra dayanamayıp o kafeye tekrar gitmeye başladım. Lakin eskisi kadar samimi değildik sanki bir şeyler değişmişti; ya benim bakış açımdan dolayı, ya da o olan her şeyden haberdar olduğunda dolayı. İlk fikrim bana daha mantıklı geliyor çünkü daha sonraları o aynı samimiyetle bana yaklaşmaya devam etti, lakin ben ilk başta duyduğum sevgiden daha büyük bir sevgi duymama rağmen eskisi kadar samimi yaklaşmayı beceremedim veya istemedim bilmiyorum ama yine de onu yakından görebiliyor olmak beni Dünya'nın en mutlu insanı edebiliyordu. Daha sonrasında kafeye gittiğimde onu göremedim ve izin gününü erken kullandığımı düşünmedim, bir sonraki gün yine yoktu, ondan sonraki gün yine yoktu, ben iki ay boyunca onu görmek ümidiyle oraya gitmeye devam ettim ama görmeyi başaramadım çünkü; o artık orada çalışmıyordu. Devamında sırf o önceden orada olduğu için gitmeyi alışkanlık haline getirdim... Onun orada nasıl yürüdüğünü, nasıl güldüğünü, sesinin tınısı havada dalgalanışını ezbere biliyordum ve o onu orada görmesem de varlığını hissedebiliyordum, sonuçta *Allah da camide görünmüyor ama var olduğunu biliyoruz*. Devamında ben şehirden ayrılmak zorunda kaldım lakin hayalini kurdum ve sevmeye devam ettim, şimdi buradayım geri döndüm ama o hala yok lakin **hayali hala benimle ve ben mutluyum**.

Bayım hikayenin devamını anlatmak isterdim lakin yolun bitmesine çok az kaldı ve ben yarıda kesilmesini istemiyorum, belki başka zaman, daha müsait bir durumda tekrar konuşuruz. Ama şunu bilin ki **aşk acı veren bir şey değildir, aşk insana huzur veren kutsal şaraptır.**” Deyip otobüsten indi ve biz pencereden onun kaybolan çehresini izleyerek yolumuza devam ettik.

YUNUS EMRE BAL

fotoğraf:

BEYZA GEZEN

UNUT-AMA ÇİÇEKLERİ

Mayınlarla döşenmiş anılarımın izdüşümü

Önüm sıra uzanmış, açıyor gündün güne unut-ama- çiçekleri

Dilsiz söylemlerim birikmiş, topla tüfekte kuşanıp gidiyor Küpidonun anıtına

Aklım kalbimle kılıçlanmış, mızraklanıyor kırbaçlanmış gelgit dalgasında

Bir varmış, bir yokmuşum şimdinin fısıltı ülkesinde

Bağışla beni! Çoğu kez çıkmaz karanlıklarımı seni düşünüp tümevarım miladına vardığım için.

Kan revan içinde aynadaki yüzünün izleriyle serilmiş ölümcül bir tuzak

Burun ayrıntısına kadar bastım. Yoktum, var oldum

Kalmakla kalınmışlığın kabullenilmiş kiraz mevsimi mağlubiyeti

Gitmekle kovmaya cüret edemediğim gözlerinin zaferi

Boylu boyunca yatıyor imkânsızın içindeki iki gizli geçitte

Bütün oklar fırlatılmış, sessiz geminin derin sularında gömdüğüm suskunluğun mezarı kazılmış
içimde

Dikiş tutmayan nergis kokulu yaralarımı vakarlı gecelerim kanatlanıp kucaklıyor

Anladım ki yokluğunun diyarını alır ölüm sonsuza dek

Kulaklarım çınlıyor, dinliyorum balada çalan sensizliği tevazu güneşiyle ölene dek

Aziz Marsın hatrına resmediyorum ümit bestesini kalbimin tuvaline

İKRA YÜKSELER

GÖNÜLLER BİR

Gönüller birbirine eş,
Memleket bizimdir dost, eş,
Bu zamanda çok oldu vefasız,
Memleket dolu vasıfsız.

Yolda görse dostunu
Selam vermeden geçer oturur,
Kendini büyük görür, adam sanar
Dostunu unutana, sadece kendisi adam sanar.

Ne edep, ahlak, kültür
Ne de haddini bilir,
İzlese üç beş zırtapoza, özenir
Kendini insan bilir.

Adam olacak diye
Oldu röntgenci carta,
Medeniyet öğrenecek ayağına
Benzedi o biçim paçoza.

Ne medeniyet, adamlık
Ne de senin işindir madamlık,
Önce ilim öğrenmektir,
Önce ahlaktır bu hayatın kuralı.

HASAN YILDIZ

taş üstüne çizen:
İLAYDA KELEŞ

UĞUR BÖCEĞİ

adım adım
adım adım yaklaştı pencereye
6 ayağıyla çabucak.
attı aşağı kendini
küçük uğur böceği
bir an bile duraksamadan.

İLKER KELEŞ

RIZA YILMAZ'DAN ŞİİRLER

Tam on yedi yıl geçmiş ömrümden
ve tam da bugün,
maarif takvimine göre
tam da bu mevsim
Seni sevmenin saadeti
Ve sana bağlanmanın mesutluğu...
Ne çabuk geçmiş on yedi yıl
Hâlbuki her gün ilk gün gibi
Seninle buluşmanın heyecanı.

2016 Ağustos

bir bahar vakti gel
erik çiçekleri açtığında
gel habersizce
öylece kafana esti mi,
Düş yola
elini kolunu sallaya sallaya
günün her saatinde gel
öfkeni, kederini, gözyaşını bırak da
gel

2017 Kasım

Bir çiçek açmış gördün mü,
bahar gelmiş kapına kalksana,
binlerce kuş cıvıltıları,
Ağaçlardan uçuşan güzellikler
Çağırıyor seni Avaz avaz
güneş heyecanla girdi içeri,
rüzgar bir öpücük kondurdu yanağıma,
kar kış geride kaldı,
Umutlar demet demet avuçlarımda,
ne kadar kucaklasam hepsini az,
doyamıyorum bir çocuk heyecanı var
içimde,
koşmak uçsuz bucaksız yeşilliklerde,
koklamak her bir maviliği
ciğerlerimi patlatırcasına coşkuyla,

2017 Kumköy

Geçmiş günleri hatırladım bir an
Seni;
İçimdeki kırıntılarını...
Kırılmış, ölüme yaklaştıran ölümcül
darbeleri,
Ve şimdi...
Senden farklı olmadı hiç biri
Hep duygularım sömürdü.
gözyaşlarım deniz oldu.
Karanlık geceler sonunda ışığım da
kayboldu.
Gecenin maviliğinden hep kaçır oldum.
Maviliklerden hep korkar oldum.
Yalnızların kentinde bıraktım
yalnızlığı,
Mutluluklar çantamda
ve bana yetecek kadar aşkı
Yanımda götürüyorum.
99

RIZA YILMAZ

fotoğraf:
AHMET CAN YALÇINKAYA

fotoğraf:

MÜRSEL TAŞ

KÜÇÜK KUŞLAR

Tak tuk, tak tuk, tak tuk...

Çalışıyor makine

Hırrr, hırrr, hırrr, hırrr

Ses çıkarıyor motoru

Kuş seslerini bastırmaya çalışıyor

Kuş sesleri inatla mücadele veriyor

Makineyle kavga başa baş sürüyor

Tak tuk, tak tuk, tak tuk...

Cik ciki cik cik; Cik ciki cik cik

Hırrr, hırrr, hırrr, hırrr

Guguk, guguk, guguk, guguk

Mücadele sesler arasında

Koca makine yenişemedi

Küçücük kuşlar karşısında

Cik ciki cik cik; Cik ciki cik cik

Guguk, guguk, guguk, guguk

Kazanan küçük kuşlar

YUNUS EMRE BAL

Baba Mektubu

HASRET MÜREKKEBİYLE YAZILIR

Bir evde bir baba varsa, eksik olmaz o evin baharı ve yazı. Ne garip, gittin gideli hep zemheriyi yaşadım, iliklerimde ayazı. Bir evde bir baba varsa o eve her gün sevgi namına bir cemre düşer. Ne garip, sen gittin gideli baba, yüreğim fırkatten yana bir emre düşer. Köstekli bir saatin zembereği dağıldığı günden bu yana, çok şey değişti baba. Ellerinle çamurunu kardedğin kerpiç duvarlı evimizin halini görme sakın. Duvarlarına alın çizgisi gibi çekildi derin çizgiler. Ne eşiğinde kara lastiğin kaldı, ne de eski bir radyodan dinlediğin o hüzzam makamı ezgiler.

Bir evde bir baba varsa, saçlarım özlemez bir yaban elin dokunuşunu. Ekmeğin kokusudur kendisi, karnım da gönlüm de toktur. Zamansızdı gidişin baba, sen gittin gideli kanatlarım kırıktır ve uçtuğum semalar yoktur. Öldüğün yaştayım baba. Gittiğin kıştayım baba, adının ve acı bir tarihin kazındığı soğuk bir taştayım baba. Sahi dindi mi ciğerlerinin sızısı. Kesildi mi öksürüğün? Hala dizlerinden şikâyet eder misin? Bir gün düşlerime düşüp de, çok değil bana bir kez “oğlum” der misin? Bir evde bir baba varsa, o evin bahçesinde Hüsn-ü Yusuf çiçekleri vardır. Diken dalları o evin avlusunda hayat bulmaya hicap eder. Bir evde bir baba varsa, sevgi de şefkat de, muhabbet te o eve girmeye icap eder. Bir evde bir baba varsa, temmuz güneşinde sığındım bir gölge, varlığından çok şeyler devşirdiğim bir bilge vardır. Gözle-rinden hayatı okuduğum babam. Ellerinden su içtiğim adam. Sığındığım avunduğum savunduğum babam. Yaraya kül basıldığını gördüm sende. Alnındaki bir damla terin mukaddes bir katre olduğunu öğrettin bana. Bir kelebek kanadı naifliğindeki gönlünün yeri gelince Zülfikar keskinliğinde olduğunu nasıl unuturum. Ezan okunurken susmayı bildim seninle. Gözlerinde Ömer’in adaletini gördüğüm babam. Neden gittin, neden zamansız çekip gittin, yüreğim dar-madağın ve her şey kördüğüm babam. Ben sende gördüm bayrak sevdasını, her bayram gözle-rine bakarak okudum memleket şiirlerini kasaba meydanında. Sen gösterirdin işaret parma-ğınla bana, Atatürk büstünün içindeki yaşayan Atatürk’ü. İlk muallimim, ilk elime kalem tut-turanım. Yüreğime Yunus’u Karacoğlan’ı Aşık Veysel’i, Pir Sultan’ı kattıranım. Ey şavkını pencereden içeri vuran şimal yıldızım, ayım. Şimdi ben bu şiirleri kime yazayım?

Bir evde bir baba varsa, zahmet demlerinde sevdiklerine bir ömür adayan, rahmet günle-rinde çileye talip olan bir adam vardır. Bir evladın gül teni adınadır yüzünün kavrukluğu. De-runuma saplıdır baba, şimdi hüzn-ü cemalin. Gülümseyen bakışlarındaki netliği ve sadeliği ardından yazılan hiçbir şiir ve hiçbir ağıt anlatamadı. Nasıl da özlüyorum çelik bakışlarını ve mütebessim çehreni. Hiç bir kitabın sayfalarına sığdıramam gıptayla baktığım ömrünü. Sen-deki bir tebessüm toprak damlı bir evin efradına adanmıştı. Şimdi bizi ve beni bırakma gön-lümüzü çepeçevre kuşatan, adına hasret denilen küfle. Kudretlim, can babam, varlığını üfle yüreğimize, varlığını üfle. Bir düş olsun gidişin de, bu derin uykumdan beni uyandır. Bu be-nim yazdıklarım var ya baba, ahvalimden beyandır.

Bir evde bir baba varsa, onun şefkat dolu kollarıdır vatanın. Ezeli ve ebedi yerindir. Sa-bahın seherinde sihirli bir el örter üzerinizi. Ruhun bütün söküklerini diken bir terzi sabahın ilk ışıklarında kaldırır kepenklerini. Üşümez âdem, bir evde bir baba varsa. Hele bir muhabbet hırkasıyla bir baba evladını sarsa. Bir evde bir baba varsa şairimdir ben ozanımdır. Yüreğime

damlanmış taze bir mürekkep lekesiyle, muhtaçlığımla, mahcubiyetimle yazanımdır. Ben geldim baba . Yokluğunun sindiği köhnemiş kapını aç artık. Ben geldim baba Yüreğimde bıçak izleri. Heybemde sancılı bekleyişler. Aç kapıyı baba Açsan da bağına yaslansam. Gönlümün çorağına indirilen sağanaklarda ıslansam. Gittiğin günden beri bir sala verilir yüreğimde. Gittiğin günden beri her şey siyah beyaz her şey renksiz ve tadı yok bu sokaklarda yürümenin. Sensiz Anadolu coğrafyası huzursuz baba.

Bir evde bir baba varsa saatler durmamıştır, huzura kuruludur cümle vakitler. Gümüş renkli bir saate bakıyorum dakikalardır baba. Elime alsam elimi yakacak diye korkuyorum. Yan tarafındaki düğmeye basmak ve kapağının yay gibi açılması için elimi uzatmak istiyor ancak bunu bile yapamıyorum. Sanki kapak açılır açılmaz içerisinden sana dair tüm hatıralar dökülecek avuçlarıma. Yüzleşecek yüzüm yok o hatıralarla. Kaldırarak bir yüreğim de yok. Sadece bakıyorum, idam edilmiş bir mahkûm misali duvarda asılı kalan o saate. Gece boyu kesik kesik öksürüyor bu adam. Annemin sızlanmalarını duyuyordum ardından. “**Hay herif az içsen olma mı şu çağrayı**” diyerek. Şimdi kendime kızıyorum beni uykularımdan uyanırdığı için öksürüklerine tahammül edemeyişime. Meğerse bir babanın kuru öksürüğü imiş bir evin sıcaklığı. Bir evde dönen huzur çarkının sesi. Kulağıma dayasam o köstekli saati, belki de duyulacak babamın nefesi. Avlunun tam ortasında eski ve ahşap bir sandalyede otuyordun. Elmacık kemiklerin daha bir belirginleşmiş göz çukurların morumsu bir renk almıştı. Güneşin iyi geleceğini düşünmüştük. Güneşin ışıkları yüzüne vuruyor ve alnının çatlaklarında kayboluyordu. Uzaklara bakıyordun sadece. Meğerse güneş sana çok yakışıyormuş. Sense güneşe. Biliyorum saatin kaç olduğunu aslında. Gölgenin şu bahçe duvarının şurasına gelmesi saatin şu olması demektir benim zaman çizelgemde. Mutfak penceremizin altını bekleyen sarı kedi gibi sokuluyordum babam dizlerinin dibine. Sadece babam olduğunu bil diyerek ve oğlun olduğunu bileyim diyerek soruyorum. **Baba saat kaç?** Biliyorum elini cebine götürmen, o kapağı açman, göğsüne kadar kaldırman zor gelecekti sana. Ama oğlu için yapmanı istiyordum bunu. Gözlerimin içerisine bakıyordun, gözlerinin içerisine bakıyordum bende ısrarla. Göbeğinin üzerinde birbirine bağladığın ellerini çözerek yeleğinin cebine ağır ağır atmıştın elini. Özenle çıkarttığın saatinin tırnağına, ölçülü bir kuvvetle bastırarak, saatin kapağını açmıştın. Göğsüne doğru kaldırarak bakıp-- **On buçuk oğlum.** Demiştin. En son ne zaman kurmuştun bu saati, en son ne zaman nefesin ile “hoh” deyip de silmiştin camını. Kösteğin ucundaki anahtarı yuvasına takıp, el yazması kitaplarının sayfalarını açarken gösterdiğin itinayla saatini kurmanı istiyorum yine baba...

Bir evde bir baba varsa, o evde bir Mecnun bir Kerem bir Ferhat vardır sevdası çocukları olan. Bir evde bir baba kayıp gittiye mahşere o evde bir kül vardır, bir de küllerinden tutuşan köz vardır. Pencerenin pervazında hiç gelmeyecek bir babayı bekleyen bir çift göz vardır. Maziden emanet alınmış bir kasket, her köşede her adımda o babadan bir iz vardır. Kayıp gidişinin bilmem kaçınıcı senesinde aynı yürek acısı ile, aynı sevdıyla, aynı hasretle öpüyorum seni kasketinin her köşesinden. Ve yine açık bırakıyorum penceremi, gecenin yarısında usulca süzülüp alnımın ortasından öp beni diyerek. Üzerimi örtmeyi unutma sakın. Ben hiç büyümedim baba; buluşmak dediğin bir rüya kadar yakın...

İBRAHİM ŞAŞMA

MEYUSTAN BİR GECE

Suskunluğa hapsolan kaderim,
Bir çığlığa yeter mi nefesim!

Beynim yorgun, dűşüncelerim sarhoş
Yalanlar ise dođrulara kelepçe vurulur.

Zifiri karanlık çöken kalbim,
Ne işe yarar ki kurtuluşa atılan arsız pençelerim.

Rotasını şaşırın bir gemi gibi,
Terk etmişti o an aklım beynimi.

Namludan çıkan art arda kurşunlar,
Söyle! Hepsi ilk hedef kalbime mi rastlar.

Aheste aheste bir sedaya ait,
Şaha kalkan,
Yalnızlığa mat edilen ruhumdan haykırışlar..!

HATİCE UĞURLU

GELECEK

Geçer önünden bir kara bulut
Ve niçin kasvet kaplar içini?
Oysa ne de güzel yağardı yağmur
Ve ne de güzel şarkı söylediler saçaklar..
Biraz metanet bir damla umut
Tutma ağzında, ümidini yutma
Şenlenecek kalamadığı yerden yine gelecek
Sel olacak akacak geçmiş; geçmişi unut..
Karışacak yıkanan toprağa; kinin, öfken
Yeşerecek çimenlerle neşen, sen hâlâ senken
Zira unutma;
Bulutlarla giden, yağmurlar ile gelecek...

OLGUN ÖZKAN

resim:

AYŞEGÜL HEZER

BOYUN EĞİYORUM, TESLİM OLUYORUM, ESİRİN OLUYORUM

Nerdesin,
Neredesin,
Kalbim bir rüzgarın esiri olmuş,
Savruluyor bir birahaneden öteki camiye...
Titreyen bacaklarımla secdeye gittim
sanıyordum,
Sen de sanıyordun...
Ve yeni cumhuriyetler kuruyordun,
Titremenin yasak olduğu,
öpüşmenin mübah sayıldığı...
Giremiyorum yaşam alanlarına,
Vatandaşı olamıyorum senin otoritenin,
Denizler boyun eğmez otoritelere,
Fakat ben eğiliyorum saygıyla önünde...

Sevilmeden sevmenin acısını kusuyorum
yıllardır, ıslanmış gözlerimden...
Gözlerim,
Gözlerim görmeden de farkındaymış
cism-i şahanenin
ve endamından utanan
ağaçların kızarmış yüzleri
doldurmuş sokakları...
Sokaklardan birinde bir ceset
Kimliği belirli,
musallası belediye bankları olan bir ceset
Çok ceset, cism-i harabe ceset...

DOĞUCAN KARDAŞ

SAUDADE

İnsan özler mi yürekten
Mesela hiç görmediği yüzü
Hiç dokunamadığı birisini
İnsan özler mi yürekten

Kokusunu bilmeden
Hatta kimliğini bile bilmeden
Yani insan özler mi gerçekten
İnsan özler mi böyle yürekten

Evrenden mucize bekler mi
Bunca mucize varken
Umut yer bitirir derinden
İnsan özler mi yürekten

Yaşamadığı hisleri hayal ederken
Düşünmekten, beklemekten
Hiç bilmediği kalbi sevmekten
İnsan özler mi yürekten

Âlem ki seni bana bildirmedi
Bildiğimle amel etmekten
Düşlerimde seni görmekten
Çehreni az biraz düşlemekten
İnsan özler mi be hiç bilmeden

ALİYE NUR AKARSEL

BENİM İÇİN GÜNEŞ BEŞTE DOĞAR

Benim için güneş beşte doğar
O çok sevdiğim denizle birleşir
Kalbi mavi olan adam
Koşar adım kaçır gibi uzaktan
Yakından bakarsan nefesi sarar her yeri
Alnında alın teri
Ağaçlar arasında bir hayli parlak
Birkaç gün durup dinlenirdi başta
Ama sonra kendini bıraktı denizin kollarına

Dinlenmeyi lanetler gibiydi adımları
Günün doğmasına izin vermeden
Zamandan hızlıydı güneşe açtığı savaşı

Benim için güneş beşte doğar
O çok sevdiğim adamla birleşir
Deniz kalpli liman
Yolculuğun bittiği haberidir bu
Yarın doğmak için batar
Yine bir savaşın galibi olur
Yorgun limanda bekleyen,
Mavi kalpli adam.

TUTKU ZAMBİRGAM

AĞLAMAK

Derdin ve kederin vazifesi, ağlamak.

Gözyaşı çok olan değil,
Pişmanlığı bol olan ağlar.

Çoğu vakit gizli olur,
Bazı zaman aşikar.

Ama her dem
Yürekten olur ağlamak.

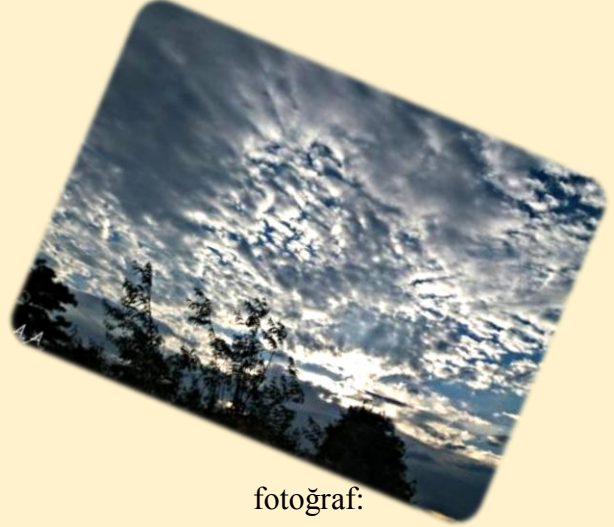
Bense nice vakit,
Çöl oldu sandım gözlerimi,
Kuruttum biliyordum özlerimi,
Gel şimdi hüznüm, dilhunum...

Çeşmimden ak ve git.

Can çekişiyor ruhum,

Allah`ım pişmanım.

Hayır, ya rabbim bin pişmanım.

fotoğraf:

AYŞEGÜL ADALI

Umudumun dibinde,
Sarı yapraklar ve bir çiçek,
Belki yaşamak var nasipte,
Ama uzak da değil ölmek.

Şimdi diyorsun,
Allah'ım senin için terk eyledim onu.
Kırılgan dallara konuyorsun,
Rabbinin rızasına niçin bıraktın?
Soruyor mu aklın bunu...
Adam olası nefsim,
Hep yanlış oynuyorsun.

O meşhur yakarış,
Ah! Deyip Hakk'a koşuyorum.
Gözyaşı, yanaklarımın uçurumundan boşalıyor.
Her karış yaş oluyor.
Yürek sancım el iken baş oluyor.
Bitmeden başlayan şeyim,
Bu kez sen değil hüznüm oluyor.
Affet beni ya erhamerrahimin.
Böyle zalim bir suç görmedim,
Kendime ettiğim.

Dua dua...
Son gücüne kadar kalkmış ellerim.
Bir bana bir de sana,
İkimiz içinde af dileyeceğim.

HALİL ORDANKAYA

resim:

M. BARAN ASLAN

EĞİTİMDE ÖVGÜ VE ELEŞTİRİNİN YERİ VE ÖNEMİ

Çocuklarımızı eğitirken sıklıkla başvurduğumuz iki önemli araç vardır: övgü ve eleştiri... Bu iki araca başvurmadan çocukları eğitmek neredeyse olanaksızdır. Ancak çocuklarımızı eğitirken, acaba onları doğru ve yerinde kullanıyor muyuz? Aşağıdaki satırlarda bu iki konuda yaptığımız yanlışları ve aslında övgü ve eleştiriye nasıl kullanmamız gerektiğini bulacaksınız.

ÖVGÜLERİMİZ, ÇOCUKLARIMIZIN MUTSUZLUĞUNA NEDEN OLABİLİR Mİ?

Denilebilir ki övgü, çocuğa değer verildiğini gösteren onur verici bir olgudur. Her çocuk, övülünce mutlu olur. “O zaman övgülerimiz, nasıl olur da çocukta mutsuzluğa neden olur?”

Evet! Yerinde ve yöntemiyle yapılmayan övgülerimiz, çocuklarımızın mutsuzluğuna neden olabilmektedir. Hem de pek çok farklı biçimde...

Her çocuk, sonuçta bir çocuktur. Çocukluğun doğal dürtü ve eğilimleri içindedir. Her birey gibi üstün olan özellikleri, zayıf ve güçsüz yönleri vardır. Yerinde kullanılmayan bazı övgüler, çocuğun bu doğal eğilimlerini kısıtlayıp engelleyebilir.

“Akıllı oğlum, çalışkan yavrum, uslu kızım...” gibi övgüler; çocuğun ruhunda sarsıcı olaylara yol açabilir. Sözelimi; kendisine uslu, ağırbaşlı niteliği yakıştırılan bir çocuğun içinden kalkıp oynamak, hoplayıp zıplamak gelse bile, sırf kendisine yakıştırılan bu övgüyü yitirme kaygısıyla bir köşeye çekilip oturması doğaldır. Bunun da, onun mutsuzluğuna neden olacağı son derece açıktır. Tıpkı kendisine “çalışkan” sıfatı yakıştırılan bir çocuğun, en küçük bir başarısızlıkta büyük bir duygusal çöküntüye sürüklenmesi gibi...

Hele hele bu övgüler; çocuğun kendini eksik, hatalı veya yetersiz bulduğu konular üzerine yapılırsa, büyük duygusal patlamalarına bile neden olabilir. Tıpkı şu aşağıdaki örnekte olduğu gibi...

Çocuk; annesi, babası ve küçük kardeşiyle birlikte otomobille yola çıkmıştı. O, arabanın arkasında; kardeşiye, önde oturan annesinin kucağındaydı. Anne, uzun süre arkada uslu uslu oturan çocuğu, “Benim melek yavrum!” övgüsüyle ödüllendirme gereğini duydu. İşte o anda olanlar oldu. Çocuk, arkadaki küllüğü sökmüş ve bir anda arabanın ön tarafına bir toz bombası gibi savurmuştu.

Bu tatsız olayın nedeni psikologda çözüldü. Çocuk, arabada annesinin kucağında oturan kardeşini ölesiye kıskanmıştı. Uslu uslu oturur görüldüğü süre boyunca, onun ölmesini dilemişti. Kişiliği üzerine yapılan “melek yavrum” övgüsü, onun kendini suçlamasına neden olmuş ve bu övgüyü hak etmediği göstermek için o davranışta bulunmuştu.

Çocuklarımıza bu ve benzeri mutsuzluklar yaşatmamak için övgüde altın kural:

Övgülerinizi çocuklarınızın kişilikleri üzerine değil; onların gerçek ve hak edilmiş becerileri üzerine yoğunlaştırın. Yaptıkları doğru ve güzel işleri övün! O zaman onların mutsuzluğuna neden olmadığınız gibi, beceri ve yeteneklerini geliştirmelerini de sağlamış olursunuz.

ÇOCUKLARIMIZI ELEŞTİRİRKEN NELERE DİKKAT ETMELİYİZ?

Çocuk eğitiminde en başarısız olduğumuz konulardan biridir bu! Çocuklarımızın yaptığı bir hata, bir yanlış davranış karşısında doğru tepkide bulunmak... Onların gönüllerini kırmadan, üzmeden yanlışlarını gösterip iyiye, doğruya, güzele yönlendirmek... Ne çok tartışma, ne çok sorun yaşarız bu konuda! Tıpkı, şu örnekte olduğu gibi...

“Çocuk, anne ve babasıyla birlikte kahvaltı sofrasındadır. Dikkatsizliği nedeniyle süt bardağını devirerek sütün dökülmesine neden olmuştur.

Anne: Koca çocuk oldun, hâlâ bir bardağı tutamıyorsun. Ne beceriksiz şeysin!

Baba: Elinde değil! Ne yapsın? Sakar... Korkarım, hep de böyle kalacak.”

Çocuk ağlayarak sofradan kalkar. O sabah, ona kahvaltı yaptırmak mümkün olmaz.

Bu, çok sık rastlanan, belki de benzerini sizin de yaşadığınız bir olay... Burada bir süt dökme olayı abartılmış ve çocuğun kişiliğine saldırılarak özgüveninin yaralanmasına neden olunmuştur. Bu tür davranışlar tekrarlanırsa, çocuk ileride de kendini hep beceriksiz ve sakar hissedecektir.

Oysa böyle bir olay yaşandığında, önce yaptığı dikkatsizlikle utanan ve sıkılan çocuğun gerginliği giderilmeli, ardından da aslında nasıl davranması gerektiği söylenmeliydi. Tıpkı aşağıda olduğu gibi:

“Anne: Ah süt döküldü! Hadi canım, al şu süngeri de dökülen sütü sil! Ben de sana yeni bir bardak süt vereyim. Ama bu kez daha dikkatli ol! Anlaştık değil mi?” diyebilirdi.

Çocuk teşekkür edip süt bardağını alır ve bu kez onu daha dikkatli tutmaya özen gösterirdi. Baba da, “Gördün mü annesi, bak bardağını ne kadar güzel tutuyor” diyerek onun bu çabasını alkışlayabilirdi.

Bu iki farklı davranışa bakarak şöyle bir genel kural elde edebiliriz:

Eleştirilerimizde kırıcı ve aşağılayıcı değil, daima yapıcı ve onarıcı olmaya özen göstermeliyiz. Yapıcı eleştiri, çocuğun kişiliğini hedef almayan, olumsuz sözler içermeyen, yalnız yanlış olan davranışı vurgulayıp neyin, nasıl yapılması gerektiğini belirten, çocuğu düzeltici davranışa yönelten eleştiridir.

Bu tür eleştiriler, çocuğun kişiliği üzerinde bozucu bir etki oluşturmazlar. Aksine, eksik, zayıf ve hatalı yönlerini düzelterek davranışlarını geliştirmesine yardımcı oldukları için kişiliğini de güçlendirirler.

(Çocuk Psikolojisi)

PSİKOLOG TUNCEL ALTINKÖPRÜ

KADINIMA DOKUNMA

Bazen öyle ağır geliyor ki ruhuma,
Bu bedeni taşımak!
Ve diyorum ki: Ne kadar kalleşçe!
Bir kadın öldürülürken erkekçe yaşamak!

Bazen öyle dalıyorum ki maziye,
Ve düşünüyorum ki:
Nerede o beyefendiler!
Nerede o kabadayılar!
Tabi kabadayılar öldü ya!
Erkeklik size kaldı AYILAR!

Bazen öyle kızıyorum ki kendime!
Ve diyorum ki delirmişçesine:
Erkeklikleriyle gözlerin oyarım!
Kanlarıyla sakalların boyarım!
Kör bıçak ile derilerin yüzerim!
İlişen kadına ben ölene dek!

29.07.20

OĞUZHAN GAZİ OKUMUŞ

MORLAR İÇİNDE

çık ar merdivenleri adım adım
salır saçlarını sola sağa
alır yüreğini kıpır kıpır
morlar içinde adım adım.

İLKER KELEŞ

~

Ay yolunu gözlemiyor
Yıldızlar küs geceye
Bir ağaç rüzgarla dans ediyor
Gecenin sessizliğinde
Ay onları izliyor
Kızarmış gözlerle
Ay sessiz
Gece sessiz
Yıldızlar sessiz
Ağaç ve rüzgârsa bu sessizlikten habersiz.

~

Kedi yavrusu gibi meraklı,
Oyunu seven,
Ne kadar güçlü görünse de,
Bi o kadar savunmasız.
Bense bir mum elini uzattığın,
Yaktıkça ve yandıkça tükenen.
Uzatmışsın elini bana,
Aklın mı ermez,
Oyun mu sanırsın yoksa.
Ben yaktıkça ve yandıkça tükenirken,
Sen yandığında öğreneceksin.
Elini yaktığım zaman,
Yaktığım gibi yanıp tükeneceğim.
Sen yandığınla büyürken,
Ben yandıkça elinde,
Ve yaktığın sürece
Hatırında kalacağım.

fotoğraf:

AYŞEGÜL ADALI

ÖZLEM ÇUKUR

GÖREMİYORUZ

Bağırıyorum kimse duymuyor beni.
Fark etmemeleri her gün biraz daha,
Öldürüyor beni..
Ben her gün ölüyorum duy sesimi..
Yanıyorum kül oluyorum ne olur gör beni...

Ölüyorum, ondan sonra farkına varıyorlar,
Yaşıyorum koruyup kollamıyorlar.
Vuruluyorum silahlarla,
Boğuluyorum halatlarla,
Eziliyorum yumruklarla,
Yanıyorum benzinlerle,
Kimse görmüyor..
Ne olur gör beni..

Kesiliyorum bıçaklarla,
Ölüyorum kızımın yanında..
Sokağın tam ortasında,
Veda ediyorum bu dünyaya..
Ne olur gör beni..

İstediğim kıyafetleri giyemiyorum,
Geceleri dışarı çıkamıyorum,
Her adımında korkuyorum,
Ben öldükten sonra,
Tepkilerinizi görmüyorum..
Bu dünyadayken duyun beni,
Ne olur görün beni...

TALHA REÇBER

TOPRAK KOKUSU

Benim köyüme yağmur çok nadir yağar.
O yüzdendir ki:
Ne zaman şöyle güzel bir yağmur yağsa
Toprak kokusundan sarhoş olur
Köyümün insanları.

29.09.2020 / OĞUZHAN GAZİ OKUMUŞ

SİS

O Zülfikar bakışlar, kor düşürür aklıma.

Gözlerinde İsrail, sûr düşürür aklıma.

Ben de düşerim ey yâr, gönenli can duvarım.

Bir sözünü harç eder, yıkığımı sıvarım.

Çevir kara gözleri, bak dağlara yıkılsın.

Ya da sineme benim, kör kurşunlar sıkılsın.

O kara gözlerinde, ne belalar taşırınsın.

Nazarında yüreğim, feleğini şaşırınsın

Bir kıvılcım gözlerin, kül tutuşur bakarsan.

Gülistanım kavrulur, gül tutuşur bakarsan.

Baharsız mevsimlerin, sen hangi hazanısın

Daha rahme düşmemiş, vicdanın izanısın

Ben hangi uçuruma, yürüyeyim sen iste;

Bir avuç yüreğimin, üstüne çöken siste.

Gönülsüz alev isi, genzime dolan sensin.

Kadı nefesi kadar, zemheri olan sensin.

Kara haber sıcağım, peşin okunan sâla'm

Yüreğin dikenli telin, ardında kalan sılâm .

Bir ürkek ceylan idim, derdim hayat pınarı.

Su içmeye çağırır, dudağının kenarı.

Gözlerin su başında, pusuda yatan aslan.

Yaslan diyor yüreğim, var yelesine yaslan

Cümle sevda bulutu, gözümün önünde perde.

Dud-i siyah kalkmazmış, aşkın olduğu yerde.

Kanunun kırık teli, mızrabım miskin benim

Kalem kaşın üstüne, kalemim küskün benim

Ben metruk bir güfteyim, sen muhayyer bir beste

Bir avuç yüreğimin, üstüne çöken siste.

İBRAHİM ŞAŞMA

fotoğraf: MÜRSEL TAŞ

SİGARAMDIN

“Ben senin neyim?” diye sorardın hep.

Sen benim sigaramdın.

Zararlıydın ama bırakamıyordum.

07.10.2020

OĞUZHAN GAZİ OKUMUŞ

MODERN YÜZSÜZLÜK

Çok kızgınlığım, kırgınlığım

Efendilik adam etmiyor burada

Bu parlamalarım, patlamalarım boşa değil

Bilene etkileşe değişiyor insanlar topluma

Nezaket ve sabır anlık bir tavrı takınıyor kişilikten bağımsız

Yeri geliyor insan çirkinleşiyor, sadece olsa keşke bakımsız

Değerler, anlık samimiyetler, iki güler yüzlü iğneli sohbetlerde batıyor daha

Kanamalı geçiyor oysa kıran kırana dünya, iki ters bir düz

Kalemi kımıldatmayan kalem kırıyor klavye üzerinde

Gelmiyor tövbelere de kahredip törelere; içimize işleniyor intikam, hırs, ikiyüzlülük

Ve bile isteye sürüyor işkenceli tavırlar

Bakmıyor fit duruşa, tenini inceltmeye modern yüzüzlük.

06.06.2020

MURAT BİROL

ÇİZER SERCAN TUNALI İLE SÖYLEŞİ - HACER AKTAŞ

Sercan Tunalı, henüz çocuk yaşlardan itibaren hayattaki tutkularını keşfetmiş ve onların peşinden gitmeye çalışan değerli bir sanatçımız. Kendisi özgün çalışmaları ile renklere ve çizgilere hayat veriyor. Onunla bu renkli ve anlamlı serüveni konuştuk. Bu keyifli söyleşiyi sizinle de paylaşırken aynı keyfi sizin de duyumsayarak okumanızı diliyoruz.

Sevgili Sercan küçük yaşlarda güzel sanatlar lisesinde başlayan sanat maceranız lisans ve üstü eğitimler ile devam etti. Seni sanatla buluşturan ilk şey neydi? Hatırlıyor musun?

Resim yeteneğim, ilkokulda katıldığım bir resim yarışmasından aldığım ödülle fark edildi. Ardından ailem hep o yöne yönlendirmeye çalıştı ve bu konuda her zaman destek verdiler. Ödül töreninin ardından yaşadığım duyguları dün gibi hatırlıyorum. Gerçekten hayatımın bir kırılma dönemi olmuştu.

Çizim yaparak kendini ifade etmek sana nasıl hissettiriyor?

O kadar güzel bir his ki, etkilendiğim durumlar karşısında kağıda dökülmeyi çok seviyorum. Bu gerçekten içini dökmek gibi bir his oluyor. Dertleşmek.

Orada çok özgür hissediyorum, çünkü orada sizi sadece dinleyen bir aydınlık var ve tamamen size ait bir alan.

Genç çizerlere veya çizer adaylarına önerilerini duyabilir miyiz?

Çok çalışmaları gerekiyor. Bu her zaman söylenir biliyorum ancak başka bir yöntemi yok ne yazık ki. Hiçbir zaman başarısız olacaklarını düşünmesinler, motivasyonlarını her gün ortaya çıkardıkları yaratıcı işlerde aramalarını tavsiye edebilirim. Kendilerinden başka kimseyle rekabet etmemelerini öneririm, çünkü bu sayede dünya ile barış içinde olmaları ve ilerleyen süreçte etraflarında oluşacak toplulukla doğru ilişkiler kurmaları kolaylaşacaktır.

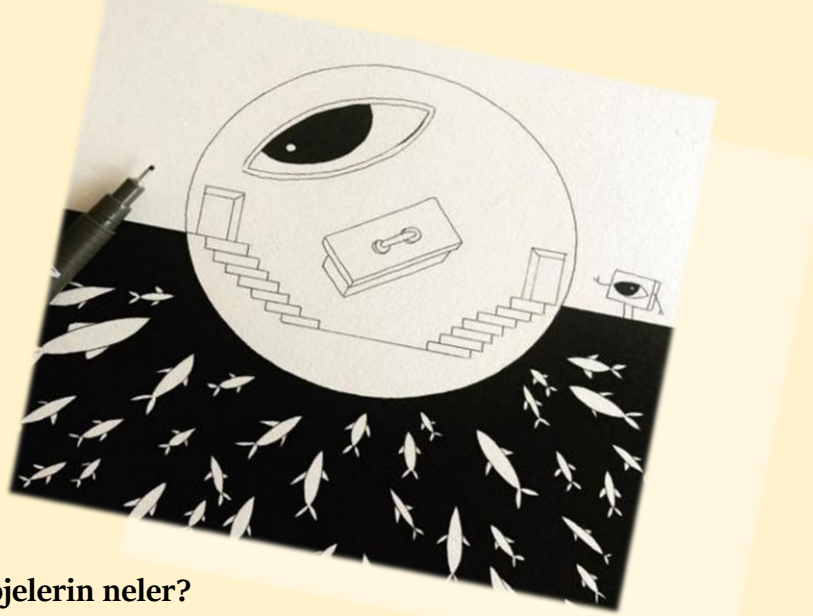

Birkaç pratik çizim önerisini bizimle paylaşmaya ne dersin?

Karakalem çizim yaptıktan sonra mürekkeple temize çekebilirler. Ardından ışık ve gölge boyaması yapıp renklendirmeye geçebilirler. Bu sıralama çalışmalarınızı ortaya çıkarırken süreçleri ve vakti doğru kullanmayı sağlar.

"Hayat mottomdur" diyebileceğin bir söz var mı?

Evet var. Paul Klee'nin bir sözü. "Çizgi, gezintiye çıkmış bir noktadır." Bu o kadar büyük bir söz ki, içinde onlarca hikaye barındırıyor.

Peki ya yeni projelerin neler?

Bir kitap projem olacak. Toplama bir albüm gibi olabilir. Henüz netleşmedi. Bir de çizgi roman projem olacak. Çocukluğuma dair anılarımı çizmeyi planlıyorum. Bu beni oldukça heyecanlandırıyor, çünkü komik hikayelerim var ❖

Zaman zaman şarkı da söylüyorsun. Ritim, senin hayatının keyifli bir parçası. Gelecekte müzik ile ilgili daha büyük projelerin olacak mı?

Güzel sanatlar lisesinde okurken ders aralarında piyano odalarına kaçıp giderdik. İlk gitarımı o zaman almıştım. Müzik, hayatımda her zaman vardı ve her zaman da olmasını istiyorum. Beni çok mutlu eden ve çalışmalarımı besleyen en önemli şey. İlerleyen süreçlerde profesyonel müzisyenlerle çalışma fırsatım olacak gibi görünüyor. Bir paylaşım içinde olmayı çok seviyorum. Beste ve söz yazımı üstüne denemeler yapıyorum. Geçtiğimiz aylarda yüksek lisans için müzik bölümünün sınavlarına hazırlanıyordum ancak salgın hastalık nedeniyle şu an bir durağanlık içinde olduğumu söyleyebilirim.

Teşekkürler Sevgili Sercan, bize ayırdığın değerli vakit ve özenli, içtenlikli cevaplar için teşekkür ederiz.

YALANCI

Küçük bir çocuğum ben

Uzun bir şiir yazmaya yemin ettim

Doğar doğmaz mor çalınmış suratıma

Suyun şeffaflığına hasret içime ekilmiş

Ve karanlık almış beni o minicik kollarına

Yazgıma acılı dertler ve kederler serpiştirmiş Tanrı

Karıştıkça büyüdüm bir yere kadar

Fakat bulunca yalnızlık ağacını küçülmeye yemin ettim

Doğrularım şaştı

Özgürlük ve adalet eşitliğin yanında yalanlara karıştı

Ben üzölmeyi öğrendim

Kaygıyla arkadaşlığım uzunca sürdü

Herkese ağlamak istedim

Ama gözyaşlarım yetmedi

Ben ise merhametle bakan gözlerimi öldürdüm

Diriltmek istediğim ne varsa aklımdadır

Zamansa düşmanım oldu

Saatler onun yaveri

Ben tek başımayım kendimle

Küçük bir çocuğum ben

Yeminlerini tutamayan

Geceleri uyuyamayan

Yaşam göğsünde yara

Ve dili dönmeyen insanlara

SAFA AKÇAY

BEN Kİ DERTLİ KUŞUM

göz aydınlığımsın şimşek misali
gönül sahilimi yalayıp geçen
dilimde denizin hasret şarkısı
sevda şafağında derdü gam açan

kalmışım deryanın orta yerinde
ben ki dertli kuşum gariptir adım
dalgalar yol vermez menzilim uzak
taşıyamaz beni yorgun kanadım

ummanları aşip gemilerle gel
şefkatine hasret bu mecruh kalbim
sönmesin yakamoz ışısın mehtap
sensin benim derdim çarem tabibim

ak köpüklü tülle gizlenmiş sanki
dalga dalga mavi gözlerinde sır
durulanıp durur yosunlu rıhtım
sabahlarım senin nurunla ışıır

RECEP ŞEN

fotoğraf: AYŞEGÜL HEZER

MI?

Güneş'in solgunluğu mudur
Seni böyle güzel yapan,
Senin güzelliğın midir
Güneş'i böyle solduran?

Çiçekler mi
Doldurdu bu şehri,
Sen mi
Yüzünü gösterdin bana?

Bahar mı geldi yoksa?
Saçın kıvrır kıvrır,
Gözlerinde morlu, mavili boya.
Renkler mi güzelleşti,
Gözlerin mi
Baktı bana?

YUNUS EMRE BAL

ADIM CELAL

ben bir bisikletçi çırağıyım
elim yüzüm yağ içinde
fazla konuşmam gerekmedikçe
gözüne girmeye çalışırım ustamın
elimden geldiğince.

ustam ayağını uzatır
çocuklar bisiklet getirir
ben patlakları yamarım
ince delikler ararım
işimi özenle yaparım
tam 7 yaşındayım
Celal'dir adım

çocuklar bisikletlerini getirir

ben bakarım
hiç bisikletim olmadı
olsaydı da
lastikleri patlasaydı

bazen ustam bağırır
“hızlı ol” der
çocuklar bana güler
küçücük ellerim
kocaman tekerlerin içinde
kaybolur gider

her şeye rağmen
bir tebessüm vardır yüzümde
bir sürü bisiklet yaparım her gün
özgürce binsin diye çocuklar
açarak kollarını iki yana
bulutlara sürsünler diye
benim bisikletim yok
onların olsun diye

ben bir bisikletçi çırağımı
söker takar
yapar yamarım
ustam ayaklarını uzatır
“daha hızlı” diye bağırır.
küçücük alnımdan
minicik ellerime akan terler
yağ lekelerini temizler
yorgun parmaklarımın.

İLKER KELEŞ

BOYACI ÇOCUK

Sabahın şu kör ayazında
Pencere camını silerken
Bir burjuva itinin
Boyuyum mi abi dedi
bir boyacı çocuk
Ey taburesi koltuğunda
boyacı çocuk
Senin yaştların
Şimdi okulunda
Ana kucağında
Süt kuzusu...

DEMİRHAN ATILLA

HERKES KADAR

Biraz ben, biraz kendim kadar, biraz herkes kadardım işte...
Mutlu olmayacağımı bile bile everilmiştim mesela yıllar önce...
Sokaktaki çocuk işçinin buz kesen ayaklarıydım,
Karayla denizin yer değiştirdiği yağmurdum,
Islaktı saçlarım, kuruydu bedenim.
Sabaha karşı yenik düşen bir gazino şarkıcısının
mikrofon tutmaktan yorgun düşen elleriydim.
Yıllar önce yazılmıştı kaderim, siz bunu okumadan belliydi şiirim...
Dünyanın dört bir yanından katılım olduğu klasik bir senfonin en zor güftesiydim.
Ağırdı sözler, tartsan ton gelir, kimini delik deşer eder; kimine tonton gelir...
Gözlüğü devrilip bakılan el emeğiydim çoğu zaman...
Asetonu kalkmış bir tırnağın üst tabaka ojesiydim.
Tedavülden kalksa da onu kendine tarz edinmiş “gönüllü memur” bir koleksiyonerin
başucu kıravat iğnesiydim.
Paslı makasın gırc sesleri...
Yan komşunun ani tangirtisi...
En sevilen karikatürün pazar günkü düşünce balonuydum.
Düğüne giyilmez, yabancığa ayrılırdım.
Öyle görünmezdi dokum; sükseden öte, tene dokunan elbise astarıydım.
Portakal kabuğunun bir alt notasıydım.
Si bemol’ün eşliğinde bir caz müziğin saksafon sesi (!)
Mağaza önünden geçerken kafasıyla tempo tutan bir gencin kafa içi sesiydim.
Öylesine yorgun,
Öylesine kırgın,
Ve öylesine ikircikliğe maruz kalan arsız bir bedenim içinde mahsurdu ruhum.
Ben biraz kendim kadar... biraz herkesten vardı içimde...
Şarkımın, dünyamın ettiği kadar; gücümün, duâmın yettiği kadardım.
Herkeseye yetmeye, herkesi memnun etmeye çalıştım...
Hastanede yalnız, bir yataktayım.
Duâm herkese... Ben herkese kulak astığım, o herkes kadardım.

Antalya, 2020

MURAT BİROL

SENİ BEKLERKEN

Limanlarda yalnızlığı bekleyen martılar gibiyim seni beklerken.

Öyle doğayla baş başa kalmak istiyorum.

İnsanlar yok. Vapurlar, gemiler yok. Sadece ben ve doğa.

Hem de bunu açlığı göze alarak istiyorum.

Kırlarda özgürlüğü bekleyen atlar gibiyim seni beklerken.

Hiç yük yok sırtımda. Hiç zorlayan yok beni.

Öylece ve özgürce koşmak istiyorum nergislerin, papatyaların arasından.

Hem de bunu vahşi hayvanları düşünüp ölümü göze alarak istiyorum.

Ölümü bekleyen bir insanoğlu gibiyim seni beklerken.

Ölümden başka çaresi kalmamış.

Mezardan başka gidecek yeri yok.

Hem de bunu seni görmemeyi göze alarak istiyorum.

05/10/2016

OĞUZHAN GAZİ OKUMUŞ

BAHTİYARLIK

Öyle bahtiyar oluyorum ki!

Dedemin tarlasında, toz toprak içinde,

Yüzüm yanmış, gözler kum içinde,

Ayaklar şişmiş, vücut ter içinde,

Çalışırken...

Öyle bahtiyar oluyorum ki!

Babamın ahırında, yem saman içinde,

Ellerim nasır, çizme bok içinde,

Gücüm bitmiş, beyin kan içinde,
Çalışırken...
Öyle bahtiyar oluyorum ki!
Yani bu öyle bir bahtiyarlık ki:
Hani her şeye sahip olsam sevdiğim kız da içinde,
Hani dünyaya hükümdar olsam güneş ve ay da içinde,
Bu kadar bahtiyar olamam yaşam ve ölüm içinde.
Bu öyle bir bahtiyarlık işte.
Çünkü:
Anlamışım bir kere:
Ruh bahtiyarlık içinde
Değil!
Bahtiyarlık ruhun içinde!

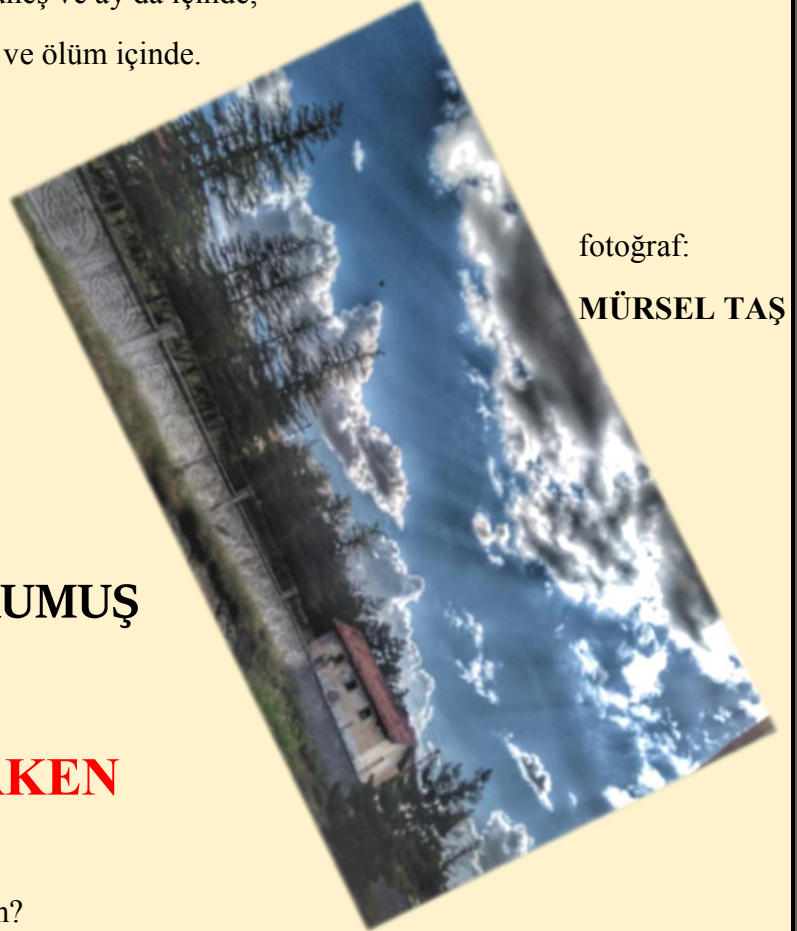
07.10.2020

OĞUZHAN GAZİ OKUMUŞ

BEN SENİ SEVERKEN

Seni severken aşk nedir bilir misin?
Ben gibi deli sevenleri tanır mısın?
Çok güzel olduğunu söylesem utanır mısın?
Ben seni severken bir deli gönül gibiyim.

Tutar mısın uzatsam ellerimi ellerine?
Bakar mısın çevirsem gözlerimi gözlerine?
Yakar mısın karıştırırsam sözlerimi sözlerine?
Ben seni severken denizdeyim ama uçar gibiyim.

fotoğraf:
MÜRSEL TAŞ

Gözlerinde ölmek istesem bana mezar olur musun?
Sözlerinde gülmek istesem bana kitap okur musun?
Düşlerinde kaybolsam bana yolu bulur musun?
Ben seni severken cennetteyim ama yanar gibiyim.

Ben seni severken:
Çöldeyim ama Mecnun değilim.
Dağdayım ama Ferhat değilim.
Halep'teyim ama Kerem değilim.
Ben seni severken benim ama ben değilim.

Güzel gözlere aşık bir şairden dünyanın en güzel kızına...
Keşke bir fotoğrafın olsaydı da koyabilseydim şuraya...

06/11/2016

OĞUZHAN GAZİ OKUMUŞ

BEN SENİ

Ben seni sevmiyorum dedi
Ben sen beni seviyor musun demedim ki
Ben seni seviyorum dedim
Ben seninle birlikte olamam dedi
Ben seninle birlikte olalım mı demedim ki
Ben seni seviyorum dedim

YUNUS EMRE BAL

A'ŞKIYA

Bu cihan çok adaletsiz bir cihan
Sen pek değerli, nadide bir kervan
Ben bağı yaralı, garip bir haydut
İyisi mi gönlüm bu yâri unut

Hain pusularda bekler, gözlerim
Bir tek seni arar seni gözlerim
Ama sen beğenmez kıvarsın güya
Ne var yoluna oldumsa a'skiya?

Ne gümüş ne altın, değerli cevher
Tutmaz yerini, gözlerin mücevher
Bir sen olmasan çıkmam vurgunlara
Bir sen varsın, aldırمام bozgunlara

Tutukla beni, kalbin olsun mapus
İnan ki olurum en güzel mahpus
Tutukla beni, bağırm ağırmasın
Hain pusular, sana çağırmasın

Çöller sadık bir atlı bizi bekler
Yeter uğruna verdiğim emekler
Kapat gözlerini, gönder sürgüne
Veyahut aç gözlerini sür, güne...

* 11'li hece ölçüsü kullanılmıştır.

OLGUN ÖZKAN

MEMLEKET

Bir kavga var bitmiyor
Yüreğinde yankısı kalıyor
Bu kavga başka
Bu kavgada aşk var
Sevda var, hasret var
Bu kavgada Anadolu var

YUNUS EMRE BAL

fotoğraf:

AYŞEGÜL ADALI

ELBETTE SEN

Her şeyden önce sen
Elbette sen
Mutlaka sen

Bir çift el hissettim omuzlarımda. Silkeleniyordum. Kendine gelmek ne diye sorarlarsa bundan sonra; işte o ânı anlatacaktım artık adım gibi biliyordum. Pişmanlıkla karışmış sinir nöbeti yerini kuytu bir sakinliğe bırakıyordu. Daha önce hiç duymadığım kokular geliyordu burnuma. Kulaklarımda sadece onun sesi yankılanıyordu. Gözlerimi açtığımda artık emin olmuştum yanımda olduğuna. Oysa o kadar inanmıştım ki gittiğine, o kadar kapılmıştım ki yokluğuna.. Kendime gelmenin onun gelmesiyle eş değer olduğunu, işte ilk kez o zaman öğrenmiştim. Ama pişmanlıklarım vardı geçmişten getirdiğim. Türlü yalanlar vardı gözlerinin içine bakamadan söylediğim. Yokluğunda bir hayli kirlenmişti ellerim. Kirletmişim geçmişine bakarak gözlerimi. Anlatmak istiyordum aslında, “sen gidince” diyordum, “sen gittiğinde..” Olmuyordu. Susmak ilk defa bu kadar zordu. Susmak, ilk defa bu kadar zor..

Anlatılmayan ne varsa anlıyordu sanki. Kalbimin her nefeste pişmanlığı vuruşunu seziyordu. Susmanın zamanını sanki en iyi o biliyordu. Susmak zamanıydı ve yine en iyi o susuyordu. Dizlerinin üzerine çöktü gözlerime dik dik bakarak. ”Gitmedim! Gitmiyorum!” dedi ağlayarak. O ânki hislerimi sorsalardı bana.. Yanardağlar, derdim, patlıyordu. Çınarlar sökülüyordu içimden. Sehpalar devriliyordu. Kuşlarımdan vuruluyordum, peşi sıra serçe kuşlarım ölüyordu. O, ağlıyordu..

Çünkü; ağlıyordu.

Onu kaybetmenin korkusu, yokluğunun avuntularının üstesinden gelmişti. Tek başına bütün tesellilere yetmişti. Bilsin istiyordum.. Bilsin, çocuklar misali korktuğumu yokluğunda. Sokak lambaları gibi kimsesizliğimi. Kanadı olmayan kuşlar gibi çaresizliğimi. Bilsin de gitmesin istiyordum. Bilsin de bitmesin. Sanki biliyordu. Ben susuyordum, o duyuyordu.

“Unut” dedi usulca, “yaşanmadı hiçbir şey, ben gitmedim nasılsa..”
Bir şiir mırıldanıyordu, bir şiirde üç mısra..

Her şeyden önce sen
Elbette sen
Mutlaka sen

SERAP FİDANCI

MÜTEMMİM CÜZ

Sınırsız bir yolumuz olsun isterdim sevgili...
Ezberlerden, kurallardan, bilinen ve bilinmek istenmeyen gerçeklerden uzak,
Hudutsuz bir yolumuz...
Bilmediğimiz bir şehirde...
Hep biraz Leyla gibi dolaştığımız anların bir tanesinde, Gözlerimizi kapatıp bu hayata...
Her an yeniden var olmak.
El ele dolaştığımız sokaklarımız olmalı hiç bilmediğimiz...
Vakitli vakitsiz sarılmalarımız...
Kuytu köşelerde yankılanan kahkahalarımız olmalı...
Gözlerimi kapatan kâküllerimde, huzuru bulmalı parmakların.
Göge bakarak hayaller kurduğumuz gecelerimiz olmalı...
Hiç bilmediğimiz semalarda...
Sen güneşin doğuşunda yüzümü aydınlatan ışık olmalısın, ben tenini ısıtan sıcaklık...
Mısralar dökülmeli dudaklarımızdan en sevdiğimiz âşıkların.
Sen mütemmim olmalısın, ben göğsünün üzerinde cüz...

EMEL BULUT

RÜYA

Rüyamda adımlı söylemiştin
Çok teşekkür ederim,
Minnettarım
Adımın bu kadar güzel olduğunun
Daha önce hiç farkına varmamıştım
Bu iyiliğini de
Seni de
Unutmayacağım

YUNUS EMRE BAL

OFLAYA ÜFLEYE YEDİĞİN YOĞURTLARA DA SANA DA

Büyük kanatlı kuşlara bindiğimi söyleme kimseye boş zamanlarımda.

Duyacaklar diye ödüm kopar, kanım çekilir içimden.

Ağzıma almıyorum negatif enerjili adları da...

Kendi falımı kendim okuyorum içimde çıkanlardan...

Gizlerinin olduğu birlikteliklerin başka öykülere eşlik etmesi ne tuhaf düşününce...

Ben seni sevdiğim yere gömecek değilim farz'ı misâl.

Seni gömecek yer bulamıyor olma durumumsa anormal

Seni öldürdüm, hakkını yemeyeceğim.

İkimizde haberdarız ölümün varlığından...

Yine de bile isteye yolları ayırmak istiyor insan.

“Şubapdıtıstırıs” diyince de aşk girmiyor tene kolayca öyle!

Bilmedikleriyle zenginleşiyor insan biraz da, sadaka verilmiyor doğaya ha deyince...

Senden çok değil, bir saygı duruşu bekliyorum artık, her şey bitince.

Magazin sitelerine sakız edip bombalı flaşlar da geçme(!)

Artık başucu kitapların mı olur, denk geldiğin müzik mi; yorum ya da hayalinin bir film kesi-tiyle kesiştiği an'a mı bakar serumun, yaşam arzun...

Gönlünde bu saatten sonra kim yatar ilgilenmiyorum ama,

Seni öldürdüm ve de şimdi hakkını veriyorum.

20.02.2020

MURAT BİROL

HAYIR

Hayır
maviye çalmaz gözlerin
hele yangın mavisine
hiç!
Sarı değil saçların
keman değil kaşların
ama benim için
tüm şiirlerden daha güzelsin.

İLKER KELEŞ

YARI GÖLGELİ YÜZÜN

bir gözün gölge
bir gözün güneş
bir yanın sarı
bir yanın kumral
sol yanağın sevda
sağ yanağın ayrılık
ver bana yarısını dudaklarının
aydınlık.

sol elin bağıyor: ver elini
sağ elin: istemem, git geri
neyse ki kalbin solda
kalbin güneşli
kalbin aydınlık.

yarısı gülümsüyor dudağının
yarısı üzgün
yarısı hüznün
yarısı küskün.
Sol gözün Nazım Hikmet
“güzel günler göreceğiz” diyerek bakıyor
sağ gözün; adı duyulmamış bir şair
“olmaz” diyor “ve olmayacak”

yarı gölgeli yüzün
bu güzün
ilk şiirini yazdırıyor şaire
ilk portesi ressamın
ilk bestesi bestekarın.

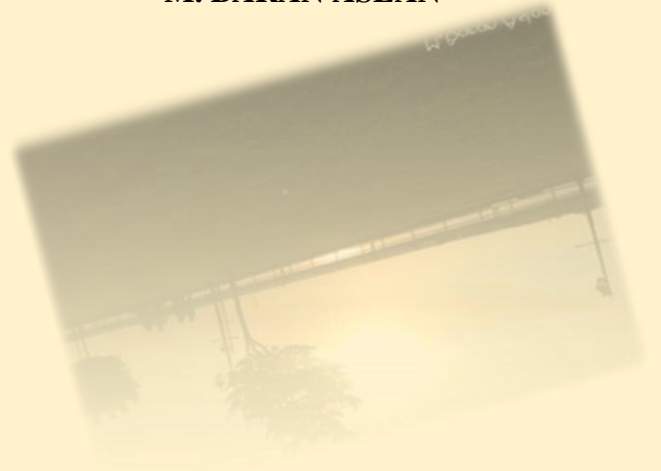
yarı gölgeli yüzün
yarısı hüznün
yarısı üzüm.

İLKER KELEŞ

fotoğraf:

M. BARAN ASLAN

- YAZMAK -

Uykusuz kaldığım geceler olur. Uykuyu aradığım, arayıp da bulamadığım geceler... O zaman yakarım gece lambasını, açarım bir müzik ve alırım kâğıt-kalemi elime. Ne kadar sıradan değil mi. Öyle ama ne yapayım. Ben sıradan bir adamım. Ama bu sıradanlık ilk harfi yazana kadardır. O ilk harf gelince yalnız bırakmak olmaz, devamı da gelir elbet. İşte o zaman ben milyarlarca insanın katrilyonlarca varlık üzerine ürettiği düşünce baloncukları, mefhum kareleri (siz buna fotoğraf diyorsunuz), kelimeler, kökler ve mefkûreler arasında gezinirim. Bazen överim en ufak rüzgârla ters yüz olacak, can çekişecek bir çiçeği... Bazen de tenkit ederim silüetleri dağlara taşlara kazınan, dışı hoş içi boş adamları! Zihnime değer bazı yazılarım. Bazı kelimelerime ise his yüklüdür. Gözlerimin yaşadığı zamanlar da olur. Dudaklarımın hoş kıvrımlarla güldüğü de... Kâh gezerim Şarki Türkistan yaylarında. Kâh eserim Kazablanka'nın kesme taştan mürekkep sokaklarında. Bir engele takılıp uçuşa geçtiğim de olur. Ağır ağır çıkarken zirvelere açılan merdivenleri sendeleyip dibi boyladığımda. Yani anlayacağınız dört duvar arasında yaşarım en güzel seyahatlerimi. Evet, fikri sancılar, kalbi acılar da yaşarım. Ama o da bu işin tuzu, biberi...

Peki, siz neden yazmaya cesaret etmiyorsunuz? Kusursuz olmasına veya dergi sayfalarında boy göstermesine gerek yok. Sadece siz okuyun, sadece siz bilin ama dökün içinizi kâğıtlara. Hatıralar biriktirin. Veya bir faydanız dokunsun insanlığa. Hayvanlardan, ağaçlardan, tabiattan bahsedin. Çocuklarınıza nasihatler verin. Ne kadar kötü olursa olsun hissederek yazın. Parmak uçlarınız yana yana, göğüs kafesiniz darala darala yazın. Ama yazın. Ve son noktayı koyduğunuzda yazdığınız ayrılık mektubu da olsa derin bir nefes alıp gülümsemeyi unutmayın.

MUHAMMET BARAN ASLAN (BARANÎ)

resim:

M. BARAN ASLAN

ASENANIN AŞKI BOZKURTUNA ÇAĞIRIŞI

Bak gecemi gündüzüme katıp, sana ne şiirler yazdım reis
 Turan gülüşüne,
 Bozkurt bıyıklarına, bozkurt hallerine,
 O bakan masum gözlerine,
 Ben yokmuşum gibi, davranışlarına,
 Hele hele umursamayışına, beni deli edişlerine..
 Ne şiirler yazdım yüreğimden yinede güzel kelimeler aktı reis
 Sır gibi giz gibi sakladım seni kalbime,
 Küçük anlamlar içinden geçip, büyük laflar taşıyorum şiirlerime,
 utangaç bakan o masum gözlerine eridim be reis
 İhtilali çağırıştırıyordu gülüşü esmerimin,
 Gülüşün tam bir kıvılcık elma
 İnan ki,
 Tam bir savaş sebebiydi yürüyüşün..
 Bir Bozkurt'un gözlerinin yeşili kadar asıldın sen
 Sen yürüyünce büyük depremler oldu sanki yüreğimde
 Seni bana sensiz sevdirdin reis
 O içtiğin çay kadar, sigaran kadar,
 Ah be adam ah vatanını sevişin kadar seviyorum seni
 Asena gönlümle ben seni bozkurtça deli gibi sevdim adam
 Şiir şiir sevdim..
 Satır satır seni yazdım satır satır seni yazacağım..
 Bilmiyorsun yine bu şiir senin,
 Senin kadar yeşil ve senin kadar derin
 Bilmiyorsun reis
 Ben seni bir Asena'nın Kür-şadı sevdiği kadar derinden seviyorum..
 Seveceksen Asena gibi sev onun gibi sıcacık, güzelliği de dillere destan olsun..
 Seviyorum seni Bozkurt gibi adımıza şiirler, destanlar, kitaplarımız olsun reis..
 Kaç dille daha söyleyim bilmiyorum yeni konu bulana kadar sayfalarca Seni
 Turanlayıp seni bozkurtlayacağım..
 Turan gülüşüne bir kalp verdim..
 Sen de kalbini kalbime hançerle ki sevdama dava ol..
 Her yer kana bulansın Ay-yıldızım dalgalansın dört bir yanımızda..
 Bozkurtum gibi büyüsün gönlümüzde
 artık bir devlet kurulsun..!

fotoğraf:

AYŞEGÜL ADALI

Asenalar da sever satırına şiir olmuş BOZKURTU..!
 Bozkurt da sevsin artık şairine şiir olmuş ASENEYİ..!

AYSUN SERTDEMİR

KİMSESİZLER

Hiçbir şeye yetemez olduk. Hiçbir şeyden tat alamaz...

Kapalı duvarlar ardında hiç gelmeyeceğini bildiğimiz gönenç beklemekte gözlerimiz.

“Elbet bir gün” diye diye bir ömür tüketti dillerimiz.

Her gece hayaller kurduk, elini omzumuzda hissedeceğimiz bir güç bekledik.

“Bugünün yarını da var”, ”bu da geçsin, bunu da atlatalım” diye diye bir nefis yok ettik kendi gözlerimizin önünde.

Işıkları kapattık, karanlığa hapsedtik ruhlarımızı.

Perdelerimizi çektik en sonuna kadar.

Açmadık televizyonları, dergileri, telefonları.

Kimse görmesin, kimse bilmesin istedik bu aydınlığın altında ki kargaşaları.

Büyük bir ihtimamla içimizde sakladığımız çocuğa tıkadık kulaklarımızı.

Erteleedik ne varsa...

En güzel zamanlarımızda yükler bıraktık sırtımıza; bir ömür taşıyacağımız.

Avuç içi pencerelerden, daracık balkonlardan, apartman altı dairelerden küçücük bir güneş zerresine hasret kaldık.

Bekledik, hep bekledik. Güneşli günlere dair ümitler biriktirdik zamanın her bir köşesinde.

Nefsimizi çürüttük bile isteye, kıstık ruhumuzu her melodiye.

Korktuk.

Her gün daha çok korktuk.

Gülmeyi haram, ağlamayı helal kıldık benliğimize.

Bilmezdik biz.

Kuştüyü hafiliğinde geceler ağırlamayı...

Bilmezdik biz.

Eli şekerli gündüzler karışılmayı.

Şimdi içimizde derin bir ruhani savaş bitmek bilmeyen.

Dalımız, taptaze bir çiçekken kırıldı bizim.

Yuvasından düşen serçe misali kaybettik kimliğimizi.

Biz hiç kimliğimizi bulamadık ki?

EMEL BULUT

resim:

AYŞEGÜL HEZER

KORNA

İLKER KELEŞ

Çok mutluydu Şebnem. ‘Hayatımın en mutlu günü’ dediği gündü bugün. Tamamdı her şey. Bitmişti hazırlıklar. Tek bir şey kalmıştı yapılması ‘gereken’ ve belki de en çok istediği şey: Düğün Konvoyu.

Tuttu Murat’ın elini, çekiştirdi diğer eliyle de bembeyaz gelinliğini. Bindiler süslü ve gösterişli beyaz düğün arabalarına. Sürücü abisiydi Murat’ın. Ve hemen yan koltuğunda gelin hanımın ablası Semra.

Kornalar eşliğinde bastı gaza damat Murat’ın abisi Remzi. Arkadan onlarca araçlık dev konvoy takibe başladı düğün arabasını; ardı arkası kesilmeyen kornalarla.

Murat genç, yakışıklı, temiz kalpli bir adamdı. Yıllar yılı bugünü beklemişti. Çocukluk aşkına kavuşmuş olmanın mutluluğunu yaşıyordu toy delikanlı. Küt küt atıyordu kalbi.

Şebnem’se yine genç, güzel bir hanımcağızdı. Murat’ı her şeyden çok seviyordu. Ve hayallerini süsleyen gün nihayet gelmişti. Birkaç saate düğün salonundalardı. Ancak henüz en ‘keyifli’ kısmı bitmemişti.

Sokakların, çarşıların, caddelerin içinden geçiyordu dev düğün konvoyu *kornalarıyla* birlikte. Gelin arabasının içindeki Şebnem ve Murat çifti daha çok, daha çok basılsın istiyorlardı kornaya. Şebnem çıldırmaşçasına ellerini, kafasını pencereden dışarı çıkarıyor, sevinç çığlıkları atıyordu. Kornalar daha yüksek sesle çalınsın, tüm şehir onları duysun istiyordu: evleniyorlardı!

Damat Murat’sa ara sıra Şebnem’e katılıyor, ara sıra da öne uzanıp abisinin yerine o basıyordu arka arkaya kornaya. Peşlerinden gelen korna ordusuna karşın, daha çok daha çok gürültü olsun, tüm şehir onlara odaklansın istiyorlardı.

Zaten öyleydi de. Korna seslerini duyan herkes en az iki kere başını çevirip bakıyordu sokakta; bu gösterişli ve gürültülü düğün konvoyuna.

Delirmişçesine mutluydu Şebnem ve Murat. Heyecanlılardı da. Sonunda birbirlerinin oluyorlardı. Rüya gibiydi her şey; düğün arabası Sirkeci Yokuşu’na girene dek.

Sert bir dönüş yaptı abi Remzi. Yokuştan inmeye başladılar arkalarındaki dev konvoyla birlikte. O sıra, çok hızlı olduklarını fark etti. Ayağını frene götürdü. Bir değişiklik olmadı. Tekrar, tekrar bastı frene. Fren, fren, fren tutmuyordu!

“Fren patladı!” diye bağırdı Remzi.

“Ne!” diye ürktü Murat “ne diyosun abi!”

Ne var ki, Sirkeci Yokuşu giderek hızlandırıyor süslü düğün arabasının tekerlerini. Konvoyun diğer arabaları da aynı hıza ayak uydurarak peşlerinden geliyordu. Birbiri ardına basılan kornalar sokağı inletiyordu. *Ancak en öndeki aracın kornaya basma sebebi artık farklıydı.*

Az ilerde bir çocuk göründü kaldırım kenarında. Tam ortasına geçti yolun. İki arkadaşı ise sağ ve sol yanlarda beklemeye başladı. O, aracı durduracak, diğerleri ise hızla zarflı paraları alacaklardı pencereden.

Cengiz adlı çocuk bahşiş için son sürat yokuş aşağı inen düğün arabasının on metrelerce önünde onu bekliyordu. Hızlı geliyordu araba. Ama bunlar hep böyle yaparlardı, bahşiş vermemek için. Dibine kadar gelip de çocuğun kaçmadığını görünce durmak, para vermek zorunda kalırlardı. O alışmıştı. Haftada bir, şanslıysa iki – üç günde bir arkadaşlarıyla düğün

konvoylarının önünü keserler, üç beş kuruş para kazanırlardı. Bazıları kendiliğinden yavaşlar, önüne geçmeye bile gerek kalmadan, onlara zarf atarlardı. Bazı cimriler ise son ana kadar yavaşlamaz, Cengiz'in çekilmediğini görünce frene basar, 5-10 lira verirlerdi. Bu gelen konvoy o türden bir konvoyu benziyordu.

Eliyle dur işareti yapıyordu Cengiz. Kaldırım kenarındaki arkadaşları da yapıyordu.

“Cengiz işini iyi yapar” dedi bir arkadaşı diğerine “kolay kolay çekilmez yoldan. Ben bugüne kadar daha onun durduramadığı düğün arabası görmedim...”

Evet, her zamanki gibi kararlı ve sakindi Cengiz. 13 yaşındaydı. Bazı zamanlar çöplerden metal, karton gibi atıklar toplar, satardı. Yazları böyle düğün arabalarının önünü keser bahşiş alır, oruç zamanları davulculuk yapardı. Alışık olduğu işlerden birini yapıyordu bugün. Düğün konvoyu durdurup bahşiş almak zaten hoşuna giderdi ya, cimri şoförlerden almak daha da hoşuna giderdi. Ne olacaktı yani üç beş kuruş vermek birkaç çocuğa en mutlu gününüzde. Israrla durmazdı bazıları. Üstüne sürenler bile oluyordu. Ama en nihayetinde çekilmeyeceğini anladıklarında mecbur bi 10 lira ceplerinden çıkarmak zorunda kalıyorlardı.

Abi Remzi'nin şoförlüğündeki düğün arabası, arkasındaki dev araç konvoyuyla son sürat Sirkeci yokuşundan iniyordu. Remzi çocuğu görmüştü. Durmaksızın kornaya basıyor, el hareketleriyle çekil, çekil diyordu. *Az önce keyiften çaldıkları korna, şimdi bir felaketi durdurmak için çalıyordu.*

Şebnem ve Murat panik içindeydiler.

“abi durdur şu arabayı, gözünü seveyim” diye haykırıyordu Murat. Her şeye rağmen korumaya çalışıyordu soğukkanlılığını. Onca özenle süsledikleri düğün arabası, dev konvoyun en önünde, tam anlamıyla *freni patlamış kamyon gibi* sürükleniyordu Sirkeci yokuşundan aşağı.

Telefonla peşlerindeki konvoyda olan akrabalarını aramaya çalışıyordu panikle gelinin ablası Semra; frenlerinin patladığını haber vermek için.

Araç iyice yaklaşıyordu Cengiz'e. Hızı yüksekti. *Nasıl olsa duracak* diyordu içinden Cengiz. Kimse sırf bahşiş vermemek için bir çocuğu ezerek başını belaya sokmayı göze alamazdı.

Nasıl olsa çekilecek diyordu sürücü Remzi. Bir bahşiş için hayatını tehlikeye mi atacaktı bu çocuk? Ama içini bir kurt kemiriyordu.. Ya çekilmezse... Bu hızla yokuş bitiminde bir yere toslayacakları kesindi. Ancak şimdilik tek düşündüğü bu çocuğu ezmeme idi.

Remzi ardı ardına kornaya basıyordu. Kim bilecekti frenlerinin patladığını? Çocuğu ikaz için çalınan kornalar, konvoyun bir parçası, düğün arabasının *normaliydi* artık. Kimse onlara niye korna çalıyor diye bakmaz, düşünmezdi bile. Tabi ki çalacaklardı, en mutlu günlerindeydiler(!)

Remzi son ihtimal pencereden hızla kafasını uzattı:

“Çekil! Çekil!” diye bağırdı “ezileceksin, çekil!”

Sonra yine kafasını hızla içeri soktu.

Araç Cengiz'e doğru yaklaşıyordu.

Cengiz iyi bilirdi bu oyunları. Çekilmeye hiç niyeti yoktu. Ama arabanın şimdiye kadar biraz olsun yavaşlaması gerekirdi. Oysa o katlanan bir hızla üstüne geliyordu. Yine de “Her düğün arabası sürücüsü gibi” diyordu içinden “akılca beni korkutacak, ne cimri herifler var şu memlekette!”

Remzi eliyle ‘çekil’ diye işaretler yaptıkça, o da ‘dur’ diye işaretler yapıyordu. İnat değil miydi? Ezemezdi ya. İllaki duracaktı.

Arkadan Muratla Şebnem çığlıklar atıyor, haykırıyor “durdur, durdur şunu” diye bağı-

rıyorlardı. Onlar da görmüştü Cengiz'i. Arkadan onlar da el hareketleriyle 'çekil' diyorlardı.

Araba Cengiz'e çok yaklaştığında ve çarpacaklarını anladıklarında, Remzi son bir iç-güdüyle direksiyonu sola kırdı. Son hızla bir butik dükkanının camlarını kırarak dükkanın içine daldı gürültüyle düğün arabası. Dükkanın içindeki duvara son sürat çarparak durabildi.

Cengiz arabanın kendisine çarpacağını son anda korkunç bir şekilde fark etmiş ve ani bir dürtüyle kendini hafif sağa doğru çekmişti. Ancak düğün arabasının hemen arkasındaki son hızla gelen arabadan kurtulamadı. Havada taklalar atarak, Sirkeci yokuşundan aşağı yuvarlandı.

Böyle bir şey olabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti sürücü. Önündeki aracın aniden sola kırmasıyla yolun ortasındaki çocuğu görmesi bir olmuştu. Ani bir fren yapmıştı. Onun arkasındaki araba da ona vurmuştu hızla, onun arkasındaki de ona, onun arkasındaki de... Böylece zincirleme bir kaza kaçınılmaz hale gelmişti.

Cengiz'in şoka uğramış ve kıl payı ölümden kurtulmuş arkadaşları, ilk şoku atlatıp yerde kanlar içinde hareketsiz yatan Cengiz'in yanına koştular.

Sirkeci yokuşundaki insanlar nereye koşacaklarını, kimle ilgileneceklerini, kime bakacaklarını şaşırılmışlardı. Bir yanda yol ortasında kanlar içinde ağır yaralı bir çocuk yatmakta, bir yanda dükkanın içine dalmış bir araba, öteki tarafta zincirleme kaza yapmış –kimi ağır, kimi aracın camından fırlamış- korkunç yaralılar. Vatandaşlar tam bir panik halindeydi. Olayı gören birkaç kişi dışında kimse ne olduğunu bile anlamıyor, olayın şoku içinde şaşkınca etrafa bakınıyor, bir oraya bir buraya koşuyorlardı.

Dükkanın içine dalmış olan düğün arabası içerde üç kişiyi ezmişti. Şoför Remzi çoktan hayata gözlerini yummuştu. Hemen yanındaki Semra kazanın olacağını anlayıp bir eliyle son gücüyle tutunduysa da, bir elindeki telefonun kulağında olması ve emniyet kemerinin takılı olmaması onu savunmasız bırakmıştı. Kafası kanlar içinde iki büklüm uzanıyordu cansız bedeni düğün arabasının içinde.

Şebnem ve Murat ne kadar tutunmuşlarsa da aracın içinde oraya buraya savrulmuşlar, kafalarını sertçe vurmuşlardı camlara kaza esnasında. Şimdi aracın arka koltuklarında yan yana kıpırtısız uzanan çift, vücutlarından fışkıran kanlarla sıırsıklamdılar. Şebnem'in beyaz gelinliği damat Murat'ın kanıyla ıslanıyordu. Ağır yaralıydı. Ancak halen yaşıyorlardı. Baygın halde güçlkle aldıkları nefesleri, birbirlerinin tenlerine değıyor, oradan süzülüp şoför Murat'ın kollarına dolanıyor ve en son Semra'nın özenle yapılmış saçlarının arasında kayboluyordu.

Cengiz'in panik halindeki arkadaşları hızla onun kalbine baktılar. Çevreye toplanmış insanların kimi korkunç manzarayı gördüğünde daha fazla etkilenmemek için başını çeviriyor, kimi gelip arkadaşları gibi nabzına, kalbine bakıyorlardı Cengiz'in.

Haykırmaya başladılar gözyaşlarıyla; 11 ve 12 yaşlarındaki iki arkadaş Cengiz'in: "Kalk Cengiiz kaaalk! Söz bir daha yok düğün arabası filan kesmek!"

"Cengiz abi, Cengiz abiii" diye sürekli Cengiz'i dürtüyordu öteki, sanki uykusundan birini uyandırıyor gibi.

Bunu gören çevredekilerden bir teyze ikisinin de sırtını sıvazladı. Yanlarına eğilip:

"Tamam evladım, tamam geçti.. Gelin kenara geçelim de müdahale etsin amcalarınız gel" dedi.

Çocukların gözyaşlarıyla temizleniyordu Cengiz'in kanlar içindeki yüzü. Önce 12 yaşında olan sarıldı sımsıkı; yerde cansız yatan dostuna, hemen ardından öteki. Bir vedaydı bu, bir son veda. Çocuklar bunu anlamıştı. İstanbul'da öyle şeyler yaşamış, öyle şeyler görmüş-

lerdi ki... Elbet bu acının da altından kalkarlardı.

Hızla teyzenin kolunu itti 12 yaşında olan: “Çekil!” dedi öfkeyle karışık bir hüznle. Yolun kenarındaki duvara sırtlarını dayayıp, çömeldiler. Gelecek ambulansı, arkadaşlarının gidişini beklemeye koyuldular sessizce.

Birden sokaktaki tüm izdiham, tüm insanlar durdu. Zincirleme yapmış araçlar içindeki yaralılar bir an için kesti inlemeyi. Cengiz’in arkadaşları hafifçe başlarını kaldırarak dükkana baktılar. Sessizliğe büründü tüm Sirkeci Yokuşu. Herkes gelen sese kilitlendi.

Darmadağın olmuş dükkandaki ikiye katlanmış düğün arabasının içinden kesintisiz bir ses geliyordu. Yaralılar mı inliyor diye baktı biri arabadan içeri. Hayır, hiçbirinde tek bir kıpırtı, tek bir ses yoktu. Çalan, takılı kalmış olan kornaydı.

-SON-

İLKER KELEŞ

DİLHUNUN KATRESİ

Uzaklara taş atıyorken,

Kızgın yüzümün gölgesi,

Olan ve olmuşa çöker.

Dilhûn'un katresi,

Sağnak sağnak yağar.

Elden bir şey gelmez.

Her ne varsa üst üste gelir.

Gözlerimdeki yaştan,

Dilimdeki sual susar.

Bağlı yüreği, dağlı yürek ettiler.

Umrumdan kaçıp gidene kadar,

Derdimi hüsrana perçinliyorum.

Boşluğun avucuna ağlıyorum.

Her an birden hiçbir şey oluyor.

Bu kez anlık kederime yılları eklemiyorum.

İki an yaşadım,

Ömrümün pişmanlığına emsal olur.

Vicdan mertebesinden sesleniyorum.

Zalimin sinesine düşen nedir bilmiyorum.

Ne zaman otursam azabımın sakin yerine.

Gene koşuyorum,

Hüngür hüngür ağlayarak Rabbime.

Affeyle beni ya erhamerrahimin.

Bu kaçınıcı gelişim huzuruna.

Kendime ettiğimi, kimselere etmedim.

Çeşmimdeki kuraklığa rahmet düştü.

Zahirinde değilim.

Bende görünen her neyse.

Yüreğime ateş,

Gözlereyse yaş düştü.

Af eyle mücrim kulunu.

Suçumla, günahımla,

Etimle, kemiğimle,

Her şeyimle sana geldim.

HALİL ORDANKAYA

ağaç kabuğu

aman
sen saraylarda otur
oran buran acımasın
seninki etten kemikten
sanki bizimki
ağaç kabuğundan.

DEMİRHAN ATILLA

fotoğraf: İLKER KELEŞ

KİTAP TANITIMI

Merhabalar, bugün size ince ince işlenmiş iki kitaptan bahsedeceğim. Bir Düş Bir Şiir ve Bir Düş Bir Öykü isimli birbirinin devamı sayılabilecek bu eserler farklı dünyaların farklı kimliklerinden gelen pınarlarla meydana geldiği için sizi farklı beyinlerin, farklı levhalarıyla karşılaştırarak...

Bir Düş Bir Şiir:

İlk kitabımız "Ahbap Kitap Antoloji Dizisi 02" başlığı altında yayınlanan " Bir Düş Bir Şiir" isimli eser... 128 sayfalık eseri Ayhan ASLAN derledi. Genel yayın yönetmenliğini Ayhan ASLAN, editörlüğünü ise Salih Satı Beyefendiler yaptı. İlk baskısını Ağustos 2020'de yapan kitabın basım yeri ise Anadolu'muzun nadide incilerinden biri olan Konya.

Kitap 19 kalem işçisinin eserlerinden oluşmakta ve benim "Asya'nın Yeşil Yerlerinde, Ben Nice Cellat Gördüm" isimli naçizane eserlerim 78. İle 82. Sayfalar arasında yer almakta.

Bir Düş Bir Öykü :

İkinci eserimiz ise yine " Ahbap Kitap Antoloji Serisi" nin "03" nolu Bir Düş Bir Öykü isimli kitabı. Ahbap Kitap'tan çıkan 112 sayfalık bu kitabın da derleyeni Ayhan ASLAN. Ve bu kitabımızın da genel yayın yönetmenliğini Ayhan ASLAN, editörlüğünü Salih SATI yaptı. 14 sanatkarın nadide eserlerinden meydana gelen bu kitabın da basım tarihi ve yeri aynı.

Benim "Adam, Hamile Bir Kadın, Her Doğum Ölüm İçinmiş" isimli kısa/nehir hikayelerim 84. ve 90. sayfalar arasında yerlerini aldı.

MUHAMMET BARAN ASLAN

SANA YAZMAK

Düşeyazdım

Öleyazdım

Şimdi sana yazıyorum

fotoğraf:

AYŞEGÜL ADALI

SARIL KENDİNE

şimdi
bekleme kimseden
sarıl kendine
dola kollarını
ne bakıyorsun
bırak şiir okumayı
kalk ayağa
sarıl kendine.

İLKER KELEŞ

EN TATLI

ah
gelsen de
sımsıkı sarılıp uzansak seninle
şu sonbahar sabahında
sarılsak, sarılsak sadece
gözlerin gözlerimde
sımsıkı sarılmışız birbirimize
uyuyakalsak öylece
“hayatın en tatlı uykusu”
tüyden hafif
pamuktan yumuşak
kapa gözlerini
şip
şak.

YAŞ

Ve bir an gelmiş usulca
 Kursağımda tüm hevesim, heyecanım
 Biraz da keder
 Bilmem tecelli mi
 Yoksa kader?
 Çiseleyen yağmur muydu,
 Neden buğulanmış camlarım?
 Kollarım ıslak
 Gözlerim nemli
 Yolum uzun
 Yol değil ki gidesin
 Çıkmazlar otobanı
 Saatim durmuş
 İlerlemez olmuş
 Sıkça sorarlar;
 Yönüm
 Hedefim
 Cevabım
 Hep aynı:
 "10'a doğru."

fotoğraf:

AYŞEGÜL ADALI

OLGUN ÖZKAN**DÜŞ'ÜNCE**

Normal değil sayrılar
 Bu farklı bir düş olsa gerek
 Aklım, mantığım, benliğim
 Bu gece de benden ayrılar
 Yoksa sana mı uğradı
 Ah şu yaramaz sayrılar
 Neydi mutluluğun adı?
 Gecelerce takılır aklıma
 Su olur süzülür yanaklarımdan
 Ve bir ırmak gibi coşkun
 Balıklar gibi sessiz
 Karanlıklar kadar kimsesiz
 Hecelerce kopar dilimden
 Neydi mutluluğun adı?
 Sen düşünce dur yârim
 Ben zaten düşümdeyim...

OLGUN ÖZKAN

SEVGİLİM

Sana ne denir

Ey sevdiğim

Veda edemiyorum

Gözlerine bakamıyorum

İsmi söyleyemiyorum

Lanetli gibi yaşıyorum

İzin kalmış yüreğimde

Muhtacım diyemiyorum

YUNUS EMRE BAL

AHU

Ah Ahu Ela

Ne büyük acıdır

İsmi günah gibi

Saklamak

Yüreğimin içine mih gibi

Gömmek

Ah Ahu Ela

Ne büyük saçmalaktır

Sana bu ismi vermek

Hak mıdır bana?

Emsalsiz bu ıstırap

Dünya'da varken bunca günah

Ah Ahu Ela hak mıdır bana?

YUNUS EMRE BAL

çizen:
DAMLAKOCATÜRK

Bir Mülteci Romanı: **UMUT YOLCULARI** incelemesi

Yazar: DEMİRHAN ATİLLA

Yayınevi: Ritim Sanat Yayınları

Sayfa sayısı: 121

Editör: Doğucan Kardeş

Afganistanlı ve Kenyalı bir grup göçmen kaçak yollarla Batı Avrupa'ya gitmek isterler. Irak'ın bir kasabasında bir toptan gıda deposunda toplanmışlardır. Bu depo kamuflaj amaçlıdır. Gerçekte toptan gıda işinin yanında göçmen kaçakçılığı yapan bir çetenin mekanıdır.

Türkiye'den şeker yüklü bir kamyonla Ceyhun ve Ayhan isimli iki şoför onları Yunanistan'a geçirmek amacıyla Irak yollarındadır. Göçmenlerin bulunduğu depoya doğru giderken bir Amerikan askeri konvoyunun yola döşenmiş patlayıcılarla havaya uçurulduğuna tanık olurlar.

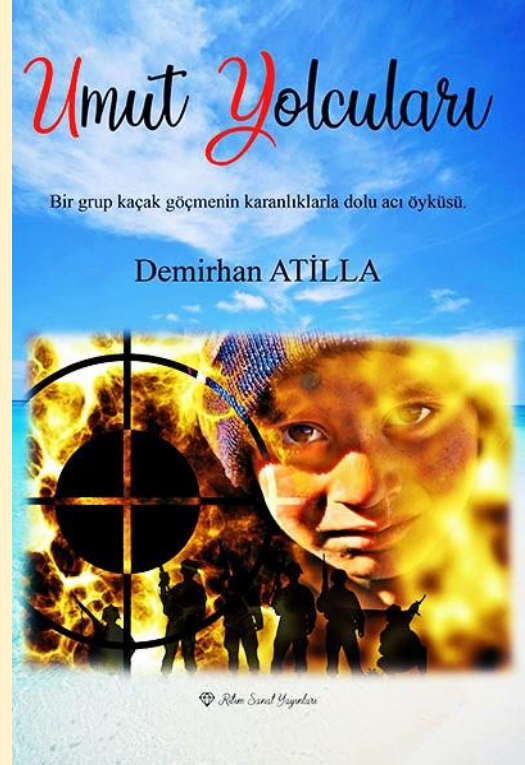
Bu olayı anlatırken yazar Irak'ın o dönemki durumu ve Saddam Hüseyin'i deviren Amerika'nın Irak'ta askeri güç bulundurmasının nedenlerinden ve sonuçlarından söz eden ayrıntılı değerlendirmelerde bulunur. Irak'ta savaştan ve patlamaya yakalanıp yaralanan, ölen askerlerin fiziksel, ruhsal, eğitimsel durumlarıyla ilgili çözümler yapar. Onları Irak'a yollayan Amerikan yönetiminin politik, kültürel, ekonomik ve insani yapılarıyla ilgili kritiklerde bulunur.

Ceyhun'la Ayhan göçmenleri bir şeker kamyonunun arkasına yerleştirilmiş demir kafese koyarlar. Göçmenlerden Daniel bu durumu güvensiz bulur ve çeteye verdiği paranın boş gitmesini göze alarak yolculuktan vazgeçer. Diğerleri ölümü de göze alarak demir kafeste yolculuğu kabul ederler. Burada yazar göçmenlerin tehlikeyi göre göre nasıl bir çaresizlik içinde kamyonu binmeyi kabul ettiklerini anlatır. Kenya'daki iç savaş ve Afganistan'daki 11 Eylül İkiz Kuleler saldırısından sonra oluşan politik ve askeri durumla ilgili bilgiler verir. Göçmenleri kaçak yolla bir umut yolculuğuna zorlayan nedenleri kendi tespit ve görüşleri doğrultusunda anlatır.

“Onlar için dönüş savaş, yoksulluk, işsizlik; yolculuk ise içinde umut olan bir belirsizliktir” der. Çünkü göçmenler her şeylerini satıp bu yolculuğa çıkmışlardır. “Geriye dönseler ne oturacakları bir ev vardır ne geçinecekleri bir iş”

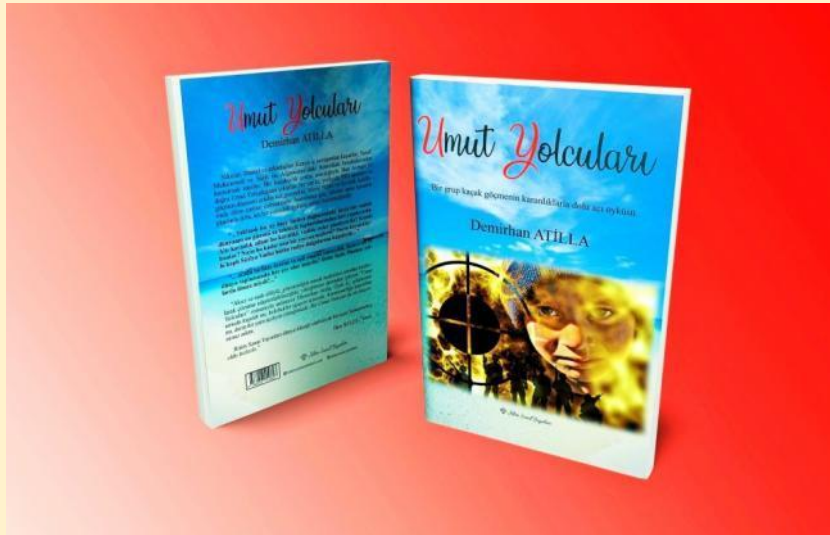
Habur sınır kapısından geçerken kaçakçı çetelerin sınır kapılarından rüşvetle nasıl bir geçiş ağı oluşturduklarını vurgular.

Türkiye'ye geçtikten sonra yollarda o zamanki çatışmalı durumun yansımalarını anlatır. Silahlı bazı yasadışı gruplar kamyonu durdurup yakmak isterler. Ceyhun'la Ayhan'ı içinde ne olduğunu bilmedikleri bir paket taşımaya zorladıklarını anlatır.

Türkiye yollarında kamyon ilerlerken kasadaki demir kafeste Kenyalı Thomas ölür. Bu sahne ve kafesin içindeki dram çok etkileyici anlatılmıştır. Thomas'ın ölümü ve kamyonun içindeki bunalımın artması göçmenler arasında 'acaba bu yolculuğa çıkmamız yanlış mı oldu' kuşkuları başlatır. Umut Yolculuğunda verilen kayıp yavaş yavaş hüznün ve umutsuzluk yolculuğuna dönüşmeye başlar.

Ulukışla - Ereğli arasında Toroslar'da bir ormanlık alanda mola verilir. Göçmenler kamyonundan indirilir, Ayhan'la Ceyhun bu esnada Thomas'ın cenazesine karşılaşır. Thomas'ın en yakın arkadaşı Nikolas, Ceyhun'a öldürme amaçlı bir saldırı yapar. Bunu gören Ayhan çok korkar ve ormana kaçarak izini kaybettirir. Diğer göçmenler Ceyhun'u Nikolas'ın elinden kurtarır. Thomas'a bir mezar açıp gömerler. Ve tekrar kamyonla yerleştirip yolculuğa devam ederler. Bu sahnelerde yazar, yaşananları okuyucuya derinlemesine hissettirir. Çatışma ve dram anlatımlarında yazarın etkili olduğu görülür. Eserde göçmenliğin nedenleri ile ilgili "dünyanın zengin kesiminin yoksul kesimini sömürmesi, yoksul kesimdeki ülkelerde savaşlar ve iç çatışmalar ortaya çıkması ve adaletsizliğe dayalı anti-demokratik yönetimlerin başta olması" şeklinde özetleyeceğimiz analizler yapar. İlk defa bu sorunların çözümüyle ilgili bir düşünce ortaya atar: "Acaba hep birlikte birlikte üretim ve eşit yararlanmayı isteseydik Kenya'da ve dünya toplumunda her şey olur muydu? Daha fazla Thomas yollarda ölmez miydi?"

Göçmenlerin zengin ülkelerde ucuz iş gücü olarak çalıştırıldığını anlatır. Ekonomik kriz zamanlarındaysa 'kontrollü gerilim stratejisi' amaçlı göçmen çatışmaları çıkartılarak gündem değiştirildiğini ve birçok göçmenin siyasi cinayetlere kurban gittiğini belirtir. Batı Avrupa'ya ulaşan göçmenlerin sigortasız ve güvencesiz bir şekilde çalıştırıldığını anlatır. Yazar, neden sonuç irdelemesinden sonra çözümü tartışmaya açmıştır. Öne sürdüğü çözüm; 'dünya çapında birlikte üretim ve eşit yaşama'dır. Buna yoksul ülkeleri kalkındırma planını da ekler. Ona göre birlikte üretim ve eşit yaşama barış getirecektir. Böylece silah fabrikalarına ihtiyaç kalmayacaktır. Silah fabrikalarının sökülüp yoksul ülkelere taşınarak traktör, otomobil ve beyaz eşya gibi fabrikalara dönüştürülmesini önerir.

Göçmenlerin bir kısmı Ayvalık'tan Midilli Adasına geçmek üzere yollardadır, diğerleri de Meriç Nehri üzerinden Yunanistan'a ulaşmak için.

Meriç üzerinden geçmek isteyenler, Bulgaristan'ın baraj kapaklarını açması neticesin-

de kabaran sular da boğulur. Sadece Salih ve Yusuf kurtulur. Yusuf'un eşi ve üç çocuğu da ölür. Yusuf umut yolculuğuna çıktığına pişman olur. Ve yüksek sesle:

“Çocuklarımı ve eşimi Meriç sularında kaybettim. Keşke bu yolculuğa hiç çıkmayıp dım der. Ve göçmen adaylarına seslenir: Ne olursa olsun kendi ülkenizde kalın! Kaçak göçmen çetelerine güvenip yollara düşmeyin!”

Burada yazarın düşüncesini Yusuf'a söylediği görülür. Meriç'in Yunanistan tarafına geçmiş olan Salih ve Yusuf orada göçmen karşıtı çeteler tarafından vurulur. Kısa bir süre sonra da göçmen düşmanı ırkçı çetelerle karşılaşan ırkçılık karşıtı bir grup da onları vurur. Yerde, hem göçmenler hem de onları vuranlar cansız yatmaktadır. Yazar “yerde zalimin de masumun da cesedi benzer uzanmaktadır. Ölüm kimseye ayrıcalık tanımamakta” diyor. Peşinden bir düşünce ileri sürüyor: “görülen o ki; artık kanı kanla çözme düşüncesi Ortadoğu'dan Avrupa'ya sıçramıştır.”

Ayvalık'tan geçen göçmenler ise ülkeler arası bir karanlık planın kurbanı olurlar. Sicilya Dağları'ndaki radyo dalgalarına kapalı bir yerde 6 Avrupa devlet başkanına bağlı 6 ajan gizli bir karar alır. Gelecekte Afrika ve Ortadoğu karıştırılacağı için Avrupa'ya göçmen akını olacağını bu devlet başkanları bilmektedir. Yoğun göçmen akınına önlemek ve kontrolü sağlamak için Ege ve Akdeniz'de göçmen botlarını batırarak toplu ölüm görüntülerini medyaya servis edip göçmenliği düşünenleri korkutup onların yola çıkmamalarını sağlamak isterler. PRS ajanları o gece ilk katliamı Nikolas'ın da içinde bulunduğu göçmenler üzerinde deneyeceklerdir. Ayvalık'tan Midilli'ye doğru yola çıkan göçmen botu denizde patlatılır ve batırılır.

Sabahleyin Dikili ve Ayvalık sahilleri batan göçmen botundan kıyıya vuran göçmen cesetleriyle doludur. Kurtulan sadece Nikolas, George, Michael, kayıkçı ve onların kurtadığı iki çocuktur. Nikolas'ın kurtarmaya çalıştığı Barış ise ölmüştür.

Bu dört kişi yanlarına birer çocuk alarak gece karanlığında bir adaya çıkarlar. Adada hipotermiden koyun yünlerine sarılarak kurtulurlar. Bu sıradaki anlatım İlyada ve Odyssea'daki Yunan efsanelerinin anlatımına benzemekte, sanki tarihi bir koku verilmiş istenmiştir.

Nikolas ve arkadaşları yanlarında kurtaramadıkları bir çocuk cesediyle önce Midilli sonra Yunanistan'a ulaşırlar. Bütün dünya medyası, Nikolas'ın taşıdığı Barış adlı ve Dikili sahillerine vuran bir Türk askerinin kucağında fotoğrafı çekilen Selam bebeği konuşur. Dünya ajansları bontan ve kuyuya vuran cesetlerden bahsederken, bunu yapanlardan hiç söz etmemektedir. Göçmenliğin nedenleri, sonuçları ve çözüm yolları hiç konuşulmamakta, katliamı planlayanlar ölenlerin ailelerinin acısını paylaşan dramatik mesajlar yayınlamaktadır.

Yazara göre PRS'nin bu planı istenilen sonucu doğurmamış, göçmen akınına durduramamış, sanki göçmenler öldükçe çoğalarak umut yolculuğuna çıkmaya devam etmişlerdir. Kitabın sonunda yazar, tartışmaya açtığı düşünceyi kesin bir inançla belirtmiştir.

Göçmenlik sorunu ancak göçmenliğin nedenleri ortadan kaldırılarak çözülebilir. Çünkü aynı nedenler aynı sonuçları doğurur. Yürekten inanınız ki birlikte üretim ve eşit yaşam dünya çapında ekonomik sorunları ve eşitsizlikleri giderir. Göçmenliğin çözümü: 'birlikte üretim ve eşit yararlanma' formülündedir.

Yazar bu öyküde göçmenliğin nedenleri, sonuçları ve çözüm yolları ile ilgili düşüncelerini çoğunlukla öykü aralarında vermiştir. Dolayısıyla yazarın kendisi de düşünce belirtme yoluyla bir öykü kahramanı olarak yer almıştır.

Bir göçmen öyküsü üzerinden sosyolojik, tarihsel, ekonomik, askeri ve siyasal analiz-

lerde bulunur ve alternatif çözüm önerileri sunar. Bu açıdan bakıldığında aksiyon, dram sahnelerinin işlenmesinin yanı sıra toplumsal içeriğin de yoğun olarak bulunduğu bir roman özelliği taşır. Bütün dünya toplumunu ilgilendirdiğini düşündüğü göçmenlik sorununun zengin ülkeler ve sınıflarca politik ve ekonomik çıkarlar için kullanıldığını dile getirerek buna alternatif, toplumcu küresel çözüm arar.

Nikolas ise röportajlarında “umut yolculuğuna keşke hiç çıkmayıydık” düşüncesini dile getirir. Memleketlerinde gerekirse aç, işsiz kalmanın; göçmen çetelerinin elinde yollara düşmekten daha iyi olduğunu belirtir.

İLKER KELEŞ

MAKALE: DİJİTAL ÇAĞDA DEVLETLERARASI EKONOMİK SAVAŞLAR

Hazırlayan: İlker KELEŞ

ÖZET: Bu çalışma dijital çağda -yani 1970’lerden günümüze dek- devletlerarası ekonomik savaşları; nedenlerini, sonuçlarını ve ülke ekonomilerine etkilerini incelemek amacıyla yapılmıştır. Analiz nicel bir çalışma olup hazırlanırken makaleler incelenmiş, kaynak taraması yapılmıştır. Ekonomik savaş; öncelikli etkisi diğer bir devletin ekonomisini zayıflatmak olan bir ekonomik strateji biçimidir. Yaptırım, ambargo, gümrük tarifesi, blokaj gibi yöntemlerle uygulanmaktadır. Ekonomik savaş, günümüz devletlerinin sıklıkla başvurduğu bir metot haline gelmiştir.

Çalışma dijital çağdaki ekonomik savaşları tarihsel düzlemde incelemiştir. 1950’de ABD tarafından Kuzey Kore’ye başlatılan ekonomik savaş hâlâ sürmektedir. 1958’de Küba’ya başlatılan Amerikan ambargosu, çeşitlenerek ve güçlenerek kesintisiz olarak devam etmektedir. 1973-1974 yıllarında ise Petrol İhraç Eden Arap Ülkeleri Birliği (OPEC) gelişmiş ülkelere ağır bir petrol ambargosu uygulamıştır. Türkiye’nin Kıbrıs Barış Harekâtı’nı düzenlediği 1974 yılının ardından ABD, Türkiye’ye 1978’e kadar süren bir ekonomik savaş açmış ve silah ambargosu başlatmıştır. 1979 İran Devrimi’nden sonra Amerika İran’a ekonomik savaş açmış; 2012’de Avrupa Birliği ve çeşitli ülkeler de İran’a yapılan ambargoya katılmıştır. Amerika’nın 1986 yılında Suriye üzerine başlattığı yaptırımlar halen devam etmektedir. 1993’te ABD’nin Sudan’a ilan ettiği ekonomik savaş 2017’de sona ermiştir. 2014’te ABD başta olmak üzere tüm Avrupa Birliği ülkelerinin yanı sıra Kanada ve Avustralya da Rusya’ya ekonomik savaş başlatmıştır. 2018’de ABD’nin Çin’e uygulamaya başladığı gümrük tarifeleri ve yaptırımlar büyük global-ekonomik etkilerle devam etmektedir. ABD başta olmak üzere Kanada, Avrupa Birliği ve Meksika’nın 2019’da Venezüella’ya koyduğu ambargo ve yaptırımlar bugün de sürmektedir. Japonya, Güney Kore’ye 2019’da endüstriyel malzeme kısıtlaması ile başlayan bir yaptırım süreci başlatmıştır. Dijital çağdaki ekonomik savaşların (1973 OPEC Petrol Ambargosu ve Japonya-Güney Kore ekonomik savaşı hariç) tümünden ABD sorumludur ve başlatan durumundadır. Ülkeler arası ekonomik savaşlarda her iki tarafın büyüme hızı düşmüş, küresel ekonomi negatif yönde etkilenmiştir. Dijital çağda hiçbir ekonomik savaşın kesin bir başarısı ve kazananı olmamıştır. Buna rağmen ülkeler halen çeşitli nedenlerle birbirlerine ambargolar koymaya, gümrük tarifeleri ve yaptırımlar uygulamaya devam etmektedir. Dijital çağdaki devletlerarası ekonomik savaşların neden ve sonuçlarıyla göz önüne serilip incelenmesi; artık ekonomik savaşlara son verecek bir yol bulunması gerekliliğinin daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır.

Çalışmanın tamamına dergimizin bilim köşesinden veya linkten ulaşabilirsiniz:
<https://gencfikirivriz.wixsite.com/siiredebiyat/di-ji-tal-%C3%A7a%C4%9Fda-ekonomi-k-sava%C5%9Flar->

KIYAMAZKEN, KIY CANIMA

Başımı toprak ile ezmeye kalkmıştım.

Ben kendime biraz kıymış,

Sense hiç kıyamamıştın.

Sahi öyle miydi?

Bir anda nasıl da sensizliğin altında kaldım.

En zor anım pişmanlık anımdı.

Istırabın zirvesinden atlamıştım.

Halbuki nerden bilebilirdim,

Sözlerini saplayacağını bağıma.

Sözlerin ateşten bir kırbaçtır.

Hallerin aklıma ve mantığıma bir dolambaçtır.

Taşlarla esseydin başımı,

Taşlar beynimi bu kadar uzun müddet acıtamazdır.

Tebessüm ederdim,

Hançer alıp saplarken yüreğime.

Sol yanım böyleyken,

Gülmek kadar çetin bir gül batmaz içerime.

Ne kadar ağır zulme ram oldum ben.

Sen yağmur yağarken,

Başıma yağmur düşmesinden korkardın.

Gözüme yaş düştü, kalbime ayaz, saçlarıma kış.

Öyle ki bir damlası, yeryüzüne tufan gibiydi.

Ay bitse, anladım ki bu tufan bitmeyecekti.

Düşünmenin kapısını zorluyorum.

Kolu elimde kalıyor.

Hiçbir yere koyamıyorum olanları,

Zihnimin içinde in cin masa kurmuş aklımla oynuyor.

Sesler ediyormuş insanlar.

Sesler sessizce kulağımdan sızıyor.

Ağlamak için yer arıyorum.

Ağlamak sadık bir yar oluyor.

Gene aynı halin beteri işte,

Gözüm isimsiz numaralarda,

İsimsiz çağrılarda bir sen arıyor.

Bekliyorum bekliyorum...

Bana gele gele beklemek geliyor.

Senden bir acı habere dahi takatim yokken.

Gelip hançeri saplama hakkını veriyorum.

Gönül sözlerinden yana ölmeye razı değilken.

Ellerinden yana ölmeye muhtaçtır.

(13.10.2020)

HALİL ORDANKAYA

CİNAYET

Yine baş başayız Hakim Bey

Ama ben değilim ki sanık

Her seferinde beni yargılıyorsun

Sadece gönlüm, ona yanık

Nasıl olmasın Hakim Bey?

Öyle içten güldü ki,

Oracıkta vuruldum...

Şimdi söylesene Hakim Bey,

Cinayet, kaç yıldan başlıyor?

OLGUN ÖZKAN

GARİP

Almış başını gidiyor çoktan
Ne çabuk geldi de geçiyor zaman
Savruldu yapraklar
Yaş ilerledikçe
Göz görmez oldu
Göz görmeyince göynül
Katlandı durdu
Türküler mırıldandım
Sessiz sedasız
Bir sevda tükendi
Garip bir tür
Ben çektiğimi yazdım
Aldanmasın hiç bir kul
Hem okusun hem çalışsın
Her bir kız çocuk
El evine gidince
Bir güvencesi olsun
Dönerken yüzleri gülsün
Kalmasın kızın gözü yaşlı
Üzgün üzgün...

BİRSEN EKER

fotoğraf:

**AYŞEGÜL
ADALI**

~

Bir kenarda ingiliz anahtarı
Bir kenarda kargacık
şaşkın hayretler içinde, ağzı açık
sessiz maşonlar, kör kelepçe
öyle gelişi güzel atılmış
Raflar darmadağın
Toz kir pas içinde, radyo suskun
bıçak açmıyor ağızları,
Tabure, döner koltuk olduğu yere yığılmış
Gözler şiş, perişan bi vaziyette..
Duygusuz mu sandınız yoksa mengeneyi
Kalbi yanmaz mı kaynak makinesinin
acılar içinde kıvranan atölye
mahsun hüznü...
Siyah çarşafalara sarılmış, zaman
Matemler içinde beklemekte
Beklemek zamanların en kötüsü
hepsi şimdi bir depoya kilitli
02 Temmuz 2018

RIZA YILMAZ

ŞİİR YÜREKLİM

Öyle bir mevsimdi adın ki
 ne yaz ne kış ne gelen ilkbahar ne son
 Bastın sonra toprağıma ayağıını
 geçtin ömrümden
 Cennet misin bahar bahçem
 çeyrek asır ömrümün
 24. durağından selamlıyor Haziran'ım
 öyle vuruyor ta 12'den
 Uçsuz bucağında serin suyun
 Gölgesinin esintisi vuruyor
 yanağıının çukuruna çamların,
 ıslanmış toprağıın kokusu burnumda
 Bir nefes alıyor şiir yüreklim
 Öyle süzülüyor
 Bir yağmur damlası gibi pencereimin camından
 Gökyüzünün maviliğince gülüyor
 önce çukurları her iki yandan sarıyor ruhumu
 Siyah inci gözlerinden bir damlası dökülüyor
 yaşının gönlümün bahçesini sularcasına
 uzaklaşıyor benden daha da
 biliyorum döneceğini
 yine göğsümün kafesine geleceğini
 ama içim gidiyor
 çekiliyor kanım
 buz kesiyor elim ayağıım
 gitme kal şiir yüreklim
 sensiz cehennem yeri buralar
 Neredeydin sen şimdiye kadar
 Bizim oraların yakışığıdır hoş geldin
 Evet hoş geldin gönlümün yakışanı
 hoş geldin şiir yüreklim.

SEDA ŞADIYE DUM

fotoğraf:

AYŞEGÜL ADALI

TÜNEL ~ BİRSEN EKER

Yıldızlar misali gökyüzünde savrulan ışık hüzmelerini penceresinin kenarından izliyordu her gece Michael. Hayallere dalıp dururken daha 8 yaşına girmesine bir gün vardı. Michael esmer tenli, kıvrıkcık saçlı, ilkokul birinci sınıfa giden, en çok pembe ve mavi renge, unicornlara ilgisi olan bıcır bıcır, çalışkan, nazik ve kibar bir kızdı. Anne ve babası isteyken büyükannesine birlikte zaman geçirmekten keyif alıyordu. Büyükannesine yardım etmeyi de çok seviyordu.

İşe gitmek için sabah erkenden kalkarak mutfağa gidip bir kase yulaf ezmesi yedi ve çantasını hazırladı Bay Sam. Kirpi gibi saçları, çekik zeytin gözleri vardı. Orta boyluydu. Çalışkan olduğu kadar eşi ve kızına kalben bağlıydı. Bugün kızının doğum günü olduğu için erkenden işe gidecekti. İşlerini erken halledip akşam eve erken gelecekti. Kızına güzel bir doğum günü planı yapmıştı.

İş evraklarını çantaya koyduktan sonra arabasına binip yola koyuldu. Yolda kızı için önceden sipariş ettiği gökkuşağı renkleri olan unicornlu, çilekli pastayı ve süsleri pastaneden aldı. Sonra en yakın oyuncakçıya gidip orta boy bir kutu içinde ne kadar unicornlu oyuncak varsa güzelce paketlettirip arabasının bagajına koydu. Arabasına bindi, emniyet kemerini takıp yoluna devam etti. İşe gitmek için acele ederken yolda bir sıkıntı olduğunu görünce tünele girdi. İş yerini aradı bir tünele girdiğini biraz gecikebileceğini söyledi. Tünelde biraz ilerledikten sonra büyük bir gürültüyle sarsıntı oldu ve birden her yer karardı.

2 saat sonra birden gözlerini açtı, arabanın içindeki ışığa bastı. Hareket edemiyordu. Yüzünde cam parçaları, sıyrıklarla göçüğün altında kalmıştı. Hemen telefonundan 911 yardım hattını aradı.

Yardım görevlisi: *Buyrun nasıl yardımcı olabilirim?*

Bay Sam: *Tünelde göçük altında kaldım kurtarın beni*

Yardım görevlisi: *Hangi tünel bayım? Çevrenizde işaret rakam ve benzeri bir şey görünüyor mu?*

Sağına soluna bakındı, ön tarafta no 3 yazısını görünce

Bay Sam : *Şima dağının yeni yapılan tüneli. Arabanın önünde büyük boruda no 3 yazısı var. Ne olur kurtarın beni... Kızım, kızımın bu akşam doğum günü.*

Yardım görevlisi: *En kısa zamanda ekiplerimiz orda olacak ama söyleyeceklerimi iyi dinleyin bayım, Öncelikle su ve yiyeceğiniz var mı?*

Bay Sam: *Kızıma yolda aldığım pasta ve 4 şişe su var.*

Yardım görevlisi: *Bayım pastayı 2 gün içinde tüketin. Tüketmediğiniz takdirde araya gidecek ve bakteri oluşacaktır. Suyu ise size yedi gün yetecek şekilde ayarlayarak tüketin.*

Bay Sam: *Ne, yedi gün mü? Kızım, kızımın doğum gününü göremeyecek miyim?*

Yardım görevlisi: *Ekiplerimiz yolda bayım. Şarjınızın bitmemesi ve size ulaşmamız için her gün sizi belirli saatlerde arayıp bilgi alıp bilgi vermemiz için telefonunuzu kapatın bayım. Yarın sizi 8'de arayacağız.*

Telefonunu kapatan Bay Sam üşüyüp titriyordu, ayrıca çok korkuyordu. Ön koltuğun kılıfını çıkartıp yırttı ve üzerine örttü. Biraz su içtikten sonra uyuyakaldı.

Gözlerini açtığında yine bir sarsıntı oldu, korkup yardım çığılığı atmaya başladı. Kimse yok mu?

Hiç ses yoktu sadece no 3 yazan yerde bir kıpırtı fark etti. Telefonunun ışığını korkarak ön taraftan oraya tuttu ve boğazında bir şey takılı küçük bir köpek gördü.

...
devamını dergimizin öykü bölümünden ve linkten okuyabilirsiniz:

<https://gencfikirivriz.wixsite.com/süredebiyat/t%C3%BCnel-birsen-eker>

DOĞUM GÜNÜMDE

Tarifsiz sevginle
Aydınlatır içimi
Doğan bir güneş gibi
İyi ki varsın annem
Benim doğum günümde
Kim bilebilir ki
İçimdeki sevgini
Birsen'in kaleminden
Süzülen yaşlarla
Annem diye
Yeryüzündeki güllerin
En değerlisisin
İyi ki varsın annem
Benim doğum günümde...

fotoğraf:
AYŞEGÜL HEZER

ZEHİRLİ SARMAŞIK

Apak hayallerim soluyor artık
Bilinmeze seyahat ederken
Uçsuz bucaksız
Düştüğüm yoldan kalktım
Sonu hüsrana bir ayrılık
Eriyorum mevsimi gelince
Günden güne bu nasıl
Bir ayrılık
Berfu misali duygular karmakarışık
Bir toz zerreciğisin şimdi
Karanlık gecenin içine üflediğim
Kimsenin kalbinde olma artık bulaşık
Sen sen Zehirli sarmaşık...

BİRSEN EKER

ÖLÜMSÜZ DÜNYA

Burada ölüm yok çocuklara
çocuklar özgürce yaşıyor
burada kirli eller yok
burada güneş hiç batmıyor
burada uçurtmalar uçuyor
salıncaklar sallanıyor
burada korku yok ağlama yok
sonsuz kahkahayla gülen çocuklar
yemyeşil kırlar
hiç solmayan çiçekler
tertemiz dereler, denizler, ovalar
burada ölüm yok çocuklara
burada korkan çocuk yok
kirli eller yok
kötü bakan gözler yok
gülen
sonsuz gülen çocuklar var
özgürlük var
çünkü burası çocukların dünyası.

KEZİBAN KELEŞ

fotoğraf:
İLKER KELEŞ

ŞİİRLERİM

Annem ve babam gibi şiirlerim
Bırakamam ellerini
Terk edemem onları
Eşit severim hepsini
Annem ve babam gibi şiirlerim
uğruna ölürüm onların
ve isterim ölümsüz olmalarını
Annem ve babam gibi şiirlerim
Ayırmak istemem onlarla dünyalarımı
hasret çekerim, kalınca onlardan uzak
güneşim onlar,
zamanı gelince batacak.
Ama korkmayacağım karanlıktan.
Annem ve babam gibi şiirler
bana hayatı öğrettiler.

İLKER KELEŞ

MÜCADELEMİZ

"Dünyayı etkisi altına alan, görünmez bir tehditle savaştır bu. Birlik ve beraberliğimiz ise en büyük kalkanımız."

İşte tüm insanlığın belirtmek istediği tam olarak budur. Çin'in Wuhan kentinde ortaya çıkan Covid-19 kısa sürede tüm dünyayı etkisi altına almayı başardı yazık ki. Ve hâlâ insanlar işin dalgasında boğuşuyor. Dünyanın bir tarafı korona esprileri peşindeyken diğer kesimde insanlar canlarıyla cebelleşiyor. İtalya büyük bir yıkım altında, İspanya çökmek üzere, diğer ülkelerde de durum farksız. Ve gözle görülür bu acıya rağmen "Biz Türk'üz bize bir şey olmaz."

Bu sözleri duyduk haberlerde. Haydi şimdi aynısını söyleyin; ölümlere, vakalara bakarak. Şu sözü kurabilen bir kişinin vicdanından şüphe ederim. Çünkü kendisini tek değil, milyonları tehdit eden bir cümle bu. Toplumun bu kesiminden bahsetmişken, tedbirleri dikkate alan vatandaşların hakkını yememek lazım(!) haberlerde maske muhabbeti dönüyor. Nasıl takılacağını bas bas bağıyor televizyonlar.

Evet, benim ülkemin insanı maske takacak kadar duyarlı, o maskeyi yere atacak ve diğer insanları da tehlikeye maruz bırakacak kadar edep yoksunu.

Virüsü fırsat bilip, sahte dezenfektan üretimleri, fiyatları pahalandırma, kolonya hilekârlarından hiç bahsetmiyorum.

Gerçekten anlamlandıramıyorum. Nasıl insanlar bu küresel sorunu görmezden gelebilirler? Gözlerimi dünyaya yeni açmış bir insan gibiyim. Evet, yeni görüyorum insanların zihinlerindeki büyük boşluğu. Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilme cesaretini gösterebiliyorlar, kendileri ve sevdikleri de bu tehdidin eşiğindeyken? İnanmak gelmiyor içimden hele ki gecesini gündüzüne katan sağlık çalışanlarını, günlerce aşı için uğraşan bilim insanlarını ve tüm hakkıyla çalışan insanları düşündükçe dünyayı terk etme isteği büyüyor içimde. Yazık ki bu meçhul bir yolculuk. Suç koronada değil, kalpleri taşlaşmış, zihniyetleri kirlenmiş insanlarda. Her bir dikkatsizlik ve tedbirlere uymayıp yüzüme bir tokat gibi geliyor. Oysa herkes bu kurallar dahilinde yürüse Korona sadece 2020 senesini hatırladığımızda geçmiş bir hastalık olarak kalacak akıllarda. Ama umutsuzluğa kapılan, tedbirlere uymayan insanlar olduğu sürece Korona can almaya devam ediyor olacak. Tabi farkında olunmaması da cabası!

Gelelim en etkili tedbirimize;

"Evde Kal Türkiye."

Evde canımız sıkılıyor demeden oturup düşün; Her gün çıktığınız, etrafa çöpleri savurup mahvettiğiniz sokaklar bomboş.

Sağlığın için temizliğe dikkat edin uyarılarına rağmen yüzüne bile bakmadığın dezenfektan, kolonya vb. rafları bomboş. Sadece düşünün.

Ülkeyi kirleten Korona mı?

Yoksa ülkeyi kirleten insanlar mı?

Kendini düşünmüyorsan bile diğerlerini düşün. Koruyucu kıyafetlerden yüzleri yara olan sağlık çalışanlarını düşün. Bir ülkeye neden 2020 senesinde el yıkamayı öğretiyorlar düşün.

Eminim cevabı bulacaksın.

Suç korona mı yoksa insan mı?

Her şey geçip gidecek bunu biliyoruz. Evde kaldığımız sürece kendimizi birer kahraman bile ilan edebiliriz.

"Benden bir zarar gelmez" deme eğer böyle düşünürsen eve adımı bile atmazsın. Ama hep şöyle düşün

"Benden zarar gelir." İşte böyle de dışarı adım atmazsın.

Bu günlerde umutsuzluk kavramına diğer günler gibi yer yok!

Umut var.

Bu günlerde insanların gerçek yüzlerini göreceğiz.

Ufak bir tedbirle dünyayı kurtarmalarını bekliyorum vatandaşlarımızın.

Evinde kal Türkiye bizim için

Dünyayı sen kurtaracaksın.

TUTKU ZAMBİRGAM

TEŞEKKÜR EDERİM

Teşekkür ederim her şey için
Teşekkür ederim hayatıma
Gün doğmadı henüz gökyüzünde
Ama güneş hep benim kalbimde

Duvarlar örülmüş yollarıma,
Taşlar batıyor ayağıma
Her gece yüreğim sızlar da
Anlatamadım kimselere

Bulutlar almış her yeri
Yağmurlar var içimde
Gözlerim kapanır gider de
Umursamadılar bile

Teşekkür ederim her şey için
Teşekkür ederim hayatıma
İçimde koca bir boşluk olsa da
Alışmayı da öğrendim sonunda

EYLÜL DEMİR

fotoğraf:

AYŞEGÜL ADALI

AŞK

Gözüm yine kapıda
Ne zaman gelirsin
Ne zaman birlikte o kapıdan çıkarız bilmiyorum
Zaman seninle nasıl geçiyor onu da bilmiyorum
Fakat bildiğim bir şey var; senin gözüne baktığımda gördüğüm aşk.
Tarif edilebilir bir yanı yok
Gördüğüm ve hissettiğim an var sadece...

YUSUF BAYRAM

YOUTUBE VIDEO ÖNERİLERİ

YİTEN ÇOCUKLAR ANISINA – ŞİİR ALBÜMÜ

15 Temmuz 2019'da mayına basarak hayatını kaybeden **Ayaz ve Nupelda Güloğlu**'na, Ekim 2019'da sokakta oynamaya çıkarken üzerine havan topu düşmesi sonucu yaşamını yitiren **Elif Terim**'e, Ege'de kıyıya vuran **Aylan bebeğe**, **Konya'da** Aslım Çöplüğü'nde ölü bulunan yeni doğmuş bebeğe, Temmuz 2019'da Düzce'deki selde boğularak hayatını kaybeden **Sinem ve Kağan**'a, Anamur'da bir mezarlıkta yatan isimsiz bebeğe...

Yiten Çocuklar Anısına...
yazan: İlker Keleş
yapım: Genç Fikir İvriz Dergisi

<https://www.youtube.com/watch?v=iS7ECw7ZCaw>

ASLIM ÇÖPLÜĞÜNDE BİR ÇOCUK İŞÇİ

Dergimiz şairlerinden
Demirhan Atilla'nın yazdığı
İlker Keleş'in seslendirdiği
Aslım Çöplüğünde Bir Çocuk İşçi şiiri
youtube kanalımızda!

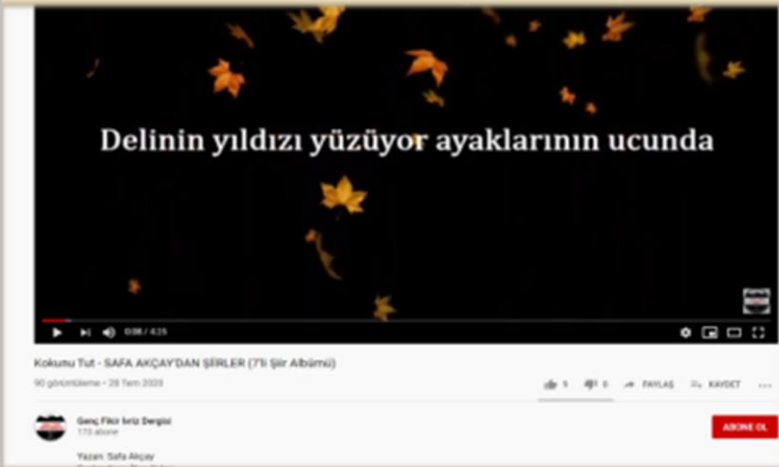

KOKUNU TUT – SAFA AKÇAY ŞİİR ALBÜMÜ

Dergimiz şairlerinden Safa Akçay'ın 7 şiirinden oluşan, İlker Keleş'in seslendirdiği dergimizin ilk sesli şiir albümü

youtube kanalımızda!

<https://www.youtube.com/watch?v=roe4P3Lpm0c&t=71s>

GRETA THUNBERG'İN BM KONUŞMASI

Dergimiz youtube kanalında yayınladığımız ve **şimdilerde izlenme sayısı 60.000'e yaklaşan** Greta Thunberg videomuz:

16 yaşındaki dünyaca ünlü iklim aktivisti Greta Thunberg'in BM Küresel İklim Zirvesi'nde dünya liderlerine hitaben yaptığı konuşmanın TAMAMINI Türkçe altyazıyla sizlere sunuyoruz!

<https://www.youtube.com/watch?v=4PUSvBgQcRU&t=7s>

DÜNYANIN EN FAKİR İNSANI KİM?

“Çoğumuz dünyanın en zengin insanını düşünmüş ve birçoğumuz da araştırmış, onların milyar dolarlarını, evlerini, arabalarını, yaşam stillerini merak etmişizdir. Peki hiç aklınıza geldi mi: Dünya'nun en fakir insanı kim? Nerede yaşıyor? Yaşam stili ne?”

İlker Keleş'in yazıp seslendirdiği video, İlker Keleş'in kişisel youtube kanalında!

<https://www.youtube.com/watch?v=VhZRFY8xY98&t=56s>

ORHAN VELİ

Orhan Veli'yi ilginç ve bilinmeyen yönleriyle yeniden tanıyaya ne dersiniz?

Belgesel-film tadındaki Orhan Veli hikayesi, İlker Keleş'in kişisel youtube kanalında!

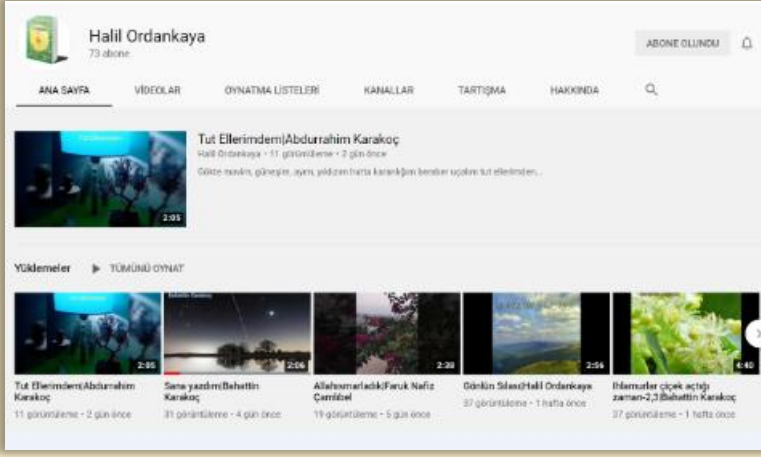
<https://www.youtube.com/watch?v=Z55t00X-iMU&t=12s>

HALİL ORDANKAYA – YOUTUBE KANALI

Dergimiz şairlerinden Halil Ordankaya'nın kendi şiirlerini ve ünlü şairlerin şiirlerini seslendirdiği kişisel youtube kanalında bir gezintiye çıkmaya ne dersiniz?

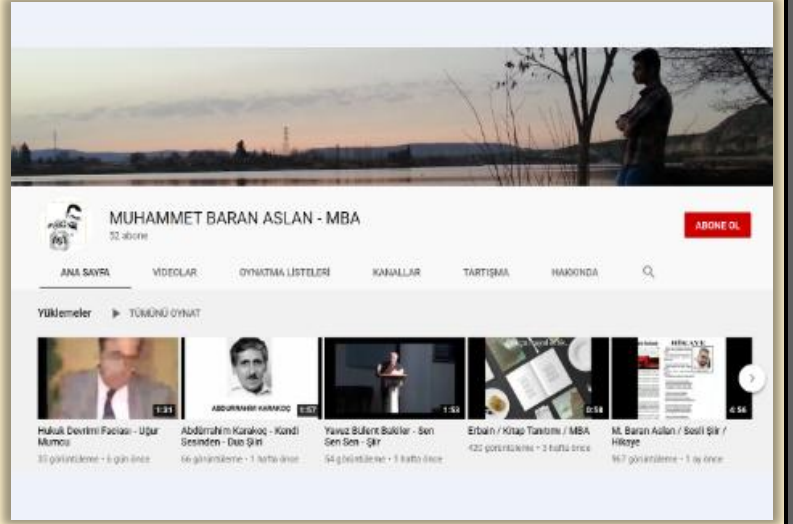
<https://www.youtube.com/channel/UCdespCoPS7eigi1GBjp8SQ>

MUHAMMET BARAN ASLAN YOUTUBE KANALI

Dergimiz şair, yazar ve çizerlerinden Muhammet Baran Aslan'ın youtube kanalında kendi eserlerini dinleyebilir, ünlü sanatçıların konuşmalarını izleyebilirsiniz!

<https://www.youtube.com/channel/UCuxx2d0MJADshS717WVbc5g>

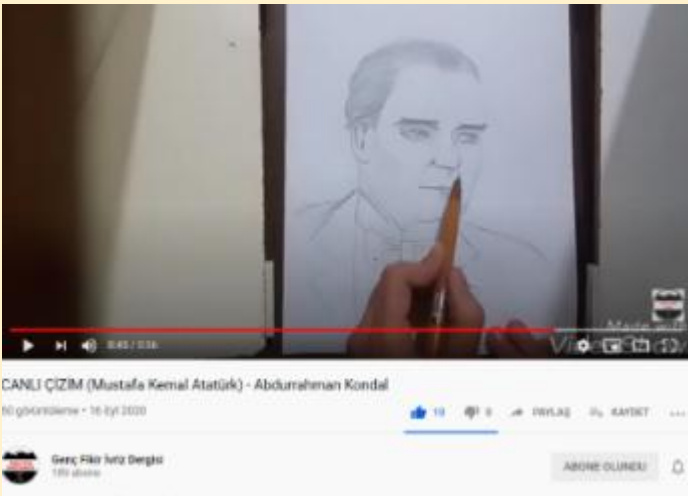

CANLI ÇİZİMLER SERİSİ ABDURRAHMAN KONDAL

Dergimiz şair ve çizerlerinden Abdurrahman Kondal'ın canlı çizimlerini her hafta youtube kanalımızda yayınlıyoruz!

Arşivimizden sizlere sunduğumuz seçkide **Atatürk'ten Münir Özkul'a, Kazım Koyuncu'dan Joker'e** kadar birçok ünlü ismin canlı porte çizimleri yer alıyor.

<https://www.youtube.com/watch?v=6VfzPXC-nZ0>

VEDA OLSUN – TUNAHAN KAYGISIZ

Dergimiz şairlerinden Tunahan Kaygısız'ın kendi kalemi ve sesinden:

Veda Olsun sesli şiiri youtube kanalımızda!

<https://www.youtube.com/watch?v=opOQU56sCOE&t=19s>

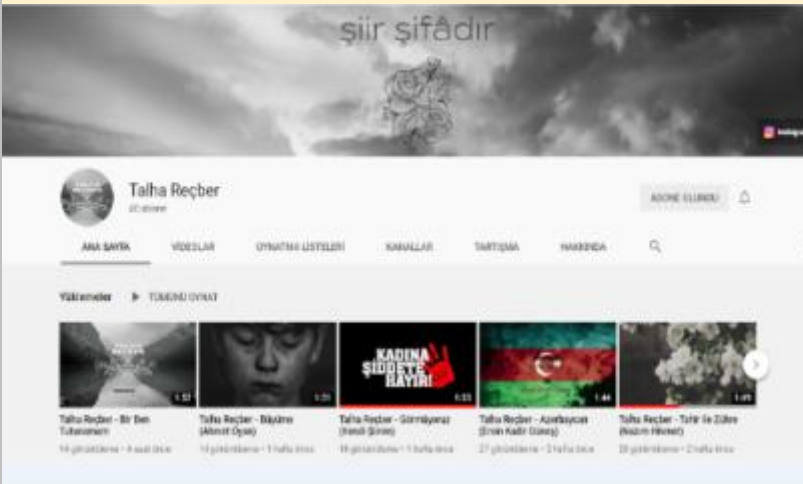
NERDESİN BABA – ABDURRAHMAN KONDAL

Dergimiz şairlerinden Abdurrahman Kondal'ın Nerdesin Baba adlı sesli şiirini arşivimizden sizlere sunuyoruz!

<https://www.youtube.com/watch?v=5mHBp5vi3Mw&t=19s>

NERDESİN BABA' - Abdurrahman Kondal SESLİ ŞİİR

TALHA REÇBER YOUTUBE KANALI

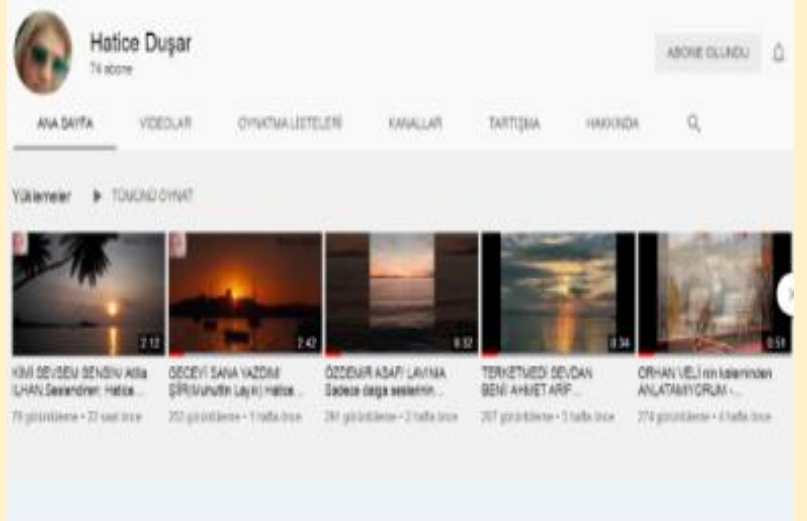
Dergimiz şairlerinden Talha Reçber'in kendi eserlerini ve ünlü şairlerin şiirlerini seslendirdiği youtube kanalında bir gezintiye çıkmaya ne dersiniz?

<https://www.youtube.com/channel/UCr ai7bO5m68emoY-sJKbKXg>

HATİCE DUŞAR YOUTUBE KANALI

Ünlü şairlerin duygusal şiirlerini eşsiz bir yorum ve seslendirmeye buluşturan sevgili Hatice Duşar'ın youtube kanalında ve dergimizin sesli şiir bölümünde kendi sesinden onlarca şiiri bulabilirsiniz!

<https://www.youtube.com/channel/UC3CfExZ8HHw30WM4P1M2IeA>

GÖÇMEN BOTLARINI KİM BATIRIYOR

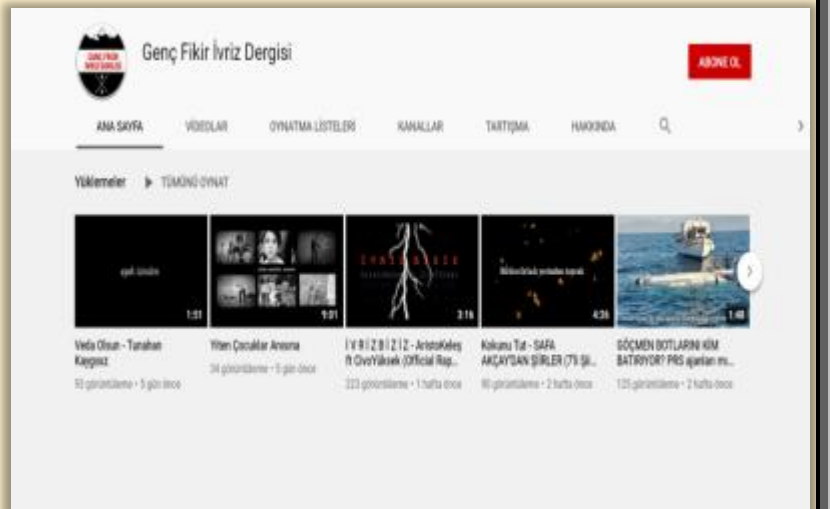
Yıllardır Ege ve Doğu Akdeniz'de göçmen botları batırılıyor. Binlerce göçmen boğularak can veriyor. Ancak yine de göçmenler ölümüne botlarla geçmeye devam ediyor, botları da ısrarla batırılıyor. Bu katliam bitmek bilmiyor. Zaman zaman göçmen botlarını batırmaya yönelik saldırılar kameralara yakalanıyor. Bu saldırıların arkasında kim var? Bu soru hep gizemini korudu. Acaba Prs ve KLM ajanları mı? Kim bunlar?

https://www.youtube.com/watch?v=GDEEZL6oA_Q&t=6s

GENÇ FİKİR İVRİZ DERGİSİ YOUTUBE KANALI

Sizleri güncel olarak sesli şiir, sesli öykü, canlı çizim, Greta Thunberg, sosyal konularla ilgili hatta rap videoları paylaştığımız youtube kanalımıza davet ediyoruz!

https://www.youtube.com/channel/UCLfMksxDMZZiXE509vE25Tw?view_as=subscriber

-KİTAP ÖNERİLERİ-

Sizlere **dergimiz yazarlarının kitaplarını** tavsiye ediyoruz!

Birbirinden yetenekli genç yazar ve şair dostlarımızın kitaplarının arasında bir gezintiye çıkmaya ne dersiniz?

Eserleri incelemek, daha fazla bilgi almak ve temin etmek için linklerine tıklayabilirsiniz!

EDEBİYATÇI - TUTKU ZAMBİRGAM

Ritim Sanat Yayınları

“Gözleri gidiyorum derken,
içinde bir şeyler hep
paramparça kalır
doktorunun.”

<https://www.ritimsanatyayinlari.com/urun/tutku-zambirgam-edebiyatci/>

AKSIYON EKİBİ -

İLKER KELEŞ

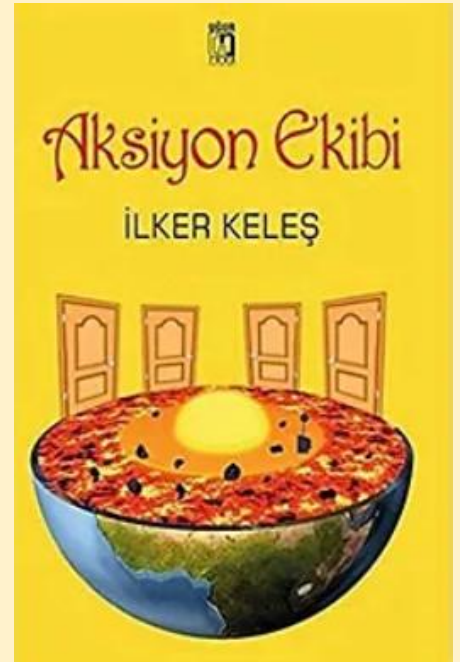
Uğur Tuna Yayınları

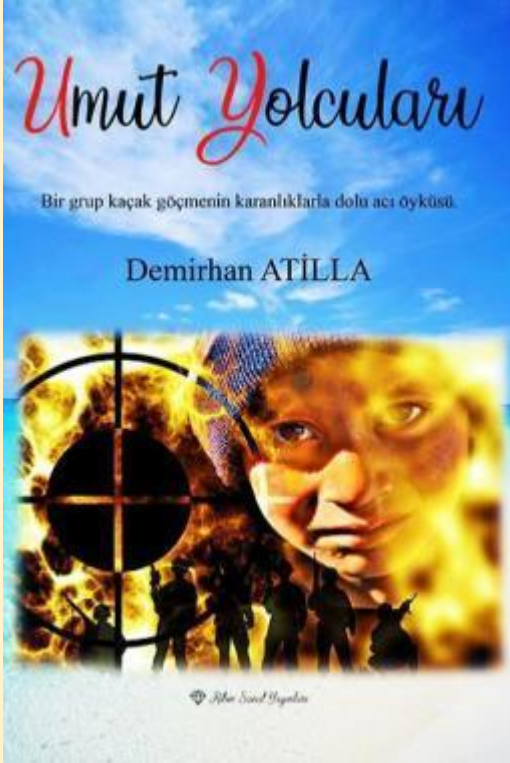
“Birbirinden aksiyonlu maceralar sizi bekliyor.
Özel bir grup olan 'Aksiyon Ekibi' altı kişidir.

En zekilerden Master, haylaz ve adam yakalamayı çok seven Devir,gerçekten iyi dövüşen ve iyi silah kullanan Franklin ve daha birçok kahraman.

Durmayın sizde okuyun!”

<https://www.amazon.com.tr/Aksiyon-Ekibi-%C4%B0lker-Kele%C5%9F/dp/6059258441>

UMUT YOLCULARI – DEMİRHAN ATILLA

Ritim Sanat Yayınları

Nikolas, Daniel ve arkadaşları Kenya iç savaşından kaçarlar; Yusuf, Muhammed ve Salih ise Afganistan'daki Amerikan bombalarından kurtulmak isterler. Bir kaçakçılık çetesi aracılığıyla Batı Avrupa'ya doğru Umut Yolculuğuna çıkarlar. Ne var ki, yollarda PRS ajanları ve göçmen düşmanı çeteler kol gezmekte; Meriç Nehri ve Ayvalık Sahillerinde ölüm çanları çalmaktadır. İnanılması güç, ülkeler arası karanlık planlarla dolu, acı bir yolculuk öyküsü onları beklemektedir.

“...Yaklaşık bir ay önce Sicilya dağlarındaki derin bir vadide dünyanın en gizemli ve tehlikeli toplantılarından biri yapılıyordu. Altı karanlık adam bu kayalık vadiye neler planlıyordu? Kimdi bunlar? Niçin bu kadar ıssız bir yeri seçmişlerdi? Derin kayalıklarla kaplı Sicilya Vadisi bütün radyo dalgalarına kapalıydı...”

“... acaba birlikte üretim ve eşit yaşamı isteseydik, Kenya'da ve dünya toplumunda her şey olur muydu? Daha fazla Thomas yollarda ölmez miydi?...”

“Akıcı ve sade diliyle, göçmenliğin ancak nedenleri ortadan kaldırılarak çözüme ulaştırılabileceğini, yüreğimize derinden işleyen “Umut Yolcuları” romanıyla anlatıyor Demirhan Atilla. Öyle ki, göçmenler umuda kapıldı mı, kelebekler uçuyor içinizde. Karamsarlığa kapıldılar mı, derin bir yara açılıyor yüreğinizde. Bir Umut Yolcusu da siz oluyorsunuz adeta.

Ritim Sanat Yayınları dünya klasığı olabilecek bir eseri buluşturmuş oldu bizlerle.”

<https://www.kitapyurdu.com/kitap/umut-yolculari/547101.html>

MAFYA PEŞİMDE- TALHA REÇBER

BB Kitap

“Fikret’in esrarengiz ölümü, Tahir’in ailesinin şüpheli dolu kazası, açıklanamayan çocuk kaçakçılığı, yasal olmayan işler ve bunların başı Celal...

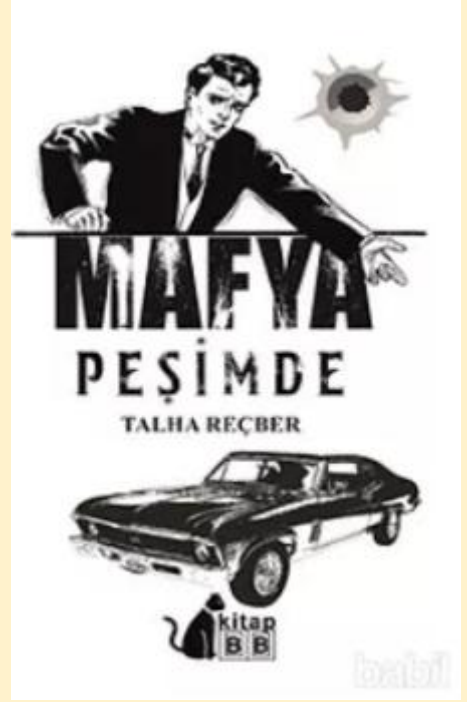
Gençliğinin pınarında olan Tahir tüm bunların altından kalkmayı becerip gerçekleri öğrenebilecek mi? Mafya Babası Celal, eski hesapların intikamı için Tahir’in peşini bırakmayıp onu büyük şekilde cezalandırmayı planlıyor...

Peki ya Deren ve Emir ile olan dostluğu Tahir’i ayakta tutmaya yetecek mi?

Tek solukta okuyup gerçekleri siz de öğreneceksiniz...

Aşk bir satranç oyununa benzer; sevmiyorsan karşıdakini piyon yerine koyup kazanırsın. Ancak beraberliği iki âşık yakalayabilir...”

<https://www.babil.com/mafya-pesimde-kitabi-talha-recber>

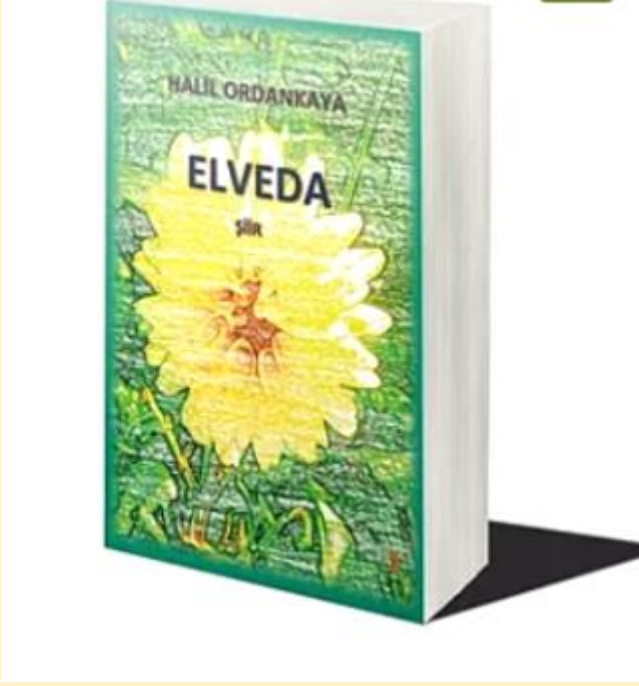
YAŞLAR AĞACI –

DİLHUN AY

Ritim Sanat Yayınları

Dudaklarım kurumuş topraktır ama
İslanır adınla ne vakit ansam seni
Toz pembemsi rüyalar da bulurum kendimi
Ne vakit seni düşünmek geçse elime
Sesin çingirak gibi kulağımda çınlar
İşte o zaman bahar gelir
Yüreğimin açmış lotus çiçeklerine

<https://www.ritimsanatyayinlari.com/urun/dilhun-ay-yaslar-agaci/>

ELVEDA- HALİL ORDANKAYA

Cinius Yayınları

Bir genç şairin yüreğinden kopup düşüncelerinde şekillenen, güneşe, aya ve yıldızlara seslenen, mevsimler gibi değişen mısralarla buluşacağınız, bir eser sunuyor kitap okuyucularına...

Sarı bir göç var gönül diyarında
İlkbahar da olur sonbahar da
Gelip geçici renk, tez biten ahenk
İsmi ne deseler, adı elveda...

<https://www.kitapyurdu.com/kitap/elveda/552111.html>

SEN BANA HARAMSIN- HAMZA KIZILIRMAK

Muhenna Yayınları

İmkânsızın ötesinde bir aşk hikâyesi ve gizlice gerçekleşen cinayetler...

Gaziantep'te, Ferzin Hanım, oranın en zenginlerinden, büyük bir konağın hanım ağasıdır. O büyük bir sırrı hizmetçilerinden olan Raşit ile kendisi arasında ebediyen kalacağını düşünmektedir... İzmir'de ise en büyük hayali Gaziantep'e gitmek olan Fırat, babasının karşı koymaları yüzünden bu hayalini gerçekleştirememekte ama bir gün babasının Gaziantep'e gideceğini öğrenir ve yine ısrar etmeye başlayınca bu

sefer babası izin verir ve birlikte giderler. Fırat, Gaziantep'e geldiğinde heyecanla çarşıya çıkar ve oraları gezmeye başlar ki hayatının aşkını bulduğuna inandığı kişi ile; Ferzin Hanım'ın hizmetçisi olan Dicle ile karşılaşır... Karanlık bir odadan sessizce çıkıp birbirlerine baktılar.

<https://www.babil.com/sen-bana-haramsin-kitabi-hamza-kizilirmak>

YAZGININ GİZEMLİ YOLCULUĞU- MURAT KOÇAK

Çağrı Yayınları

Ödüllü öykü yazarı Murat Koçak, çocuklarımız ve gençlerimiz için birbirinden kıymetli eserler kaleme almaya devam ediyor. Hikâyelerinde ana tema olarak iyilik, sevgi ve adaleti işleyen yazar, akıcı anlatımı ve ilgi çekici kurgularıyla okumayı daha keyifli bir hâle getiriyor. Genç kardeşlerimizin hassasiyetlerini ve duyarlılıklarını artıracak fikirleri de satırları arasına yerleştirmeyi ihmal etmiyor.

<https://www.amazon.com.tr/Yazg%C4%B1n%C4%B1n-Gizemli-Yolculu%C4%9Fu-Murat-Ko%C3%A7ak/dp/9754542287>

SERSERİ AŞIKLAR- AYSUN SERTDEMİR

BB Kitap

Cesur yüksek lisansını “çapkınlık” üzerine yapmıştı ve tek derdi sıkıcı iş ortamından kaçıp kurtulduğu zamanlarda dünya hayatının zevkini tadını vesairesini çıkarmaktı.

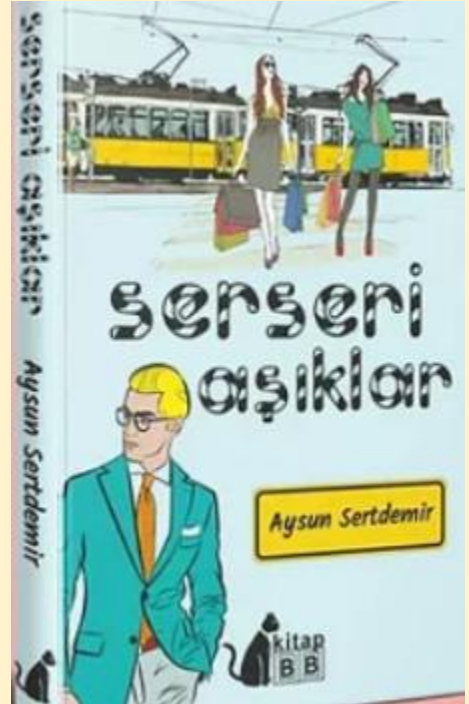
Safiye ise hayatının merkezi olan işinden ilk kez bu kadar uzun süre ayrı kalmak “zorunda” kalıyordu. Çünkü Amcası onu tatil için Aydın'daki yazlık evine, Didim Altın Kum Şehrine Sepetlemişti.

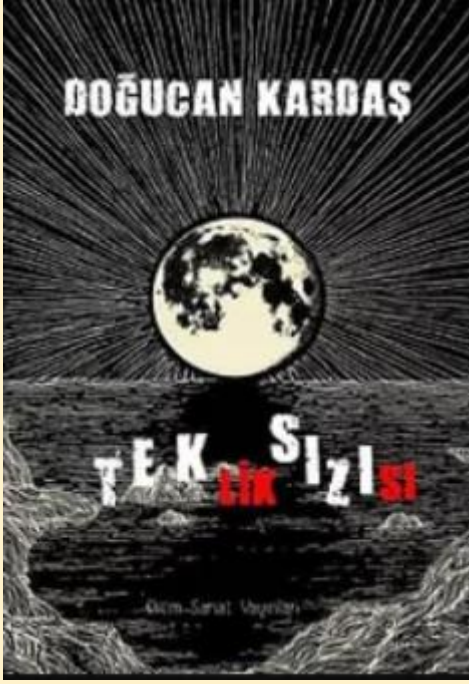
Peki, Sonra ne mi oldu? Cesur, sarışın bir hatadan kaçarken Safiye'ye sığındı ki bu hayatında yaptığı en büyük hataydı.

Yani Yağmurdan kaçarken doluya tutulan Cesur, kendini ansızın AŞK'ın kollarında bulunca Safiye'yi Aşka Çağırmanın sinsi planlarının peşine düşünce olanlar oldu!

BÜYÜK PATLAMA VE GÜM!

<https://www.idefix.com/Kitap/Serseri-Asiklar/Edebiyat/Roman/Turkiye-Roman/urunno=0001872438001>

TEKLİK SIZISI- DOĞUCAN KARDAŞ

Ritim Sanat Yayınları

"Bu gece belki de son gece,
Bu gece son kez bakıyorum gözlerine
Kaçamak bakışlarla..."

Sûr'a üfledin bu gece,
Ve mahşerin tek günahkârı benim...

Arapçayı öğrenemedim ama
Şarabın tadına baktım...
Alışlagelmiş hicran akşamlarında
Rock da dinlerim yüksek katlı
Emperyalist kulelerde,
Mesut seraplar da görürüm.

Asimile edilmiş toplumlar gibi
tüm benliğimi kaybettim sonraları...
Gitarın teline değil de ruhuma vuruyordun
minicik parmaklarınla...
Ruhumu da kaybettim
Ve diri diri yakılmış bedenlerle
empati kurdum bir müzik kutusunda"

<https://www.ritimsanatyayinlari.com/urun/teklık-sızısı-dogucan-kardas/>

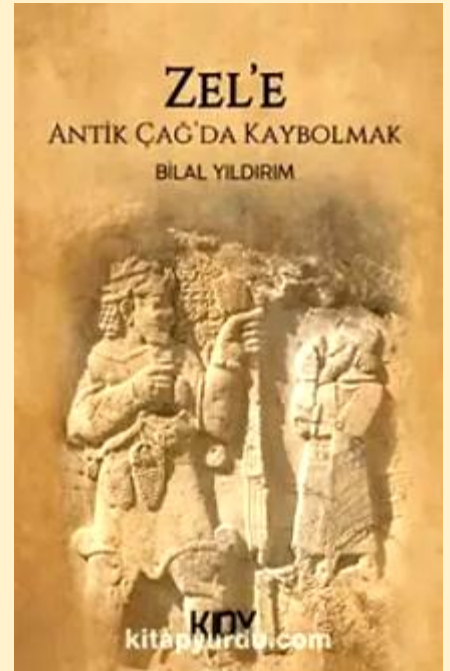
ZEL'E

ANTİK ÇAĞ'DA KAYBOLMAK- BİLAL YILDIRIM

KDY

Tarihin gizemli sırları günümüze kadar semboller ve sanatsal eserlerle gelmiştir. Hepimiz onları büyük bir zevkle izlerken kimimiz onların içinde saklı bulunan ruhu yaşar. Her bir tarihi eser bizim için geçmişin kapılarını açan gizemli bir yoldur. Bu yolu geçen çoğu tarih gezgini günümüz kültürünün her bir parçasının nasıl bir bütüne vardığına şahitlik edecektir.

İşte bu kitapta anlatılanlar geçmişin o gizem dolu dünyasına açılan bir kapının anahtarını sizlere vermektedir. Tarihî birikimlerin genlerimize nasıl işlediğini ve günümüz olayları ile antik dünya olaylarının nasıl

paralel ilerlediğine tanık olacağınız fantastik bir tarih macerası. Siz de Zel'e'nin yaşamına ait izleri takip eden bir seyyah olacaksınız.

<https://www.kitapyurdu.com/kitap/zele-amp-antik-cagda-kaybolmak/541027.html>

EFSANELER GEZEGENİ **-Serüven Peşinde Serisi-** **TUNCEL ALTINKÖPRÜ**

Genç Hayat Yayınları

NEFES KESEN BİR MACERA SENİ BEKLİYOR!

Siz de tehlikelerle dolu bu serüvende, Ufaklık ve Gizem'le birlikte olmak istemez misiniz? O zaman;

HAYDİ GENÇLER, SERÜVEN PEŞİNE!

<http://www.hayatyayinlari.com/kitap/seruven-pesinde-9-efsaneler-gezegeni.html>

ŞİİRLERDE BUL BENİ **RECEP ŞEN**

Kırmızı Çatı Yayınları

“Öyle güzel dert ki bu, ey canan derman sende,
Sen ne dilersen dile razıyım ferman sende!
Gün dediğin akşamlı, insan dediğin fani,
Geriye kalan var mı, gidenler nerde , hani?
Ben de düştüm yollara; vakit geldi, elveda!
Hatıram olsun sana, birkaç hüznü mısra.”

<https://www.kitapyurdu.com/kitap/siirlerde-bul-beni/487905.html>

kitapyurdu.com

DÜNDEN BUGÜNE POSTERLERİMİZ VE DERGİ KAPAKLARIMIZ

Her Şey Bir Adımla Başlar

Benden de müzisyen,
benden de bestekâr olur diyenler
Çalın şarkınızı, hayat bulsun müziğiniz.
Benden de bilim adamı olur diyenler
Tanıtın projenizi, sergileyelim.
Benden de yönetmen olur diyenler
Çekin kısa filminizi, adınızı duyurun dünyaya.
Benden de şair, öykücü olur bel diyenler
Getirin şiirlerinizi, öykülerinizi
Yelken açsın sanatınız.
Resimlerim değer bulsun diyenler
Getirin,
Dergimizde yayınlayalım,
Eserlerinizi Türkiye ve Dünya Dunsun!
Çelin. hep birlikte güreyelim güneşe.
Onlar da bir adımla başladılar...

#HerşeyBirAdımlaBaşlar

Genç Fikir İvriz
Online Kültür Sanat Edebiyat ve Dilim Dergisi

Genç Fikir İvriz
DERGİSİ

"GENÇ SANATÇILARIN YÜKSELEN SESİ"

Defter köşelerinde kalmasın
şiiriniz,
Açık bir sergiyle buluşsun
resminiz,
Cihazlara hapsolmasın
fotoğrafınız,
Artık beklemesin okunmayı
öyküleriniz,
Kitlelerle buluşsun
romanınız,
Yalnız kalmasın
biliminiz,
Umut olsun insanlığa
fikirlerinizi!

#HERŞEYBİRADIMLABAŞLAR

gencfikirivriz.com

gencfikirivriz@gmail.com @gencfikirivrizdersisi

Genç Fikir İvriz Dergisi
Online Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

4. Güncelleme

"Çocukların ellerinde
kalem olmalıdır, işçilerin
kullandığı aletler değil"

İqbal Masih

Genç Fikir İvriz Dergisi
5. Güncelleme Ekim 2019

"Göçmenim. Bir yarabı güvercinim. Her gün kanatlarımdan bir
tutum koparıldı. En son kalmadı hiçbir şeyim. Uyanmaz oldum..."

İsmail Yılmaz 2019

Genç Fikir İvriz Dergisi
ONLINE Kültür Sanat Edebiyat ve Bilim Dergisi

www.gencfikirivriz.com

6. Güncelleme
Aralık 2019 – Ocak 2020

GİDİP DE GELMEYEN
ÇOCUKLARIN
ANISINA

Genç Fikir İvriz Dergisi
ONLINE Kültür Sanat Edebiyat ve Bilim Dergisi

www.gencfikirivriz.com

Güncelleme: 7
Mart - Nisan 2020

Musk mı Bezos mu?
Uzay Tarihi 2, 3 ve 4
Yusuf İslam'ın kaleminden
Bilim Köşemizde!

**“yaşadım
diyebilmen için”**
(Nazım Hikmet - Yaşamaya Dair)

Ölçün ÖZKAN - Yunus Emre BAL - M. Baran ASLAN - Deniz Sezgin POLAT
İkra YÜKSELER - Oğuzhan Gazi OKUMUŞ - Suat CİL - Mehmet TEKE
Damla KOCAÖZKÜK - İlker KELEŞ - Yusuf İSLAM - Talha Ege DÖNMEZ
Suat ALKAN - Tuğça SAÇAL - M. Mustafa AKSOY

Genç Fikir İvriz Dergisi
ONLINE Kültür Sanat Edebiyat ve Bilim Dergisi

www.gencfikirivriz.com

GÜNCELLEME: 8

Ali Baba'dan Pamuk Prenses'e,
Çizmeli Kedi'den Sherlock Holmes'a
“Masallardaki Gizli Tehlikeler”
Psikolog Yazar Tuncel ALTINKÖPRÜ'nün kaleminden
Bilim Köşemizde!

**“çanağımda balım olsun
gelir arısı Bağdat'tan”**
(Nazım Hikmet / Şiirime Dair)

Tuncel ALTINKÖPRÜ - Yunus Emre BAL - Doğan KARDAŞ - Oğuzhan Gazi OKUMUŞ
İlker KELEŞ - Ölçün ÖZKAN - Safa AKÇAY - M. Baran ASLAN - Serap FIDANCI
Mesut ASLAN - Merve AKKAŞ - Zehra DEMİRSAN - Keziban KELEŞ - Furkan CANSU
İkra YÜKSELER - Halil ORDANKAYA - Tunahan KAYGISIZ - Melda BİLGİÇ
Reza KÜÇÜKTÜRK - Melek NİNOVAOĞLU - Sinem TUNALI

GENÇ FİKİR İVRİZ
DERGİSİ
ONLINE kültür sanat edebiyat ve bilim dergisi
www.gencfikirivriz.com

sayı: 9
Temmuz - Ağustos 2020

80 yaşındaki
genc halk şairi
Hasan Elalmış
dergimizde!

Psikolog yazar Tuncel Altinköprü'den
**“İçinizde bir yazar var mı?
serbest kültürel anlatı
bölümümüzde!**

Özel şiir ve türkü seçkisiyle
şiir bölümümüzde!

Yazar Murat Koçak
“Torosların Kızı” şiiriyle
bizlerle!

ahşap dekor
ve duvar
resmî ustası
Veda
Yıldırım'dan
essiz çizimler
resim köşemizde

MURAT KOÇAK - TUNCEL ALTINKÖPRÜ - İLKER KELEŞ - İKRA YÜKSELER
OĞUZHAN GAZİ OKUMUŞ - M. BARAN ASLAN - MELEK NİNOVAOĞLU
HASAN ELALMIŞ - HALİL ORDANKAYA - AYSUN SERTDEMİR - SAFA AKÇAY
VEDAT YILDIRIM - ZEHRA DEMİRSAN - HAMZA KIZILIRMAK - HATİCE UĞURLU

TEŞEKKÜR

Bugüne kadar dergimize eser vermiş yazar, şair, çizer, fotoğraf sanatçısı, araştırmacı, seslendirme sanatçısı ve ismini saymakla bitiremeyeceğimiz değerli okurlarımıza sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz...

**İşte dergimizde bugüne kadar eser vermiş sanatçı & araştırmacılarımız,
tüm yazarlarımız:**

A

ABDULKADİR GÜNEŞ

ABDULLAH ŞAMAN

ABDURRAHMAN KONDAL

ADİL AKBAŞ

ADNAN GÖKDOĞAN

AHMET CAN YALÇINKAYA

ALİ KOÇ

ALİYE NUR AKARSEL

ATİKE ASİYA BAYRAM

AYSU NİSA GÜÇLÜTÜRK

AYSUN SERTDEMİR

AYŞEGÜL ADALI

AYŞEGÜL HEZER

AZİM KAYHAN TOKLUCU

B

BARAN SOYDAN

BARIŞ MUTLU

BERAT UÇAR

BERHAM DEMİR

BEYZA GEZEN

BİLAL YILDIRIM

BİRSEN EKER

BÜŞRA KAYA

C

CEM ÇAYIR

D

DAMLA KOCATÜRK

DAVUT ÖZYURT

DEMİRHAN ATİLLA

DENİZ SEZİN POLAT

DİLBER EZEL AMAÇ

DOĞUCAN KARDAŞ

DÜRİYE KIZILKAYA

E

ELİF ERTEKİN

EMEL BULUT

EMRE ERAL

ENES KOÇ

EYLÜL DEMİR

EYLÜL GÜNDÜZ

F

FATMANUR ULUÇAY
FAZLI ŞAHİN
FUAT ONUR KOLANCI
FURKAN CANSU

H

HACER AKTAŞ
HALİL ORDANKAYA
HAMZA KIZILIRMAK
HASAN ELALMIŞ
HASAN YILDIZ
HATİCE DUŞAR
HATİCE UĞURLU
HİKMET TOPAK

G

GÖZDE NUR SULAK

İ

İBRAHİM ŞAŞMA
İLAYDA DİLAN ÜNVER
İLAYDA KELEŞ
İLKER KELEŞ
İKRA YÜKSELER
İREM YERLİ

K

KEZİBAN KELEŞ
KÜBRA NUR BEYAZ

M

MEHMET TEKE
MEHMET ZAFER İRİŞ
MELDA BİLGİÇ
MELEK NİNOVAOĞLU
MELİKE SELVİ
MERVE AKKAŞ
MERVE TÜRKAN
MERYEM BARDAKCI
MİNE KORKUT
MUHAMMET BARAN ASLAN
MURAT BİROL
MURAT KOÇAK
MÜCAHİT UYGUN
MÜRSEL TAŞ

O

OĞUZHAN GAZİ OKUMUŞ
OLGUN ÖZKAN
OKAN SİVRİ

Ö

ÖZLEM ÇUKUR

R

RESUL ASLAN

RECEP ŞEN

RIZA YILMAZ

S

SAFA AKÇAY

SEDA ŞADIYE DUM

SELDA KOYUNCU

SEMİHA ÖZER

SERAP FİDANCI

SİNAN KESKİN

SİNEM TUNALI

SUAT ALKAN

SUAT ÇİL

SUDENAZ BAŞKAN

SUDE ÖZDEN

Ş

ŞAHİN GÜNDÜZ

ŞEYMA NUR TÜRKAN

T

TALHA EGE DÖNMEZ

TALHA REÇBER

TUĞÇE SAÇAL

TUĞÇE FİLİKÇİ

TUNAHAN KAYGISIZ

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

TURGAY ÇİTÇİ

TUTKU ZAMBİRGAM

U

UĞUR FURUNCU

V

VEDAT YILDIRIM

Y

YASİN KOCATÜRK

YUNUS EMRE BAL

YUSUF ARSLAN

YUSUF BAYRAM

YUSUF İSLAM

Z

ZEHRA DEMİRSAN

ZELİHA KARATAŞ

HERKESE SONSUZ TEŞEKKÜRLER

GENÇ FİKİR İVRİZ AİLESİ...